TRO OG ISLAM
DEN KOMMENTEREDE
OVERSÆTTELSE AF I'TIQÂD-NÂMA
MAWLÂNÂ DIYÂ' AD-DÎN KHÂLID AL-BAGHDÂDÎ
www.gofreebooks.com
Hakîkat Publishing
READ NOW

Hakikat Kitabevi publikationer nr. 8

TRO OG ISLAM

DEN KOMMENTEREDE OVERSÆTTELSE AF

I'TIQÂD-NÂMA

af

MAWLÂNÂ DIYÂ' AD-DÎN KHÂLID AL-BAGHDÂDÎ

Den store Walî, en skat af Allâhu ta'lâlâ's velsignelser, en overlegen person i enhver henseende, mester i uopnåelig viden, et lys for ret, sandhed og religion

Tyrkisk version af:
HÜSEYN HİLMİ IŞIK

Engelsk version af:
Hakîkat Kitâbevi

Enogtredive udgave

Hakîkat Kitâbevi
Darüşşefeka Cad. 53/A P.K.: 35
34083 Fatih-ISTANBUL/TURKIET
Tlf: 90.212.523 4556-532 5843 Fax: 90.212.523 3693
http://www.hakikatkitabevi.com
e-mail: info@hakikatkitabevi.com
JUNI 2016

BEMÆRK

Forfatteren af bogen **I'tiqâd-nâma,** Mawlânâ Diyâ' ad-dîn Khâlid al-Baghdâdî al-'Uthmânî (født 1192, A.H./1778 i Shahrazûr nord for Bagdad, død 1242/1826 i Damaskus, quddisa sirruh), blev kaldt al-'Uthmânî, fordi han var en efterkommer af 'Uthmân Dhu'n-nûrain, den tredje kalif 'radiy-Allâhu ta'âlâ' 'anh'. Mens han underviste sin bror, Hadrat Mawlânâ Mahmûd Sâhib, i den berømte **Hadîth al-Jibrîl,** den anden hadîth ash-sherîf i **Al-ahâdîth al-arba'ûn** af den store lærde an-Nawawî, bad Hadrat Sâhib sin ældre bror om at skrive en kommentar til den hadîth. Mawlânâ Khâlid accepterede anmodningen for at glæde sin brors oplyste hjerte og forklarede hadîth ash-sherîf på persisk i en bog, som han gav titlen **I'tiqâdnâma**. Dens tyrkiske oversættelse, **Herkese Lâz›m Olan Îmân,** blev oversat til engelsk (den nuværende version **Belief and Islam**), fransk **(Foi et Islam)** og tysk **(Glaube und Islam)** i 1969 og senere til flere andre sprog, såsom tamil, yoruba, hawsa, malayalam og dansk. Må Allâhu ta'âlâ velsigne de uskyldige unge med at læse denne bog og lære den korrekte i'tiqâd (tro), som formidles af Ahl as-Sunnas lærde!

Udgiverens note:
Enhver, der ønsker at udgive denne bog i sin oprindelige form eller oversætte den til et andet sprog, får på forhånd vores tilladelse til at gøre det; og folk, der påtager sig denne gavnlige bedrift, får de velsignelser, som vi på forhånd tilbyder Allâhu ta'âlâ i deres navn, samt vores bedste ønsker om taknemmelighed, og vi takker dem meget. Tilladelsen er dog betinget af, at papiret, der anvendes til udgivelsen, er af god kvalitet, og at teksten og layoutet er korrekt og pænt udført uden fejl.

Note: Missionærer stræber efter at reklamere for kristendommen; jøder arbejder på at sprede de opfundne ord af jødiske rabbinere; Hakîkat Kitâbevi (Boghandel) i Istanbul kæmper for at udbrede islam; og frimurere forsøger at udrydde religioner. En person med visdom, viden og samvittighed vil forstå og træffe det rigtige valg blandt disse muligheder og vil hjælpe med at sprede det for hele menneskehedens frelse. Der er ingen bedre måde og mere værdifuld ting at tjene menneskeheden på end at gøre dette.

"Subhân-Allâhi wa bi-hamdihi subhân-Allâhil-'adhîm."

Denne bøn, kaldet Kalima-i-tenzîh, vil, når den fremsiges hundrede gange om morgenen og det samme antal gange om aftenen, få ens synder til at blive tilgivet og beskytte én mod at synde igen. Denne bøn er også citeret i den tre hundrede og syvende (307) og tre hundrede og ottende (308) brev i (første bind af) bogen med titlen **Maktûbât** (skrevet af den store Walî og lærde Imâm Rabbânî 'quddisa sirruh') samt i dens tyrkiske version.

Yâ Rahmân, yâ Rahîm, ya 'afuwwu yâ Kerîm.

Hakîkat Kitâbevis mission, (den velsignede boghandel ved Fâtih, Istanbul,) er at undervise i vores tro, islam, og gøre vores velsignede land elsket i verdens folks øjne. Må Allâhu ta'âlâ være tilfreds med de mennesker, der hjælper os! Âmîn.

Kære læser, essalâmu 'alaikum wa rahmatullah.
Vi har lånt alle skrifterne i denne bog fra bøger skrevet af islamiske lærde. Vi har ikke tilføjet noget af vores eget til disse lån. Vi har påtaget os dette nyttige arbejde med det dobbelte formål at tjene menneskeheden og vinde anerkendelse fra folk, der arbejder for menneskers lykke og beskytter menneskers rettigheder. Når du læser skrifterne fra disse store og verdensberømte lærde med behørig opmærksomhed og overvejelse, vil du opnå nyttig materiel og immateriel viden, inshâ-Allâhu ta'âlâ. Vi sender vores salâm og kærlighed til dig. Må Allâhu ta'âlâ velsigne dig med godt helbred og et langt og frugtbart liv! Âmîn.

Wa sall-Allâhu 'alâ Sayyidinâ Muhammadin wa 'alâ Âl-i-Muhammad wa bârik 'alâ Sayyidinâ Muhammadin wa 'alâ Âl-i-Muhammad. Allâhumma Rabbanâ âtinâ fi-d-dunyâ hasanatan wa fi-l-âkhirat-i-hasanatan wa qinâ 'adhâb-an-nâr bi-rahmatika yâ-Erham-er-Râhimîn! Âmîn.

Hakîkat Kitâbevi

INDSAT OG TRYKT I TYRKIET AF:
'hlâs Gazetecilik A.Ş.
Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlâs Plaza No: 11 A/41
34197 Yenibosna-İSTANBUL Tel: 90.212.454 3000

FORORD

Lad os begynde bogen med Basmala;
Allahs navn giver den bedste beskyttelse.
Hans gaver kan ikke måles med nogen* **målestok*;
Han er så barmhjertig og elsker tilgivelse!

Allâhu ta'âlâ viser barmhjertighed til alle mennesker på jorden. Han skaber nyttige ting og sender dem til alle. Han viser vejen til evig lykke. Han vejleder til den rette vej, hvem Han end ønsker blandt dem, der har forladt den sande vej og fulgt vejen til **kufr** (vantro) og kætteri som et resultat af at være blevet bedraget af deres egen **nafs**, ondt selskab, skadelige bøger og medier. Han redder dem fra evig fortabelse. Han giver ikke denne velsignelse til dem, der er grusomme og overskrider grænserne. Han lader dem blive på **kufr**-vejen, som de kan lide og ønsker. I den næste verden vil Han tilgive dem, Han vælger, blandt de skyldige troende, som skal til Helvede, og Han vil optage dem i Paradis. Han alene skaber alle levende væsener, holder alle væsener i live hvert øjeblik og beskytter dem mod frygt og rædsel. Vi stoler på den ærefulde navn af Allâhu ta'âlâ, det vil sige, vi forventer hjælp fra Ham, når vi begynder at skrive denne bog.

Må Hamd[1] være til Allâhu ta'âlâ. Fred og velsignelser være med Hans elskede Profet Muhammad ''alaihi-s-salâm'. Må alle gode bønner være med Hans Ahl al-Bayt og med hver af Hans retfærdige og hengivne ledsagere (**as-Sahâbat al-kirâm**).

Tusindvis af værdifulde bøger er blevet skrevet om islams trosretninger og dets bud og forbud, og mange af dem er blevet oversat til fremmede sprog og distribueret til hvert land. På den anden side har ondsindede og kortsynede mennesker kontinuerligt angrebet de nyttige, rige og lysende regler i islam og har stræbt efter at besudle og ændre dem og for at bedrage muslimer.
Det bemærkes dog med taknemmelighed, at lærde inden for islam i næsten alle lande stadig stræber efter at udbrede og forsvare denne vej.

[1] Ros og taknemmelighed.

Derimod er der blevet observeret upassende taler og artikler, som hævdes at være taget fra – men ud fra en misforståelse af – Qur'ân al-kerîm og hadîth ash-sherîfer af nogle få mennesker, der ikke har læst eller forstået bøger skrevet af lærde fra **Ahl as-Sunna.** Alligevel har disse taler og artikler vist sig at være ineffektive mod vores muslimske brødres faste îmân og har haft ingen indflydelse, bortset fra at indikere agenternes uvidenhed.

En person, der hævder at være muslim, og som er blevet set udføre namâz i jamâ'a, skal betragtes som muslim. Hvis der senere i hans tale, skrifter eller adfærd ses noget, der er uenig med viden om îmân som formidlet af lærde fra Ahl as-Sunna, vil han få at vide, at det er vantro eller kætteri. Han vil blive bedt om at ophøre med det og angre. Hvis han med sin korte forstand og grove ræsonnement svarer, at han ikke vil, vil det blive forstået, at han er en kætter eller en vantro. Selv hvis han fortsætter med at udføre de daglige fem namâz´er, udfører hajj og gør alle slags tilbedelse og gode gerninger, vil han ikke undslippe fra denne katastrofe, medmindre han ophører med ting eller handlinger, der forårsager kufr, og gør tawba.[1] Han vil ikke være en muslim. Ved at lære godt om de ting, der forårsager vantro, bør hver muslim beskytte sig selv mod at blive en vantro og bør kende godt til de vantro og de løgnere, der udgiver sig for at være muslimer, især de britiske spioner, og holde sig væk fra deres skade.

Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' udtalte i en hadîth-i-sherîf, at forkerte, falske betydninger ville blive udledt af Koranen al-kerîm og hadîth-i-sherîferne, og således ville tooghalvfjerds kætterske grupper dukke op. Denne hadîth-i-sherîf forklaret i bøgerne med titlen **al-Berîqa** og **al-Hadîqa,** som citerer den på baggrund af (de to berømte bøger om hadîth-i-sherîf med titlen) **Bukhârî** og **Muslim**. Vi bør ikke tro på bøger og foredrag af mænd fra disse grupper, der kommer frem under navne som "store islamforskere" eller "religionsprofessorer", og vi bør være meget opmærksomme på ikke at falde i fælderne hos disse troens og overbevisningens tyve. Ud over disse ulærde muslimer stræber kommunister, frimurere og kristne missionærer på den ene side, Wahhâbîer, der er støttet af britiske sammensvorne og jødiske zionister på den anden side efter at vildlede muslimske børn med fornyede metoder.

[1]At gøre tawba (for sine synder) betyder at være ked af at have begået synder, at bede Allâhu ta'âlâ om tilgivelse ved for eksempel at bede følgende bøn: "Astaghfirullah al-'adhîm al-ledhî, lâ ilâha illâ Anta Huwal hayy-al-qayyûm wa atubu ilaih," og at love Ham ikke at synde igen.

De gør deres bedste for at udrydde islam og îmân ved hjælp af påståede artikler, film, teatre, radio- og tv-udsendelser (og websider.) De bruger millioner til dette formål. Islamiske lærde, ”Rahimahumullah”, har givet nødvendige svar til dem alle og har vist Allâhu ta’âlâ´s religion og vejen til lykke og frelse.

Blandt dem har vi valgt bogen med titlen **I'tiqâd- nâma,** skrevet af Mawlânâ Diyâ' ad-dîn Khâlid al-Baghdâdî al-'Uthmânî 'quddisa sirruh', som var en fremtrædende lærd inden for islam. **I'tiqâd-nâma** blev tidligere oversat til tyrkisk af den afdøde Hâji Faizullâh Efendi fra Kemah, Erzincan, med titlen **Farâ'id al-fawâ'id** og blev trykt i Egypten i 1312 e.Kr. Denne oversættelse er forenklet under titlen **Belief and Islam.** Den første udgave blev færdiggjort i 1966. Vores egne forklaringer gives inden for kantede parenteser. Vi takker Allâhu ta’âlâ for at tilvejebringe muligheden for at udgive denne bog for 31. gang på engelsk. Den oprindelige version af denne bog, **I'tiqâd-nâma,** er på persisk og findes i Istanbul Universitets Bibliotek ('bnül Emin Mahmûd Kemal Dept. F. 2639).

Det er skrevet i slutningen af emnet om 'vantroes ægteskab' i **Durr al-mukhtâr**: "Hvis en muslimsk pige med nikâh (ægteskabskontrakt som foreskrevet af islam)[1] ikke kender islam, når hun når puberteten, bliver hendes nikâh ugyldig [hun bliver frafalden]. Allâhu ta’âlâs egenskaber skal læres til hende, og hun skal gentage dem og sige: 'Jeg tror på disse. " I sin forklaringen sagde Ibn 'Âbidîn 'rahimah-ullâhu ta'âlâ': "Hvis pigen er lille, tilhører hun hendes forældres tro; hun er muslim. Når hun når puberteten, tilhører hun ikke længere hendes forældres tro. Når hun når puberteten, bliver hun en frafalden på grund af sin uvidenhed om islam. Medmindre hun lærer og tror på islams seks grundsætninger og tror på, at det er nødvendigt at leve op til islam, vil hun ikke fortsætte med at være muslim, selv om hun udtaler **Kalimat at-tawhîd,** det vil sige siger: 'Lâ ilâha il-l-Allah Muhammadun Rasûlullah'. Hun skal tro på de seks grundsætninger, der er udtrykt i 'Âmantu bi-llâhi ...', og hun skal sige: 'Jeg accepterer Allâhu ta’âlâs befalinger og forbud'. " Denne forklaring fra Ibn 'Âbidîn viser, at en

[1] Se venligst kapitel 12 i femte fascikel af Endless Bliss.

vantro bliver muslim, så snart han siger Kalimat at-tawhîd og tror på dens betydning. Men som enhver anden Muslim, når han har mulighed, skal han lære følgende ord udenad og lære deres betydning præcist:
"Âmantu bi'llâhi wa Malâ'ikatihi wa Kutubihi wa Rusulihi wal-yawm-il-âkhiri wa bil-qadari khairihi wa sharrihi minallâhi ta'âlâ walbâ'thu ba'd-al-mawt haqqun ash-hadu an lâ ilâha illallâh wa ash-hadu anna Muhammadan 'abduhu wa Rasûluhu." Hvis en muslimsk dreng ikke lærer disse seks grundsætninger og siger, at han tror på dem, bliver han frafalden, når han når en alder af diskretion og pubertet. Efter (at have lært og troet på disse seks trosprincipper og derved) opnået îmân, bliver det straks farz for ham at spørge om og lære **islams lære,** dvs. (islams bud, som kaldes) **farz**er, og (dens forbud, som kaldes) **harâm**, hvordan man foretager en ablution, en ghusl, hvordan man udfører namâz, og hvordan man tildækker sine awrat-deler. Hvis han spørger en person (om disse læresætninger), bliver det farz (en islamisk befaling) for denne person at lære ham og/eller at hjælpe ham med at finde en sand islamisk bog. Hvis han ikke kan finde nogen eller nogen sand bog, bliver det farz for ham at søge efter en. (Det samme ansvar gælder også for en muslimsk pige.) Han bliver en vantro, hvis han ikke søger efter en. Det vil være en 'udhr for ham ikke at være opmærksom på disse ansvar, indtil han finder en, (dvs. indtil han finder en person eller en sand islamisk bog, der kan lære ham disse ansvar). (En 'udhr er noget, f.eks. en undskyldning, som fritager en muslim fra at overholde et islamisk påbud). En muslim, der ikke udfører farz-handlinger inden for deres foreskrevne tider og/eller begår harâm, vil blive udsat for pine i Helvede. Dette værk, **Belief and Islam**, indeholder detaljerede oplysninger om disse seks principper. Enhver muslim bør læse denne bog grundigt og gøre sit bedste for at få sine børn og alle sine bekendte til at læse den. Awrat-deler er forklaret i det fjerde fascikel (bind) af **Endless Bliss.**
I teksten gives betydninger af âyat-i kerîma´er som ma'âl, hvilket betyder 'betydning som rapporteret af de lærde i tafsîr'; for betydningerne af âyat-i kerîma´er blev kun forstået af Rasûlullah 'sall-Allâhu 'alaihi wa sallam', som til gengæld lærte disse betydninger til Sin Sahâba. De lærde inden for Tafsîr (videnskaben om forklaring af Koranen al-kerîm) adskilte disse hadither fra falske, der blev opdigitet af munâfiq'er og zindiq'er, som blev bestukket af britiske komplotmænd og forkert oplært som religiøse mænd uden en

bestemt Madhhab, og med hensyn til de hadîth-i-sherifer, de ikke kunne finde, gav de selv betydninger til disse âyater ved at følge (reglerne og principperne for) videnskaben om Tafsîr.

Hvad der forstås af de mennesker, der er ulærde i de Islamisk videnskaber, som taler arabisk, men ikke har nogen viden om tafsîr, kaldes ikke tafsîr (forklaring) af Koranen. Det er derfor, en hadith-i-sherîf siger: **"En person, der giver Koranen al-kerîm betydninger ifølge sin forståelse, bliver en vantro."** Der er vedlagt en ordliste over arabiske og andre ikke-engelske termer, som er fremmede for den engelske læser.

Må Allâhu ta'âlâ få os alle till at følge den rette vej, som er vist af Ahl as-Sunnas lærde! Må Han beskytte os mod at tro på de falske, bedrageriske, lumske løgne fra islams fjender og lâ-madhhabi-folket, der udnytter navne som 'islams store lærde'!

Alle de bøger, der er udgivet på mange forskellige sprog, bliver spredt over hele verden via internettet.

En bemærkning: Kristne missionærer forsøger at gøre reklame for kristendommen, jøder forsøger at udbrede Talmud, Hakîkat Kitâbevi gør sit bedste for at udbrede islam, og frimurere kæmper for at udrydde religioner. En klog, lærd og fornuftig person vil bruge sin logik og vælge den rigtige. Ved at støtte udbredelsen af den rigtige, vil de tjene som et middel til, at menneskeheden opnår lykke i denne verden og i det Hinsidige (Âkhirat).

Nutidens muslimer er delt i tre hovedgrupper. Den første gruppe er de sande muslimer, som har fulgt i Sahâbas fodspor. De kaldes **Ahl as-Sunnat** eller **sunni-muslimer** eller **Firqa-i-nâjiyya,** hvilket betyder den gruppe, der har reddet sig fra Helvede. Den anden gruppe er Sahâbas fjender. De kaldes **shi'îer** (shiiter) eller **Firqa-i-dâlla**, dvs. den afvigende gruppe. Den tredje gruppe er fjendtlig både over for sunniterne og shiiterne. De kaldes **Wahhâbî´er** eller **Nejdî´er** (eller Najdî´er), fra Najd, deres fødested i Arabien. De kaldes også **Firqa-i-mel'ûna,** (dvs. den forbandede gruppe.) For det er skrevet i vores publikationer med titlerne **Endless Bliss** og **The Rising and the Hereafter,** at folk i den gruppe kalder muslimer for 'vantro'. Vores velsignede Profet forbandede folk, der kalder muslimer sådan. Denne tredelte tilstand i den muslimske verden er resultatet af jødiske og britiske intriger.

Enhver muslim bør altid sige **"Lâ ilâha il-l-Allah"** for sin nafs' tezkiya, dvs. for at rense sig selv fra uvidenhed og syndighed, som er iboende i hans natur, og altid gentage bønnen **"Astaghfirullah"** for sit hjertes tasfiya, dvs. for at

redde sig selv fra vantro og syndighed, som har kvalt hans

hjerte som følge af hans hengivenhed til sin nafs, i djævelen, dårligt selskab og i skadelig læsning. Bønner fremsagt af folk, der adlyder islam og gør tawba for deres synder, vil blive accepteret (af Allâhu ta'âlâ). Hvis en person ikke udfører sine daglige (fem) namaz'er, ser på kvinder, der ikke har dækket sig ordentligt, og på andres udsatte awrat-deler, og spiser og drikker, hvad der er harâm at spise og drikke, må det konkluderes, at han ikke adlyder islam. Hans bønner vil ikke blive accepteret.

Mîlâdî	**Hijrî Shamsî**	**Hijrî Kamarî**
2001	**1380**	**1422**

HÜSEYN H'LM' IŞIK,
'Rahmat-Allahi 'alaih'

Hüseyn Hilmi Iş'k, 'Rahmat-Allahi 'alaih', udgiver af Hakikat Kitabevi-publikationerne, blev født i Eyyub Sultan, Istanbul i 1329 (1911 e.Kr.).

Af de hundrede og fireogfyrre bøger, han har udgivet, er tres arabiske, femogtyve persiske, fjorten tyrkiske, og de resterende er bøger på fransk, tysk, engelsk, russisk og andre sprog.

Hüseyn Hilmi Iş'k, 'Rahmat-Allahi 'alaih' (ledt af Sayyid 'Abdulhakim Arwâsî, 'Rahmat-Allahi 'alaih', en dyb lærd i religionen og perfekt i Tasawwuf-dyder og i stand til at vejlede disciple på en fuldt moden måde; besidder af herligheder og visdom), var en kompetent, stor islamisk lærd, der var i stand til at vejlede til lykke, gik bort natten mellem den 25. oktober 2001 (8. Sha'bân 1422) og den 26. oktober 2001 (9. Sha'bân 1422). Han blev begravet ved Eyyub Sultan, hvor han var født.

INTRODUKTION

Som en velsignet og smuk begyndelse indleder Mawlânâ Khâlid Baghdâdî 'quddisa sirruh' sin bog med at citere det 17. brev fra den tredje bind af bogen **Maktûbât** af al-Imâm ar-Rabbânî Ahmad al-Fâruqî as-Shirhindî[1] 'rahmatullâhi 'alaih'. Imâm-i Rabbânî 'quddisa sirruh' erklærer som følger i det brev]:

Jeg begynder mit brev med Basmala. Uendelig herlighed og taknemmelighed være til Allâhu ta'âlâ, som har skænket os alle slags tjenester og beæret os ved at gøre os til muslimer og værdsatte os ved at gøre os til Rasulullah Muhammads Umma, sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam', hvilket er den højeste velsignelse.

Vi bør meditere og indse, at Allâhu ta'âlâ alene velsigner hver gunst over alle. Han alene skaber alt. Han alene er den, der holder hvert eneste væsen i eksistens. Menneskets overlegne og gode egenskaber er alle Hans velsignelser og tjenester. Vores liv, fornuft, viden, styrke, høresans og tale er alle fra Ham. Han er altid den, der sender utallige velsignelser og tjenester. Han er den, der redder mennesker fra problemer og nød, som accepterer bønner og holder sorg og ulykke væk. Kun Han skaber næring og får dem til at nå os. Hans velsignelse er så rigelig, at Han ikke stopper næring fra dem, der begår synder. Hans evne til at dække synder er så stor, at Han ikke ydmyger eller skælder dem ud, der ikke adlyder Hans befalinger eller afstår fra Hans forbud. Han er så tilgivende, så barmhjertig, at Han ikke skynder sig at straffe dem, der fortjener straf og tortur ('adhâb). Han spreder Sine velsignelser og begunstigelser over både dem, Han kan lide, og Sine fjender. Han sparer ikke noget fra nogen. Og som det højeste, det mest værdifulde af Hans goder, viser Han os den rette vej til lykke og frelse. Han advarer os mod at komme på afveje, så vi kan komme i Paradis. Han befaler os at tilpasse os til Hans elskede Profet, sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam, for at vi kan opnå alle de uendelige velsignelser, endeløse og uudtømmelige glæder i Paradis og Hans nåde og kærlighed. Så Allâhu ta'âlâ's velsignelser er så indlysende som solen. De tjenester, der kommer fra andre, kommer i virkeligheden fra Ham. Han er igen den, der gør andre til mellemled og giver ønske, magt og styrke til at gøre godt. Af denne grund er Han altid den, der sender alle de velsignelser, der kommer gennem alle steder og alle mennesker.

[1] Imâm-i Rabbânî døde i 1034 [1624 e.Kr.].

At forvente tjenester fra nogen anden end Ham er som at bede om noget fra formynderen eller tigge om almisser fra de fattige. De uvidende såvel som de uddannede, tåber såvel som de intelligente og de ivrige ved, at det, vi siger her, er rigtigt og præcist, for alt, hvad der siges, er åbenlyse fakta. Det er ikke engang nødvendigt at tænke over dem.

Han, som gør velgerninger, skal takkes og respekteres. Derfor er det en menneskelig pligt for enhver at takke Allâhu ta'âlâ, som har skænket disse velgerninger. Det er en gæld, en pligt, som visdom kræver. Men det er ikke let at udføre denne tak til Ham, for mennesker, som oprindeligt blev skabt af intet, er svage, fattige, fejlbehæftede og mangelfulde. Hvad angår Allâhu ta'âlâ, så eksisterer Han altid og for evigt. Han er ganske fjern fra fejlbarlighed. Enhver form for overlegenhed tilhører Ham alene. Mennesker har på ingen måde nogen lighed eller nærhed til Allâhu ta'âlâ. Kan mennesker, der er så underlegne, takke et så ophøjet væsen som Allâhu ta'âlâ på en måde, der er værdig til Hans værdighed? Der er så mange ting, som mennesker betragter som smukke og værdifulde, men som Han ved, er onde, og misbilliger. Ting, som vi betragter som ærbødighed eller taknemmelighed, kan være almindelige ting, som vi slet ikke kan lide. Af denne grund kan mennesker med deres defekte sind og korte syn ikke skelne de ting, der udtrykker taknemmelighed og ærbødighed over for Allâhu ta'âlâ. Medmindre måderne at takke og respektere Allâhu ta'âlâ på er vist af Ham, kan handlinger, der betragtes som rosende, være bagvaskelse.

Så den taknemmelighed, der skal vises, og de menneskelige pligter, der skal udføres overfor Allâhu ta'âlâ med hjertet, tungen og kroppen, blev defineret af Allâhu ta'âlâ og formidlet af Hans elskede Profet 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam'! De menneskelige pligter, som Allâhu ta'âlâ viste og påbød, kaldes **islam.** Man takker Ham ved at følge den vej, som Hans Profet har lært. Allâhu ta'âlâ accepterer eller bryder sig ikke om nogen tak, nogen tilbedelse, der er uforenelig med eller ligger udenfor denne vej, fordi der er mange ting, som mennesker anser for smukke, men som Islam afviser og betragter som grimme.

Derfor, i taknemmeligheden overfor Allâhu ta'âlâ, bør mennesker med fornuft tilpasse sig Hadrat Muhammad ''alaihis-salâm'. Hans vej kaldes **Islam.** En person, der følger Muhammad, ''alaihis-salâm', kaldes en **muslim.** At takke Allâhu ta'âlâ, det vil sige at følge Muhammed, "alayhiis-salâm´, kaldes **'ibâda** (tilbedelse). Islams lære er opdelt i to dele: religiøse og videnskabelige.

1) Læren, som skal troes med hjertet, og som kaldes **Usûl-i-dîn** eller læren om **îmân.** Kort sagt betyder **îmân** at tro på de seks principper, som Muhammad ''alaihis-salâm' har lært, og at acceptere islam og undgå at sige og bruge tegn på vantro. Hver muslim skal lære tegnene på vantro (kufr) og undgå at bruge dem. En person med îmân kaldes en **muslim.**

2) Læring om tilbedelse, som skal praktiseres med krop og hjerte, og de handlinger, som skal undgås med krop og med hjerte. De lære, der skal praktiseres, kaldes **farz,** og de som skal undgås, kaldes **harâm.** Disse lære kaldes **Furû-i-dîn** eller **Ahkâm-i-islâmiyya** eller **islamiske lære.**

[At sige **Kalima-i-tawhîd** oo at tro på den betydnin, den formidler, er grundlæggende nødvendigt for enhver person. Kalima-i-tawhîd er: **"Lâ ilâha il-l-Allah Muhammadun Rasûlullah,"** og det betyder: "Allah eksisterer og er Én. Muhammad ''alaihis-salâm'' er Hans Profet." At tro på denne kendsgerning betyder at "have îmân" og at "blive muslim." En person, der har îmân, kaldes en **'Mu'min** (troende)' og en **'muslim'.** Îmân skal være vedvarende. Derfor er det nødvendigt at undgå at udføre handlinger, der forårsager vantro, og at bruge ting, der symboliserer vantro (kufr). Koranen al-kerîm er Allahs Ord. Allâhu ta'âlâ sendte Sit Ord til Muhammad, alaihis-salam, som et budskab gennem en engel ved navn Jebrâîl (Gabriel), alaihis-salam. Ordene i Koranen al-kerîm er på arabisk. Men de er blevet arrangeret side om side af Allâhu ta'âlâ. Ordene i Koranen al-kerîm er sendt ned i âyater, dvs. bogstaver og ord arrangeret side om side af Allâhu ta'âlâ. De betydninger, som disse bogstaver og ord bærer, udtrykker Kalâm-i-ilâhî (Allâhu ta'âlâs Ord). Disse bogstaver og ord (i deres samlede form) kaldes **Koranen al-kerîm.** De betydninger, der bærer Kalâm-i-ilâhî, er også Qur'ân al-kerîm. Denne aspekt af Koranen al-kerîm, dvs. kalâm-i-ilâhî, er ikke en skabning. Den er evig og varig, ligesom de andre af Allâhu ta'âlâs egenskaber. Hvert år besøgte Jebrâîl ''alaihis- salâm'' Allahs Budbringer og reciterede (âyaterne fra) Koranen al-kerîm, der allerede var blevet åbenbaret, i samme rækkefølge, som de var blevet nedskrevet i Lawh-i-mahfûdh,[1] og vores velsignede Profet gentog efter ærkeenglen. Da Menneskehedens Bedste var ved at ære det Efterliv med Sin velsignede eksistens, besøgte den mest værdifulde engel Ham to gange og gentog hele Koranen al-kerîm.

[1] Se venligst det seksogtredive kapitel i den tredje fascikel af **Endless Bliss.**

Vores velsignede Profet og de fleste af Sahâbaerne havde memoriseret hele Koranen al-kerîm. I det år, hvor Allâhu ta'âlâs elskede ærede Efterlivet med Sit velsignede væren, samlede Abû Bakr as-Siddîq, den første Khalîfa af Allahs Sendebud, sahâbîerne, der havde lært Koranen udenad, og de allerede nedskrevne dele, dannede et ad hoc-komité og derved opnået en skrevet tekst af hele Koranen. Dermed blev en himmelsk bog kaldet **Mushaf**, dvs. en skreven (eller trykt) kopi af Koranen al-kerîm. Treogtredive tusinde Sahâbîer kom sammen og nåede til enighed om, at hver eneste bogstav i den eksisterende Mushaf var på sin rette og oprindelige plads.

Muhammad 'alaihis-salâm's udtalelser kaldes **hadîth-i-sherîfer.** Hadîth-i-sherîfer, hvis betydning blev inspireret af Allâhu ta'âlâ, selvom de blev udtalt af Muhammad ''alaihis-salâm'', kaldes **hadîth-i-qudsîer.** Der findes mange bøger om hadîth-i-sherîfer. **Bukhârî** og **Muslim** er de mest kendte. Af Allâhu ta'âlâs påbud kaldes lære, der befaler tro, **îmân,** de, der skal praktiseres, kaldes farz, og forbud kaldes **harâm.** Farz og harâm samlet kaldes **Ahkâm-i-Islâmiyya.** En person, der benægter selv én af islams lære, kaldes en **kâfir** (vantro).

Det andet nødvendige for en person er at rense deres hjerte. Når man siger "hjerte", vil man forstå to ting. Den del af kødet i vores bryst kaldes "hjerte" af næsten alle mennesker. Hjertet i denne forstand findes også hos dyr. Det andet hjerte er det usynlige hjerte, der findes i det (materielle) hjerte. Dette andet hjerte kaldes også "hjerte". Det er dette hjerte, der er skrevet i religiøse bøger. Det er dette hjerte, der rummer islams lære. Det er dette hjerte, der tror eller benægter. Et hjerte, der tror, er rent. Et hjerte, der benægter, er beskidt. Det er dødt. Det er vores første pligt at rense hjertet ved hårdt arbejde. Tilbedelse, især udførelse af namâz og bede (en særlige bøn kaldet) istighfâr, renser hjertet. At begå harâm gør hjertet beskidt. Vores velsignede Profet sagde: **"Sig istighfâr meget! Hvis en muslim siger istighfâr-bønnen jævnligt, beskytter Allâhu ta'âlâ dem mod alle sygdomme og katastrofer. Han sender dem rizq** (mad, forsyning) **fra steder, de slet ikke forventer."** Istighfâr betyder at sige: **"Estaghfirullah."** Bønnens accept er betinget af, at den bedende er muslim, gør tawba for de begåede synder og beder bønnen bevidst om dens betydning og med tro.

Bønner sagt med et mørket hjerte vil ikke blive accepteret (af Allâhu ta'âlâ). Hjertet hos en person, der beder tre gange, og regelmæssigt udfører namâz fem gange dagligt, vil begynde at sige. En bøn, der kun siges med munden, uden at hjertet også siger, vil være til ingen nytte.

De religiøse lære, der er dikteret af den islamiske religion, er de lære, der er skrevet i bøgerne af **Ahl as-sunnat-lærde.** Der er âyat-i-kerîmaer og hadîth-i-sherîfer med direkte og åbne betydninger, og som derfor kaldes **nass,** blandt de trosmæssige og islamiske lære formidlet af Ahl as-sunnat-forskerne. En person, der benægter selv én af dem, bliver en **kâfir** (vantro). Han vil blive kaldt en **munâfiq,** hvis han skjuler sin vantro. Han vil blive kaldt en **zindiq,** hvis han både skjuler sin vantro og foregiver at være en muslim og derved forsøger at vildlede muslimer. Misopfattelse som følge af fejltolkning af nass med uklar betydning vil dog ikke få en person til at blive en kâfir. Men afvigelse fra den sande vej, Ahl as-sunnat, vil føre denne person til Helvede. På grund af hans tro på nasserne med åbne betydninger, vil denne person ikke blive evigt i pine; han vil blive reddet fra Helvede og blive ført ind i Paradis. Folk af denne art kaldes **folk af bid'at** eller **grupper af dalâlat.** Der er tooghalvfjerds grupper af dalâlat. Ingen af de tilbedelseshandlinger eller tjenester eller ydelser til menneskeheden, der udføres af disse mennesker eller af vantro eller frafaldne, vil blive accepteret (af Allâhu ta'âlâ); deres velgørende handlinger vil ikke gavne dem i det Herefter (Âkhirat). Muslimer med rette tro kaldes **Ahl as-sunnat wa-l-jamâ'at** eller **sunni-muslimer.** Sunni-muslimer har delt sig i fire (retledte) undergrupper, når de udfører deres tilbedelseshandlinger. De betragter hinanden som muslimer af (den essentielle trosmæssige gruppe kaldet) Ahl as-sunnat og de elsker hinanden.[1] En person, der ikke er i en af disse fire grupper (madhhaber), er ikke sunni-muslim. At en person, der ikke er sunni-muslim, enten er en kâfir eller en indehaver af bid'at, står skrevet i breve skrevet af Hadrat Imâm Rabbânî, især i det to hundrede og seksogfirs brev af første bind (af hans store værk, **Maktûbât**), såvel som i **Tahtâwî´s** kommentar til bogen med titlen **Durr-ul-mukhtâr**, i kapitel med titlen **Zebâyikh,** og i **al-Besâir li-munkîr-it-tawassul-i-bi-ahl-il-maqâbir,** med dokumenter og bevis-tekster. Begge bøger er på arabisk. Den sidstnævnte blev skrevet i Indien og trykt i 1395 [1975 e.Kr.]. Hakîkat Kitâbevi i Istanbul, Tyrkiet, reproducerede bogen ved offsetproces et antal gange i Istanbul.

---

[1] Disse fire grupper (eller Madhhaber) er: 1 - Hanafî Madhhab; 2 - Shâfi'î Madhhab; 3 - Mâlikî Madhhab; og 4 - Hanbalî Madhhab.

Hvis en person, der udfører sine tilbedelseshandlinger i henhold til en af de fire madhhab'er, begår synder, eller hvis han begår fejl i sine tilbedelseshandlinger, vil Allâhu ta'âlâ tilgive ham, hvis han gør tawba(anger). Hvis han ikke gør tawba, vil Allâhu ta'âlâ tilgive ham og aldrig sætte ham i Helvede, hvis Han vælger at gøre det. Han vil dog pine ham, hvis Han vælger at gøre det, men senere vil han blive befriet fra pinen. De, der ikke tror på en eneste af de klare kendsgerninger, som man skal tro på i islam, det vil sige dem, der høres selv uvidende mennesker, kaldes **kâfirer** (vantro) og vil blive udsat for evig pine i Helvede.

Der er to typer af kâfirer: Kâfiren med en himmelsk bog, og kâfiren uden en hellig bog. Hvis en person med muslimske forældre forlader islam, kaldes han en **"murtadd"** (forladt, frafalden). Ibn 'Âbidîn 'rahimahullâhu ta'âlâ' siger følgende, mens han beskæftiger sig med folk, hvis nikâh (islamiske ægteskabskontrakt) bliver harâm (forbudt, ugyldigt) på grund af deres şhirk (polyteisme, vantro). Folk, der tilhører en af de tooghalvfjerds kætterske grupper af muslimer, og hvis kætteri alligevel er sunket ned i irreligiøsitet, "frafaldne, mulhider, zindiqer, ildtilbedere, folk kaldet [brahminer, buddhister,] Bâtinîer, Ibâhatîer og Durzîer (drusere), afgudsdyrkere, antikke græske filosoffer og munâfiqer er alle vantro uden himmelske bøger." Kommunister og frimurere er også vantro uden himmelske bøger. Kristne og jøder, som tror på åbenbarede himmelske bøger, såsom **Taurah** og **Bibelen,** som senere blev ændret, er vantro med bøger. Hvis sådanne mennesker gør en bestemt skabning til gud, bliver de **mushriker** (polyteister). Allâhu ta'âlâ's egenskaber kaldet **Sifât-i-thubûtiyya** og **Sifât-i-dhâtiyya** kaldes **guddommelige egenskaber (ulûhiyyat).**

Hvis en vantro, med eller uden en himmelsk bog, omfavner islam, vil han undgå at komme i Helvede. Han vil blive en syndfri, ren muslim. Men han skal blive en sunni-muslim. At blive en sunni-muslim betyder at læse og lære en bog skrevet af en af de lærde fra (den sande vej kaldet) Ahl as-Sunna og tilpasse sin îmân, handlinger og ord til det, han lærer fra den bog. I verden forstås det ud fra en persons klare ord og handlinger sagt og gjort uden darûra (stærk nødvendighed eller tvang), om han er muslim eller ej. Det bliver definitivt ved en persons sidste åndedrag, om han er gået til den næste verden med îmân. Hvis en muslim med alvorlige synder gør tawba for dem, vil han eller hun helt sikkert blive tilgivet og blive en syndfri, ren muslim. Det er forklaret i detaljer i 'ilm al-hâl-bøger, for eksempel i bogen med titlen **Belief and Islam** (den nuværende bog) og i de seks fascikler af **Endless Bliss,** hvad tawba er, og hvordan det vil blive gjort].

ÎMÂN OG ISLAM

I bogen, **I'tiqâd-nâma,** vil Profetens 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' hadîth-i-sherîf om îmân og islam blive forklaret. Jeg håber, at troen hos muslimer vil blive perfektioneret gennem velsignelsen af denne hadîth-i-sherîf, og at de derved vil opnå frelse og lykke. Jeg håber igen, at det vil føre til, at jeg, Khâlid, hvis synder er så mange, blive frelst. Må Allâhu ta'âlâ, som jeg har den smukke tro på, at Han ikke har brug for noget, og at Hans gunst og velsignelser er så rigelige, og som har stor medlidenhed med Sine slaver, tilgive denne stakkels Khâlid, hvis formue er så lille og hjerte så sort, for hans upassende ord, og acceptere hans mangelfulde tilbedelseshandlinger. Må Han beskytte os mod den bedrageriske, løgnagtige Satans ondskab [og mod at blive bedraget af falske, fejlagtige ord og skrifter fra islams fjender] og gøre os lykkelige! Han er den mest barmhjertige af de barmhjertige og den mest gavmilde af de gavmilde.

Islamiske lærde siger, at enhver **mukallaf,** (ansvarlig) mandlig eller kvindelig muslim, der har nået en alder af diskretion og pubertet, skal kende til og tro korrekt på as-Sifât adh-Dhâtiyya[1] og as-Sifât ath- Thubûtiyya[2] af Allâhu ta'âlâ. Det er dette, som er primært obligatorisk (fard) for alle. Ikke at vide, er ikke en undskyldning; det er en synd. Khâlid ibn Ahmad al-Baghdâdî skrev ikke denne bog for at vise sin overlegenhed og viden til andre eller for at blive berømt, men for at efterlade en påmindelse, en tjeneste bag sig. Må Allâhu ta'âlâ hjælpe ydmyge Khâlid[3] med Sin magt og gennem Sin Profetens velsignede sjæl! Âmin.

Alt andet end Allâhu ta'âlâ kaldes **ma-siwâ** eller 'âlam (skabelsen, universet), som nu kaldes **"naturen".** Alle skabninger var ikke-eksisterende. Allâhu ta'âlâ er Den, der har skabt dem alle.

---

[1]Allâhu ta'âlâ har seks egenskaber, som kaldes **As-Sifât adh-Dhâtiyya: al-Wujûd,** eksistens; **al-Qidam,** at være uden en begyndelse, evig i fortiden; **al-Baqâ',** at være uden en ende, evig i fremtiden; **al-Wahdâniyya,** der ikke har nogen partner eller ligemand; **al-Mukhâlafatu li-l-hawâdith,** at være ulig enhver skabning i enhver henseende; **al-Qiyâmu bi nafsihi,** selv-eksistens eller at være uden behov for noget for Sin eksistens. Ingen skabning har nogen af disse seks egenskaber, eller nogen relation til dem. De tilhører udelukkende Allâhu ta'âlâ. Nogle islamiske lærde sagde, at al-Mukhâlafatu li-l-hawâdith og al-Wahdâniyya var de samme, og at antallet af as-Sifât adh-Dhâtiyya derfor er fem.

[2] Se sider 6, 19 og 33.

[3] Khâlid-i Bagdâdî døde i Damaskus i 1247 [1826 e Kr.].

De er alle **mumkin** (som kan komme til eksistens ud af ikke-eksistens) og **hâdith** (som kom til eksistens ud af ingenting); det vil sige, at de kan komme til eksistens, mens de er ikke-eksisterende, og de kom til eksistens, mens de havde været ikke-eksisterende. Hadîth-i-sherîf, **"Allâhu ta'âlâ eksisterede, intet andet eksisterede',"** viser, at dette er sandt.

Et andet bevis, der viser at hele universet og alle skabninger er hâdith, er det faktum, at skabninger hele tiden forvandler og ændrer sig til hinanden; faktisk bør noget qadîm (uden en begyndelse) aldrig ændre sig. Allāhu ta'âlâ's Dhât (Person, Essens) og Egenskaber er qadîm, og de forandrer sig aldrig.[1] Forandringerne i skabningerne kan ikke komme fra den evige fortid. De bør have en begyndelse og være blevet til fra elementer eller substanser, som må være blevet skabt ud af ikke-eksistens.

Et andet bevis på, at universet er mumkin, det vil sige, at det kan komme til at være ud af ikke-eksistens, er, at skabninger, som vi ser, er hâdith, det vil sige, at de opstår ud af ingenting. Der er to væsener: de **mumkin** og **wâjib.**[2]

Hvis kun de mumkin eksisterede, eller hvis Wâjib al-wujûd ikke eksisterede, ville intet eksistere.[3] Af denne grund kunne de mumkin ikke blive til eller fortsætte med at eksistere på egen hånd.

---

[1] Men i universet ændrer stoffernes tilstand sig i fysiske processer. Ved kemiske reaktioner ændres stoffernes essens eller struktur. Vi ser objekter (genstande) eller stoffer ophøre med at eksistere og ændre sig til andre stoffer. I dag, i atomændringer og nukleare reaktioner, som er blevet opdaget for nylig, ophører stoffet eller elementet også med at eksistere og omdannes til energi.

[2] "Wujûd" betyder "eksistens, væren". Der er slags eksistens. Den første er **Wâjib al-wujûd**, den nødvendige eksistens. Han eksisterer altid. Han har aldrig været ikke-eksisterende før, og han vil heller ikke stoppe med at eksistere i den evige fremtid. Kun Allâhu ta'âlâ er Wâjib al-wujûd. Den anden er **mumtani' al-wujûd,** som ikke kan eksistere. Det bør aldrig eksistere. Sådan er sharîk al-Bârî' (Allâhu ta'âlâ's partner). En anden gud eller en lighed med Allâhu ta'âlâ kan aldrig eksistere. Den tredje er **mumkin al-wujûd,** som måske eller måske ikke eksisterer. Sådan er universet, alle skabninger uden undtagelse. Det modsatte af wujûd er **'Adam** (ikke-eksistens). Alle skabninger var i 'Adam, var ikke-eksisterende, før de kom til eksistens.

[3] For det er en forandring, en begivenhed, at komme til eksistens ud af ikke-eksistens, og ifølge vores viden i fysik skal en substans påvirkes af en ydre kraft, hvis kilde skal ligge før substansen, for at der kan ske en forandring i den.

Hvis ikke nogen kraft havde påvirket det, ville det altid have forblevet ikke-eksisterende og kunne ikke være blevet til. Eftersom en mumkin ikke kunne skabe sig selv, kunne den naturligvis heller ikke skabe andre mumkiner. Det, der har skabt mumien, må være Wâjib al-wujûd. 'Alam-eksistens viser, at en skaber, der skabte det ud af ingenting, eksisterer. Så den Enestående Skaber af alle, hvad der er mumkin, skabningerne, er den eneste Wâjib al-wujûd uden at være hâdith eller mumkin, men altid eksisterende og qadîm (evig). 'Wâjib al-wujûd' betyder, at dets eksistens ikke er fra noget andet, men fa sig selv, det vil sige, at den altid er selv-eksisterende og ikke er skabt af en anden. Hvis dette ikke var tilfældet, ville det være en skabning (mumkin og hâdith) skabt af en anden. Og dette er i modstrid med, hvad der er blevet udledt ovenfor. På persisk betyder **'Khudâ'** (brugt som et navn for Allah) 'altid selv-eksisterende, evig'.

Vi ser, at klasserne af væsener er i en forbløffende orden, og videnskaben opdager nye love i denne orden hvert år. Skaberen af denne orden skal være **Hayy** (Evigt levende), **'Alîm** (Alvidende), **Qâdir** (Almægtig), **Murîd** (Alviljende), **Samî'** (Alhørende), **Basîr** (Alseende), **Mutakallim** (Altalende) og **Khâliq** (Skabende),[1] for død, uvidenhed, manglende evne eller at være under andres tvang, døvhed, blindhed og stumhed er alle defekter, ufuldkommenheder. Det er umuligt, at sådanne mangelfulde egenskaber kan være i Ham, der har skabt dette ’âlam eller kâ'inât (alle væsener) i en sådan orden, og som beskytter dem mod udslettelse.[2]

---

[1] Dette er Allâhu ta’âlâs otte Sifât ath-Thubîtiyya.

[2] Hvert væsen, fra atomer til stjerner, er blevet skabt med nogle beregninger og love. Regelmæssigheden der findes i de kendte love inden for fysik, kemi, astronomi og biologi overvælder den menneskelige tankegang. Selv Darwin måtte sige, at når han tænkte på ordenen og delikatessen i øjets struktur, følte han det, som om han ville blive skør (sindssyg). Luft er en blanding af kvælstof (78%), ilt (21%) og ædelgasser (1%). Det er en blanding, ikke en forbindelse. Hvis ilten var mere end 21 procent, ville det brænde vores lunger. Hvis den var mindre end 21 procent, ville den ikke kunne forbrænde næringsstofferne i blodet. Det ville være umuligt for mennesker og dyr at leve. Denne procentdel, 21, ændrer sig aldrig, ingen steder, ikke engang under regn. Og dette er i sig selv en stor velsignelse. Øjets konstruktion er ingenting sammenlignet med dette vidunder. Er det muligt, at Han, som har skabt alle lovene, de fine beregninger og formler, der undervises som videnskabelig viden, kan være defekt?

Desuden ser vi også de ovennævnte perfektionsegenskaber i skabningerne. Han har skabt dem i Sine skabninger. Hvis disse egenskaber ikke fandtes i Ham, hvordan kunne Han så skabe dem i Sine skabninger, og Hans skabninger ville være overlegne i forhold til Ham.

Vi bør også tilføje, at Skaberen af alle disse verdener af væsener bør besidde alle egenskaberne af perfektion og overlegenhed og ingen af manglens egenskaber, for en, der er mangelfuld, kan ikke være kreativ. Bortset fra dette fornuftige bevis, forklarer ayat-i kerîma´er og hadîth-i-sherîfer tydeligt, at Allâhu ta'âlâ har egenskaberne af perketion. Derfor er det ikke tilladt at tvivle på det. Tvivl forårsager vantro. De førnævnte otte egenskaber overfor perfektion kaldes **as-Sifât ath-Thubûtiyya.** Allâhu ta'âlâ har alle de otte attributter af perfektion. Der er ingen defekt, uorden eller forandring i Hans person, væsen, egenskaber eller gerninger. **Sifât- adh-Dhâtiyya** og **Sifât-adh-Dhâtiyya** kaldes **Ulûhiyyats (guddommen) egenskaber.** Hvis en person tror, at et væsen besidder Ulûhiyyats egenskaber, bliver personen en **mushrik** (polyteist).

ESSENTIELLER OM ISLAM

Med hjælp fra og styrke givet af Allâhu ta'âlâ, som holder alle 'alamer i live og giver alle tjenester og gaver, og som aldrig sover, begynder vi nu at forklare den velsignede udtryk fra vores Profet, sallâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam'.

Vores elskede overlegne Hadrat 'Umar ibn al-Khattâb 'radiy- Allâhu ta'âlâ 'anh', som var en heroisk leder af muslimerne, en af de højeste af Profetens ledsagere, og som var kendt for sin sandfærdighed, udtaler:

"Det var sådan en dag, hvor nogle få af os, Sahâba´erne, var i Rasûlullahs nærvær og tjeneste, sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam." Den dag, den tid var så velsignet, så værdifuld en dag, at man næppe havde chancen for at opleve den igen. Den dag faldt det i vores lod at blive hædret over at være i Profetens selskab, tæt på Ham, og at se Hans smukke ansigt, som var føde for ånder og glæde og trøst for sjæle. For at understrege værdien, æren af den dag, siger den velsignede Sahâbî: "Det var en sådan dag..." Kunne der være en anden tid, der er så ærefuldt og værdifuldt som den, hvor man får mulighed for at se Jebrâ'îl (Jibrîl, ærkeenglen Gabriel, 'alaihi 's-salâm) i skikkelse af et menneske, høre hans stemme og modtage den viden, mennesker har brug for, så smukt og klart som muligt gennem Rasûlullahs 'sall- Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' velsignede mund?

" På den tid kom en mand tæt på os som fuldmånens opgang. Hans tøj var ekstremt hvidt, og hans hår var meget sort. Tegn på rejse, såsom støv og sved, blev ikke set på ham. Ingen af os, Profetens Sahâba'er, sall-Allâhu 'alaihi wa sallam, genkendte ham; dvs. han var ikke en af dem, vi havde set eller kendt før. Han satte sig ned i Rasûlullahs nærvær, sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam. Han sætte sine knæ tæt Profetens velsignede knæ." Denne person, i skikkelse af et menneske, var englen ved navn Jebrâ'îl. Selvom hans måde at sidde på synes at være uforenelig med manerer **(âdâb),** viste det os en meget vigtig kendsgerning: i læring af religiøs viden, har generthed ingen plads, og stolthed eller
arrogance bær ikke herske. Hadrat Jebrâ'îl ønskede at vise sahâbaerne, at enhver frit bør spørge sine lærere om, hvad han ønsker at vide om islam, uden at føle sig genert, for der bør ikke være generthed i at lære islam eller forlegenhed i at udføre, undervise eller lære ens pligter overfor Allâhu ta'âlâ.

"Den ædle person lagde sine hænder på Rasûlullahs 'sall-Allâhu

ta'âlâ 'alaihi wa sallam' velsignede knæ. Han spurgte Rasûlullah: **'O Allahs Budbringer! Fortæl mig, hvad islam er, og hvordan man bliver muslim. "**

Den leksikalske betydning af **'islam'** er 'at hæng hovedet i underkastelse'. Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' forklarede, at ordet 'islam' var den samlede betegnelse for Islams fem grundlæggende essentielle elementer, som følger:

1. Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' sagde, at det første af islams fem grundlæggende elementer, er **"at sige Kalimat ash-shahâda";** det vil sige, at man skal sige: **"Esh'hadu an lâ ilâha il-l-Allah wa esh'hadu anna Muhammadan 'abdûhu wa rasûluh."** Med andre ord skal en fornuftig person, der har nået puberteten, og kan tale, skal mundtligt erklære: "På jorden eller i himlen er der ingen andre end Allâhu ta'âlâ, der er værd at tilbede. Den eneste, der er værd at tilbede, er Allâhu ta'âlâ alene. Han er Wâjib ul- wujûd. Enhver form for overlegenhed findes i Ham. Ingen fejl findes i Ham. Hans navn er Allah," og at tro på dette fuldstændigt med hele deres hjerte. Og man skal også sige og tro: "Den mest ædle person, som havde en rosaerød hud, et hvidrødt, klart og smukt ansigt, sorte øjne og øjenbryn; som havde en velsignet bred pande, med smukke manerer og adfærd; hvis skygge aldrig faldt på jorden, som talte blødt og blev kaldt Arab, fordi Han blev født i Mekka af Hashemitisk afstamning, ved navn Muhammad ibn 'Abdullah, er Allâhu ta'âlâ's menneskelige slave ('abd) og Budbringer (Rasûl)." Profetens mor var Hadrat Âmina bint Wahab. Han blev født i Mekka [ved daggryet mandag den 20. april 571 e.Kr.]. Da Han var fyrre år gammel, i året kaldes 'Bi'that'-året, blev Han informeret om, at Han var Profet. Efter dette indbød Han folk til islam i tretten år i Mekka. Derefter emigrerede Han til Medina efter Allâhu ta'âlâs befaling. Der spredte Han islam overalt. Ti år efter Hijrat (hegira) døde Han i Medina, mandag den 12. Rabî' al- Awwal (juli 632).[1]

---

[1] Ifølge historikere gik Profeten ind i hulen i Sawr-bjerget mod aften torsdag den 27 safar i 622 e.Kr, under Sin emigration fra al-Mekkat al-Mukarrama til al-Madînat al-Munawwara. Han forlod hulen mandag aften og ankom til Qubâ, et kvarter nær Medîna, mandag den 8. Rabî'ul-awwal (20. september i den gregorianske kalender og 7. september i den julianske kalender). Denne lykkelige dag blev begyndelsen på muslimernes hijrî. (Hegiral) - Shemsî (sol) kalender.). Begyndelsen af Hijrî Shemsî-kalenderen, som vedtages af shî'itterne, ligger seks måneder tidligere end denne. Det vil sige, at de vantro Mejûsî'ers Nawruz-festival (ildtilbedere) begynder den 20. marts. Om torsdagen, da alle steder i verden havde lige lange dage og nætter, opholdt Han sig i Qubâ og forlod kvarteret fredagen og hvor Han ankom til Medina samme dag. Begyndelsen af Muharram-måneden i det samme år (fredag den 16. juni) blev accepteret som begyndelsen på **Hijrî Qamarî-kalenderen**. Nyårsdagen i det Qamarî-år (måneår) var den 16. juli, en fredag. Det Hijrî shemsî-år, der falder sammen med en vestlig nytårsdag, er 622 år tidligere end det vestlige nytår. Og det vestlige år, der falder sammen med en Hijrî shemsî-årsdag, er 621 år senere end det Hijrî shemsî-nytår.

2. Den anden af islams fem essentielle elementer er **"at udføre** (bønnen kaldet) **namâz** (eller salât) fem gange dagligt, ved at opfylde dens betingelser og overholde dens (essentielle kaldet) farzes, **når tiden for (hver) bøn kommer."** Det er fard for hver muslim at udføre namâz fem gange dagligt, at udføre hver namâz inden for dens fastsatte tid, hverken tidligere eller senere, og at vide, at man udfører den inden for den fastsatte tid.[1] Det er alvorlig syndigt at udføre en namâz før begyndelsen af dens fastsatte tid; denne alvorlige synd skyldes for det meste brugen af fejlagtige kalendere udarbejdet af uvidende og lâ-madhabî folk; den namâz vil ikke være sahîh (gyldig). (Lâ-madhhabî-folk er dem, der ikke har tilpasset sig nogen af de fire madhhab'er). Denne vildfarelse får muslimer til at udføre den tidligere sunnat-del af den tidlige eftermiddagsbøn og farz-delen af aftenbønnen inden for deres (syndige) tid kaldet kerâhat (eller karâhat). (Tiderne for kerâhat er forklaret i den fjerde fascikel af **Endless Bliss** og også på indvendigt side af det bløde omslag af bogen med titlen **Miftâh-ul- Janna.** Se også fodnote[1] nedenfor). Namâz skal udføres med opmærksomhed dens fards, wâjibs og sunnas, idet man overgiver sit hjerte til Allâhu ta'âlâ og før dens fastsatte tid er udløbet . I Koranen al-kerîm kaldes namâz for **'salât'.** Salât betyder, at menneskets bøn, at englenes siger istighfâr, og at Allâhu ta'âlâ har medfølelse og medlidenhed. I islam betyder salât at udføre bestemte handlinger, at recitere bestemte ting, som vist i 'ilm al-hâl-bøgerne. Salât indledes med ordene **'Allâhu akbar,'** kaldet **'takbîr al-iftitâh,'** og siges efter at hæve hænderne op til ørerne og afsluttes efter at have lagt hænderne sammen under navlen (for mænd). Den afslutter med salâm, som laves ved at dreje hovedet mod højre og venstre skuldre i slutningen af den sidste siddende stilling.

3. Islams tredje essentielle er **"at betale zakât for ens ejendom."** Den leksikalske betydning af zakât er "renhed, at rose og blive god og smuk". I islam betyder **zakât,** "at en person, der har **zakât´s ejendom,** mere end han har brug for, og en mængde kaldet **nisâb**, skal adskille en vis mængde af sin ejendom og give den til muslimer, der er nævnt i Koranen al-kerîm, uden at udnytte dem. Zakât betales til syv slags mennesker.

---

[1] Læs venligst den fjerde fascikel af Endless Bliss for detaljeret information om namâz. Se også bogen med titlen **Miftâh-ul-Janna.** Den engelske version er tilgængelig fra **Hakîkat Kitâbevi,** Istanbul, Tyrkiet.

Der er fire typer zakât i alle fire madhhab'er: zakât af guld og sølv, zakât af handelsvarer, zakât af de husdyr [får, geder og kvæg], der græsser på markerne i mere end et halvt år, og zakât af alle slags nødvendige stoffer, der er udvundet fra jorden. Denne fjerde type zakât, kaldet **'ushr**, betales, så snart afgrøden er høstet. De andre tre betales et år efter, at de har nået mængden af nisâb.

4. Islams fjerde essentielle er **"at faste hver dag i måneden Ramadân."** Faste kaldes **'sawm'.** Sawm betyder at beskytte noget mod noget andet. I islam betyder sawm at beskytte sig selv mod tre ting [i løbet af dagene] i Ramadân-måneden, som befalet af Allâhu ta'âlâ: spisning, drikning og seksuel omgang. Ramadân-måneden begynder, når den nye månen ses på (den vestlige) horisont. Den begynder måske ikke på det tidspunkt, der er beregnet i kalendere.

5. Islams femte essentielle er, at **"den, der kan, skal udføre hajj** (pilgrimsfærd) **én gang i livet."** For en person, der er i stand til det, og som har penge nok til at tage til og komme tilbage fra byen Mekka foruden ejendom nok til at forsørge sin familie, som han efterlader, indtil han kommer tilbage, er det fard at udføre tawâf omkring Ka'ba og at udføre Waqfa på plain of 'Arafât, forudsat at vejen er sikker, og hans krop er sund, én gang i livet.

"Efter at have hørte disse svar fra Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam', sagde den person: **'Yâ Rasûl-Allah! Du har sagt sandheden. "** Hadrat 'Umar 'radiy-Allâhu 'anh' sagde, at Sahâbî'erne, der var til sted, blev forbløffet over denne persons adfærd, som stillede et spørgsmål og bekræftede, at svaret var korrekt. Man spørger med henblik på at lære det, man ikke ved; men at sige: "Du har sagt sandheden," indikerer, at man allerede ved den.

Den højeste af de fem ovennævnte essentielle elementer er at sige Kalimat ash-shahâda og tro på dens betydning. Det næste højeste er at udføre namâz. Dernæst er det at faste. Derefter kommer hajj. Den sidste er at betale zakât. Det er enstemmigt sikkert, at Kalimat ash-shahâda er den højeste.

Om rækkefølgen af de andre fire sagde de fleste islamiske lærde det samme, som nævnt ovenfor. Kalimat ash-shahâda blev det første, der blev fard, i begyndelsen af islam.

Namâz fem gange dagligt blev fard på Mi'râj-natten i det tolvte år af Bi'that, et år og nogle måneder før Hegira.

Faste under Ramadân blev fard i Sha'bân måned, det andet år af Hegira.

At betale zakât blev fard i Ramadân måned, samme år, hvor fasten blev fard. Og hajj blev fard i det niende år af Hegira.[1] Hvis en person benægter, ikke tror, nægter, gør grin med eller tilsidesætter en af disse fem essentielle elementer i Islam, bliver han en vantro, må Allah beskytte os! På samme måde bliver den, der ikke accepterer nogen af de ting, som enstemmigt og klart er erklæret for halâl (tilladt) eller harâm (forbudt), eller som siger halâl om harâm eller harâm om halâl, en vantro. Hvis en person benægter eller adskyr en af de uundgåeligt kendte islamiske lærdomme, dvs. lære, der høres og kendes selv af almindelige mennesker, der bor i muslimske lande, bliver han en vantro.[2] Hvis en almindelig person ikke kender de belæringer, der ikke er så udbredte eller uugåelige for ham at kende til, er han ikke i benægtelse (kufr); han er syndig (fisq).

---

[1] Detaljerede information om namâz, faste, zakât, hajj og om Mi'râj findes i den fjerde fascikel af **Endless Bliss**, i det andet og første og syvende kapitel i dens femte fascikel og i det tresindstyvende kapitel af dens tredje fascikel. Bi'that betyder, at Allâhu ta'âlâ sendte Sin velsignede ærkeengel, Hadrat Jebrâ'îl, til Sin elskede Profet for at fortælle Ham, at Han var den sidste Profet. Hegira (Hijrat) betyder Rasûlullahs 'sall-Allâhu 'alaihi wa sallam' migration fra Mekka til Medina.

[2] For eksempel at spise svinekød, at drikke alkohol, at spille; for en kvinde eller pige at vise sig uden at dække sit hoved, hår, arme og ben og; for en mand at vise sig uden at dække området mellem knæene og navlen, er alle disse handlinger er harâm. Det vil sige, at Allâhu ta'âlâ har forbudt disse handlinger. De fire madhhaber, som forklarer Allâhu ta'âlâ´s befalinger og forbud, har haft forskellige opfattelser af, hvor grænsen går for de awrat-dele af en mands krop, dvs. de dele af en mands krop, som er harâm (forbudte) for ham at vise andre og for andre at se på. Det er fard for hver muslim at dække disse dele af kroppen, som er beskrevet i den madhhab, han tilhører. Det er også harâm for andre at se på dem, der ikke har tildækket disse dele af deres krop. Det skrevet i Kimyâ-yi Saâdet, at det er harâm for kvinder og piger at gå ud uden at dække deres hoved, hår, arme, ben, og det er også harâm at gå ud i tynde, prydede, stramme og parfumeduftende kjoler.

Deres mødre, fædre, ægtefæller og brødre, som tillader dem at gå ud sådan, og som synes, at det er passende, og som accepterer dem, vil dele deres synder og straffe; det vil sige, at de vil brænde i Helvede sammen. Hvis de gør tawba, vil de blive tilgivet og ikke brændt. Allâhu ta'âlâ kan lide dem, der gør tawba. I det tredje år af Hegira blev piger og kvinder, der havde nået puberteten, beordret til ikke at vise sig for nâmaharam-mænd og til at dække sig selv. (Se venligst det ottende kapitel i den fjerde fascikel af Endless Bliss).

Vi bør ikke tro på de løgne, som britiske spioner har fundet på, og som gentages af deres vildledte og bestukne efterlignere, der siger, at kvinder ikke plejede at dække sig til før åbenbaringen af hijâbs âyat (kvinders dækning), og at den såkaldte befaling blev opfundet senere af lærde inden for (den islamiske videnskab) kaldet Fiqh.

Hvis en person siger, at han er muslim, skal han vide, om noget, han skal gøre, er overstemmelse med islam. Hvis han ikke ved det, må han lære det ved at spørge en lærd af Ahl as-sunnat eller ved at læse bøger skrevet af lærde i denne kategori. Hvis hans handling krænker islam, vil han ikke blive fritaget for synden eller det kætteren, der skyldes den handling. Han skal gøre tawba dagligt i sand forstand. Når tawba er gjort, vil synden eller kætteren (forårsaget af den handling) helt sikkert blive tilgivet. Hvis han ikke gør tawba, kommer han til at betale for det både i denne verden og i Helvede. De forskellige former for straf (der vil blive pålagt ham) er beskrevet i forskellige dele af vores bog. (Se også det tiende kapitel i den sjette fascikel af **Endless Bliss**).

Dele af kroppen, som mænd og kvinder skal dække under namâz og andre steder, kaldes 'awrat-dele'. Hvis en person siger, at islam ikke foreskriver en bestemt del i awrats navn, bliver han en vantro. Nogle dele af kroppen er awrat ifølge ijma' (enighed, konsensus) i alle fire madhhaber, (og disse awrat-dele varierer med køn). Hvis en person tilsidesætter vigtigheden af at dække disse dele af sin krop eller af ikke at se på andres blottede awrat-dele, dvs. hvis han (eller hun) ikke føler nogen frygt for straffen (der vil blive påført for overtrædelsen af dette forbud), bliver han (eller hun) en vantro. Hos mand, er dele mellem bækkenet og knæene ikke awrat i Hanbalî Madhhab.

Hvis en person siger: "Jeg er muslim," skal han lære islams principper og de handlinger, der er fard (obligatoriske) og de, der er harâm (forbudte) med konsensus (ijma') af de fire madhhaber, og han skal lægge vægt på denne sag. Ikke at vide er ikke en gyldig undskyldning. Det er identisk med intertionel vantro. En kvindes hele krop, med undtagelse af hendes hænder og ansigt, er awrat ifølge alle fire Madhhaber. Det samme gælder, når en kvinde blotter sine awrat-dele, synger eller sige (højt det lovprisning, der kaldes) Mawlid i mænds nærvær.

Hvis en person med lethed blotter en del af sin krop, som ikke er awrat med ijma', dvs. som ikke er awrat i en af de tre andre Madhhaber (selvom det er awrat ifølge hans egen madhhab og to af de andre tre madhhaber,) vil han have begået en alvorlig synd, selvom denne overtrædelse ikke vil gøre ham til en vantro. Et eksempel på dette er, en mand, der blotter sine ben mellem bækkenet og knæene (der, som vi allerede har sagt, ikke er awrat i Hanbalî Madhhab, selvom de er awrat i de tre andre Madhhaber). Det er fard at lære de islamiske principper, som man ikke kender. Så snart du lærer dem, skal du gøre tawba og dække dine awrat-dele (som du måske ikke dækker, på grund af din uvidenhed om, at de er dine awrat-dele).

Løgn, sladder, bagtalelse, ærekrænkelse, tyveri, snyd, forræderi, at såre nogens følelser, skabere af prblemer, at bruge nogens ejendom uden tilladelse, ikke at betale en arbejders eller portørs løn, oprør, dvs. at modsætte sig lovene og regeringens ordrer, og ikke at betale skatter er også synder. At begå dem mod vantro eller i ikke-muslimske lande er lige så harâm.

"Denne ædle person spurgte igen: **'Yâ Rasûl-Allah! Fortæl mig nu, hvad îmân er."** Efter at have spurgt, hvad islam var, og svaret var blevet givet, bad Hadrat Jabrâ'îl ''alaihi-s-salâm'' vores Mester Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' om at forklare essensen og virkeligheden af îmân. Leksikat betyder îmân "at vide, at en person er perfekt og sandfærdig, og have tro på ham". I islam betyder 'îmân' at tro på, at Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' er Allâhu ta'âlâ's Profet; at Han er Nabî, den Budbringer udvalgt af Ham, og at sige dette med tro i hjertet; og at tro kort på det, Han formidlede kort, og at tro detaljeret på det, Han formidlede detaljeret fra Allâhu ta'âlâ; og at sige Kalimat ash-shahâda, når det er muligt. Stærk îmân er sådan, at ligesom vi med sikkerhed ved, at ild brænder, slanger dræber med gift, og vi undgår dem, bør vi anse Allâhu ta'âlâ og Hans egenskaber som store, være fuldt sikre på dette udenad, stræbe efter Hans nåde (ridâ') og løbe mod Hans skønhed (jamâl), og tage os i agt for Hans vrede (ghadab) og pine (jalâl). Vi bør skrive denne îmân fast på hjertet fast som en indskrift i marmor.

Îmân og islam er det samme. I begge tilfælde skal man tro på betydningen af Kalimat ash-shahâda. Selvom de adskiller sig generelt og i særdeleshed og har forskellige leksikale betydninger, er der ingen forskel mellem dem i islam.

Er îmân én ting, eller er det en kombination af dele? Hvis det er en kombination, hvor mange dele består det af? Er handlinger eller 'ibâdât[1] inkluderet i îmân eller ej? Når man siger: "Jeg har îmân", er det så rigtigt at tilføje "inshâ-Allah" eller ej? Er der lidt eller meget i îmân? Er îmân en skabning? Er det inden for ens magt at tro, eller har de troende troet under tvang? Hvis der er kraft eller tvang i at tro, hvorfor blev alle så beordret til at tro? Det ville tage lang tid at forklare alt dette en efter en. Derfor vil jeg ikke svare på dem separat her. Men det bør være kendt, at ifølge Ash'arî Madhhab og Mu'tazila er det ikke jâ'iz (sandsynligt), for Allâhu ta'âlâ befaler os at gøre noget, der ikke er muligt. Og ifølge Mu'tazila er det ikke jâ'iz for Allâhu ta'âlâ at befale noget, som er muligt, men som ikke er inden for menneskets magt. Ifølge Ash'arî er det tilladt, men Han har ikke befalet det. At befale folk at flyve i luften er af denne slags. Hverken i îmân eller i 'ibâdât befalede Allâhu ta'âlâ Sine skabninger at gøre noget, som de ikke ville være i stand til at gøre. Af denne grund er en person, der bliver sindssyg eller bliver ghâfil (glemsom, uopmærksom), eller som sover eller dør, mens han er muslim, stadig muslim, selvom han ikke er i en tilstand af bekræftelse.

[1] Tilbedelseshandlinger.

Vi bør ikke tænke på den leksikale betydning af 'îmân' i denne hadîth-i-sherîf, for der var ikke en eneste almindelig mand i Arabien, der ikke kendte dens leksikale betydning: 'betragte som sandfærdig, tro'. Bestemt kendte Sahâbat al-kirâm 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhum ajma'în' det også; men Jebrâ'îl ''alaihi-s-salâm' ønskede at lære Sahâbat al-kirâm betydningen af îmân ved at spørge, hvad îmân betød i islam. Og Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' sagde, at **îmân** var at tro på seks visse kendsgerninger:

1. **"Først og fremmest at tro på Allâhu ta'âlâ,"** erklærede Han. Îmân er at have en oprigtig tro på seks visse kendsgerninger ved at finde dem gennem kashf (åbenbaring) eller wijdân (samvittighed) eller ved forståelsen af 'aql (intellekt, fornuft) gennem beviser eller ved at stole på og følge en fremtrædende og godkendt erklæring og at bekræfte dette med tungen.

Den første af disse seks kendsgerninger er, at Allâhu ta'âlâ, er Wajib al- wujûd og den virkelige Ma'bûd (den, der skal tilbedes) og Skaberen af alle skabninger. Det skal troes med sikkerhed, at Han alene skaber alt [hver substans, atomer, elementer, molekyler, forbindelser, organiske stoffer, celler, liv, død, hver begivenhed, hver reaktion, alle slags kræfter og former for energi, bevægelser, love, ånder, engle og enhver skabning levende eller livløst væsen ud af intet, og Han får dem alle til at overleve] i både denne verden og den næste uden materiale, tid eller lighed, ud af ikke-eksistens.

Som Han skabte alle skabninger i universet [i ét øjeblik, mens de havde været ikke eksisterende], på samme måde [skaber Han nogle af dem fra hinanden, og når tiden for Dommedag kommer, vil Han] i ét øjeblik udslette alt. Han er Skaberen, Ejeren, Den Absolutte Hersker over alle skabninger. Man skal tro på og anerkende, at der ikke er nogen til at dominere Ham, til at befale Ham eller til at være overlegen i forhold til Ham. Hver type overlegenhed, hver egenskab af perfektion, tilhører kun Ham. Ingen defekt, ingen mangelfuld egenskab findes i Ham. Han er i stand til at gøre, hvad Han vil. Det, Han gør, er ikke beregnet til at være nyttigt for Ham eller for andre. Han gør ikke noget for at få belønning. I alt, hvad Han gør, er der skjulte årsager (hikma), anvendelser, velsignelser og gunstbevisninger.

Allâhu ta'âlâ behøver ikke at gøre, hvad der er godt og nyttigt for Sine skabninger, og Han behøver heller ikke at belønne nogle mennesker eller straffe andre. Det ville passe til Hans overlegenhed og velvilje, hvis Han bragte alle syndere til Paradis. Det ville passe til Hans retfærdighed, hvis Han sendte alle dem, der adlyder og tilbeder Ham, i Helvede. Alligevel har Han dekreteret og erklæret, at Han ville føre muslimer, dem der tilbeder Ham, til Paradis og give dem gunst, og at Han ville pine de vantro i Helvede for evigt. Han går ikke tilbage på Sit ord. Det ville ikke være til nogen nytte for Ham, hvis alle levende skabninger troede og tilbad Ham, og det ville heller ikke skade Ham, hvis alle væsener blev vantro, blev overdrevne eller ulydige mod Ham. Hvis mennesket ønsker at gøre noget, skaber Han det, hvis Han også ønsker, at det skal være sådan. Han alene er den, der skaber hver handling af Sine menneskelige skabninger og alle ting. Hvis Han ikke ønsker eller skaber, kan intet bevæge sig. Hvis Han ikke ønsker det, kan ingen blive vantro eller oprører. Han skaber vantro og synder, men Han kan ikke lide dem. Ingen kan blande sige i Hans værker. Ingen har styrken eller retten til at spørge om årsagen til, hvorfor Han har gjort dette eller hint, eller til at kommentere, hvordan Han skal gøre det. Han vil tilgive, hvis Han vil, en person, der har begået en alvorlig synd og er død uden at have foretaget tawba, undtagen hvis det er polyteisme eller vantro. Han vil pine ham, hvis Han ønsker det, for en blot let synd. Han erklærede, at Han aldrig ville tilgive vantro og frafaldne, og at Han ville pine dem for evigt.

Han vil pine muslimer i Helvede, som tilbeder Ham, men hvis tro (i'tiqâd) ikke er forenelig med **Ahl as-Sunna's tro,** og som dør uden tawba. Men sådanne muslimer med **(bid'a)** vil ikke forblive i Helvede for evigt.

Det er muligt (jâ'iz) at se Allâhu ta'âlâ med øjne i denne verden, men ingen har nogensinde gjort det. På Dommens dag vil Han blive set af vantro og syndige muslimer i Sin Vrede og Jelâl, og af fromme muslimer i Sin Godhed og Jemâl. Engle og kvinder vil også se Ham. De vantro vil blive frataget dette. Der er en troværdig rapport, der fortæller, at ånder også vil blive frataget dette.

Ifølge flertallet af 'ulamâ' vil "muslimer, som Allâhu ta'âlâ elsker, blive beæret med at se Hans Skønhed hver morgen og hver aften; muslimer af lav grad vil blive beæret hver fredag, og kvinder nogle få gange om året, ligesom festivaler i denne verden."[1] Det bør antages, at Allâhu ta'âlâ vil blive set. Men vi bør ikke forsøge at visualisere, hvordan dette vil ske; Hans Værker kan ikke begribes gennem intellektet ('aql). De er ikke som verdslige anliggender. [De kan ikke måles med fysiske eller kemiske kriterier.] Sådanne begreber som retning, at være modsat eller at være mod noget har ingen forbindelse med Alâhu ta'âlâ. Han er ikke materiel. Han er ikke et objekt, [og Han er heller ikke et element, en legering eller en forbindelse]. Han er ikke tællelig, Han kan ikke måles, og Han kan heller ikke beregnes. Det sker ingen ændring i Ham. Han er ikke på et sted. Han er ikke med tid. Han har ikke en fortid eller en fremtid, for eller bag, bund eller top, højre eller venstre. Derfor kan menneskelig ræsonnering ikke forstå noget af Ham, og menneskelig fornuft eller viden er heller ikke tilstrækkelig til at gøre dette. Så mennesket kan ikke forstå, hvordan Han vil blive set. Selvom sådanne ord som hånd, fod, retning, sted og lignende, som ikke er egnede for Allâhu ta'âlâ, findes i âyater og hadîther, brugs de ikke i den betydnin, som vi kender og bruger i dag. Sådanne âyater og hadîther kaldes **mutashâbihât.** Vi er nødt til at tro på dem, men vi bør ikke forsøge at forstå, hvad eller hvordan de er. Eller de kan bortforklares **(te'wîl)** kort eller i detaljer; det vil sige, at de kan gives betydninger, der passer til Allâhu ta'âlâ. For eksempel kan ordet hånd tolkes som magt.

---

[1] Hadrat Shaikh 'Abd al-Haqq ad-Dahlawî [døde i Delhi i 1052 (1642 e.Kr.)] skrev i sit persiske værk **Takmîl-ul-îmân:** "En hadîth-i-sherîf siger**: 'Du vil se din Rabb på Dommedag, som du ser** [fuld]**månen på den fjortende** [dag i måneden]**'.** Som Allâhu ta'âlâ er kendt ufatteligt i denne verden, således vil Han blive set ufatteligt i det Herefter. Store lærde som Abu'l-Hasan al-Ash'arî og al-Imâm as-Suyûtî og al-Imâm al-Bayhakî sagde, at også engle vil se Allâhu ta'âlâ i Paradis. Al-Imâm al-a'zâm Abu Hanîfa og nogle andre lærde sagde, at ånder ikke fortjente thawâb og ikke ville komme ind i Paradis, og at kun trofaste ånder ville undslippe Helvede. Kvinder vil se Allâhu ta'âlâ et par gange om året som festivaler i denne verden. Perfekte (kâmil) troende vil se Ham hver morgen og aften, mens andre troende vil se Ham om fredagen. For denne ydmyge person dækker disse gode nyheder også de trofaste kvinder og engle og ånder; det ville være passende, at de perfekte og 'ârif-kvinder som Fâtimat az-Zahrâ, Khadîjat al-Kubrâ, 'Â'ishat as-S'ddîqa og andre rene hustruer [af Profeten] og Hadrat Mariam og Hadrat Âsiya får en særlig behandling. Al-Imâm as-Suyûtî mente også dette."

Muhammad ''alaihi-s-salâm'' så Allâhu ta'âlâ under Mi'râj.[1] Men dette syn var ikke med øjne, ligesom synet i denne verden. En person, der siger, at han har set Allâhu ta'âlâ i denne verden, er en zindiq. Det syn, Awliyâ' oplever, er forskellig fra synet i denne verden eller synet i den næste verden. Med andre ord er det ikke ru'yat (at se), men **shuhûd,** de oplever, [det vil sige, at de ser eksemplerne (mithâls) gennem deres hjerters øjne]. Nogle Awliya' sagde, at de havde set Ham. Men de forvekslede den shuhûd, de oplevede, mens de var i sekr, det vil sige, da de var bevidstløse, med ru'yat. Eller disse ord fra dem skal bortforklares.

Spørgsmål: "Det siges ovenfor, at det er muligt (jâ'iz) at se Allâhu ta'âlâ med øjne i denne verden. Så hvorfor skulle en person, der siger, at noget muligt skete, være en zindiq? Hvis en person, der siger det, bliver en vantro, kan det så siges, at være muligt?"

Svar på spørgsmålet: I sin leksikalske betydning betyder 'jâ'iz' 'muligt at ske eller ej'. Men ifølge al-Ash'arîs madhhab [Abu-l-Hasan 'Alî ibn Ismâ'il, døde i Baghdâd i 330 (941 e.Kr.)] betyder muligheden for ru'yat, at Allâhu ta'âlâ er i stand til at skabe hos mennesket, en helt anden sans til at se i denne verden, forskellig fra at se tæt på eller ansigt til ansigt med Ham, og forskellig fra at se gennem de fysiske love, Han har skabt i denne verden. For eksempel er Han i stand til, så det er muligt, at vise en myg i Andalusien til en blind mand i Kina, og noget på månen eller på en stjerne til en mand på jorden. Sådan magt er kun forbeholdt Allâhu ta'âlâ. Desuden er udsagnet: "Jeg så Ham i denne verden," uforeneligt med âyat al-kerîma og med ulamâen´s konsensus. Derfor er den, der fremsætter en sådan erklæring, en mulhid eller en zindiq. For det tredje betyder sætningen "det er muligt at se Allâhu ta'âlâ i denne verden" ikke "det er muligt at se Ham på jorden inden for de fysiske love."

[1] Se venligst det 60'eren kapitel i tredje fascikel af **Endless Bliss** for "hellige nætter".

Imidlertid, når en person siger, at han har set Allâhu ta'âlâ, betyder, at han så Ham, som han ser andre ting; dette er en form for syn, der ikke er mulig (jâ'iz). En person, der fremsætter udsagn, der fører til vantro, kaldes en **mulhid** eller en **zindiq**."[1] [Efter disse svar sagde Hadrat Mawlânâ Khâlid: "Vær forsigtig!" Således henleder han opmærksomheden på korrektheden af det andet svar].

Tidsforløb, dag eller nat, kan ikke relateres til Allâhu ta'âlâ. Der kan ikke være nogen ændring i Ham på nogen måde, og det kan heller ikke siges, at Han var sådan i fortiden, eller at Han vil være sådan i fremtiden. Han trænger ikke (hulûl) ind i noget. [En gruppe shiamuslimer kalder sig **Nusayriya** og tror og siger, at Allâhu ta'âlâ er trængt ind i Hadrat 'Alî. Denne forkerte tro får dem til at blive kâfirs (vantro)]. Han forener sig ikke med noget. Han har aldrig en modsætning, modpart, lighed, partner, assistent eller vejleder. Han har ikke en far, mor, søn, datter eller hustru. Han er altid til stede med alle, omgiver og overser alt. For alle er Han tættere på end den store arterie i deres hals. Hans omgivelser, tilstedeværelse eller nærhed er dog ikke som det, vi forstår med disse ord. Hans nærhed kan ikke begribes med de lærdes viden, med forskeres intellekt eller Awliyâ's kashf eller shuhûd. Menneskelig fornuft kan ikke forstå deres indre betydninger. Allâhu ta'âlâ er unik i Sin person og i Sine egenskaber. Ingen ændring eller differentiering finder sted i nogen af dem.
Allâhu ta'âl´s Navne er **tawqîfî;** det vil sige, at det er tilladt at bruge de navne som vises af islam og ikke tilladt at bruge andre ord.[2] Allâhu ta'âlâ's Navne er uendelige. Det er velkendt, at Han har et tusind og ét navn; det vil sige, at Han åbenbarede ét tusind og et af Sine navne for menneskene. I Muhammads religion, 'alaihis-salâm', blev nioghalvfems af dem, kaldet **"al-Asmâ' al-husnâ",** åbenbaret.

---

[1] Mulhiden eller zindiq siger, at han er muslim. Mulhiden er oprigtig i sine ord; han tror på, at han er muslim og er på den rette vej. Men zindiqen er en fjende af islam. Han foregiver at være muslim for at skade islam indefra og for at bedrage muslimer.

[2] For eksempel kan Alâhu ta'alâ kaldes "'Âlim" (den 'Alvidende'), men vi kan ikke bruge 'faqîh', som også betyder ''Âlim' (lærd, en, der er uddannet i islamisk videnskaber), for islam bruger ikke 'faqîh' om Alâhu ta'alâ. På samme måde er det ikke tilladt at sige 'Gud' i stedet for Allah, fordi 'gud' betyder 'afgud'; "Oxe er hindueres gud," siges for eksempel. Det er tilladt at sige: "Allah er én; der er ingen anden gud end Ham." Ord som Dieu (fransk) og Gott (tysk) kan bruges for gud eller idol, men ikke for Allah.

Ifølge **Mâturîdiyya** Madhhab er der otte af Allâhu ta'âlâ´s egenskaber, som kaldes **Sifât-i-thubûtiyya,** og syv i **Ash'ariyya** Madhhab. Disse egenskaber er evige varige som Hans person; det vil sige, de eksisterer for evigt. De er hellige. De er ikke som skabningernes egenskaber. De kan ikke begribes gennem ræsonnering eller antagelse eller ved at sammenligne dem med væsener i verden. Allâhu ta'âlâ har givet menneskene et eksempel på hver af Sine egenskaber. Ved at se disse eksempler, kan man forstå Allâhu ta'âlâ´s egenskaber i et lille omfang. Da mennesket ikke kan begribe Allâhu ta'âlâ, er det ikke tilladt at tænke på eller forsøge at begribe Allâhu ta'âlâ. Allâhu ta'âlâ´s otte egenskaber er hverken det samme som eller forskellige fra Hans Person; det vil sige, at Hans egenskaber ikke udgør Hans Person, og det er heller ikke andre end Ham. Disse otte egenskaber er:

Hayât (Liv), **'Ilm** (Alvidenhed), **Sem'** (Hørelse), **Basar** (Syn), **Qudra** (Almagt), **Kalâm** (Tale, Ord), **Irâda** (Vilje) og **Tekwîn** (Skaberevne). I Ash'ariyya Madhhab er Tekwîn og Qudra den samme egenskab. Mashiyya og Irâda er synonymer.

Hver af Allâhu ta'âlâ´s otte egenskaber er unikke og i en ensartet tilstand. Der sker ingen forandring i nogen af dem. Men hver af dem varierer i sin relaterede kvalitet i skabninger. At en af Hans egenskaber varierer i sin relation til skabninger og i at påvirke dem skader ikke dens unikhed. På samme måde, selvom Allâhu ta'âlâ har skabt så mange slags skabninger og beskytter dem alle mod udslettelse, er Han stadig Én. Ingen ændring sker nogensinde i ham. Hver skabning har brug for Ham hvert øjeblik i enhver henseende. Han har ikke brug for nogen i nogen henseende.

2. Den anden af de seks grundlæggende elementer i îmân er **"at tro på Hans engle."** Engle er materielle, men æteriske (latîf), mere æteriske end den gasformige fase af materie. De er nûrânî (lysende, åndelige). De er levende. De har fornuft ('aql). Ondskab, der er specifikke for mennesker, findes ikke hos engle. De kan antage enhver form. Ligesom gasser bliver til væske og faste form og antager enhver form, når de bliver faste, kan engle danne smukke former. Engle er ikke sjæle, der har forladt store mænds kroppe. Kristne antager, at engle er sådanne ånder. I modsætning til energi og magt er de ikke immaterielle. Nogle gamle filosoffer antog det.

De kaldes alle **malâ'ika.** 'Malak' (engel) betyder 'udsending, budbringer' eller 'kraft'. Englene blev skabt før alle andre levende væsener. Derfor blev vi befalet at tro på dem før troen på de himmelske bøger, som kommer før troen på Profeterne; og i Koranen al-kerîm gives navnene på disse trosartikler i denne rækkefølge.

Troen på engle skal være som følger: Engle er skabninger af Allâhu ta'âlâ. De er ikke Hans partnere, og de er heller ikke Hans døtre, som vantro og polyteister antager. Allâhu ta'âlâ elsker alle engle. De adlyder Hans befalinger og begår aldrig synder eller er ulydige. De er hverken mænd eller kvinder. De bliver ikke gift. De har ikke børn. De har liv; det vil sige, de er i live. Selvom nogle engle ifølge en fortælling, der kan spores tilbage til Hadrat 'Abdullah ibn Mas'ûd 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', havde børn, blandt hvilke Satan og djinner blev regnet; forklaringen er skrevet i bøgerne i detaljer. Da Allâhu ta'âlâ bekendtgjode, at Han ville skabe menneskeheden, spurgte englene: " Yâ Rabbi! Vil Du skabe væsener, der vil korruptere verden og udgyde blod?" Sådanne spørgsmål, kaldet **dhella,** fra englene ændrer ikke på, at de er uskyldige.

Af alle skabninger er englene de mest rigelige. Ingen andre end Allâhu ta'âlâ kender deres antal. Der er ikke et tomt sted i himlen, hvor englene ikke tilbeder. Hvert sted i himlen er optaget af engle i rukû' (bøjning under namâz) eller i sajda (nedkastning). I himlen, på jorden, i græsset, på stjernerne, i alle levende og livløse skabning, i hver regndråbe, plantens blade, atom, molekyle, i hver reaktioner, bevægelse, i alt, har engle pligter. De udfører Allâhu ta'âlâ´s befalinger overalt. De er mellemled mellem Allâhu ta'âlâ og skabningerne. Nogle af dem er befalingsmænd over andre engle. Nogle af dem bragte budskaber til Profeter blandt mennesker. Nogle engle bringer gode tanker, kaldet **"ilhâm"** (inspiration), til menneskets hjerte. Andre engle er uvidende om alle mennesker og skabninger og har mistet bevidstheden ved at føle Allâhu ta'âlâ´s Skønhed. Hver af disse engle opholder sig på et bestemt sted og kan ikke forlade det sted. Nogle engle har to vinger, og andre har fire eller flere.[1]

---

[1] Ligesom vingerne på hver type fugl, og vingerne på et fly, har deres egen struktur og er forskellige fra andres vinger, har englenes vinger også deres egen struktur. Når vi hører navnet på noget, som vi ikke har set eller ikke kender, antager vi, at det er ligesom de ting, vi kender, hvilket naturligvis er forkert. Vi tror på, at engle har vinger, men vi ved ikke, hvordan de er. Billeder af vingede kvinder i kirker, publikationer eller film, som betragtes som engle, er alle falske. Muslimer laver ikke sådanne billeder. Vi bør ikke betragte disse urealistiske billeder tegnet af ikke-muslimer som sande, og vi bør ikke tro på vores fjender.

Engle, der hører til i Paradis, bliver i Paradis. Deres overordnede er **Ridwân**. Helvedes engle, **Zabânîer**, udfører i Helvede, hvad de er befalet. Helvedes ild skader dem ikke, ligesom havet ikke er skadeligt for fisk. Der er nitten ledende Zabânîer. Deres overhoved er **Mâlik.**

For hver enkelt menneske er der fire engle, som registrerer alle deres gode og dårlige handlinger. To af dem kommer om natten, og de to andre kommer om dagen. De kaldes **kirâman kâtibîn** eller **hafaza-engle.** Der er en anden videnskabelig rapport, der siger, at hafaza-englene er forskellige fra kirâman kâtibîn. Englen på ens højre side er overlegen i forhold til den på venstre side og registrerer de gode gerninger. Den på venstre nedskriver de onde handlinger. Der er engle, som vil pine vantro og ulydige muslimer i deres grave, og engle, som vil stille spørgsmål i gravene. De afhørende engle kaldes **munkar** og **nakîr.** Engle, der vil afhøre muslimer, kaldes også **mubashshir** og **bashîr.**

Engle har en overlegenhed over for hinanden. De mest overlegne engle er de fire ærkeengle. Den første af dem er **Jabrâ'îl** ''alaihi-s-salâm''. Hans opgave var at bringe **wahy** til Profeterne, at informere dem om befalinger og forbud. Den anden er **Isrâfîl** ''alaihi-s-salâm'', som vil blæse den sidste trompet kaldet **'Sûr'.** Han vil lade Sûr to gange. Ved den første lyd vil alle levende væsener bortset fra Allâhu ta'âlâ dø.[1] Ved den anden lyd vil alle blive genoplivet. Den tredje er **Mikâ'îl** ''alaihi-s-salâm''. Det er hans opgave at udgøre billighed, dyrhed, knaphed, overflod [økonomisk orden, at bringe komfort og lethed] og at flytte alle objekter. Den fjerde er **'Azrâ'îl** ''alaihi-s-salâm', som tager menneskets sjæle [jân, persisk for arabisk 'rûh']. Efter disse fire er der fire overlegne klasser af engle: fire engle af **Hamalat al-'Arsh,** som vil være otte på opstandelsens dag; engle i den guddommelige nærhed, kaldet **muqarrabûn;** ledere af tortur-engle, kaldet **karûbiyûn;** og barmhjertighedens engle, kaldet **rûhâniyûn**. Alle disse højere engle er også højere end alle mennesker undtagen Profeter ''alaihimu-s-salawâtu wa-t-teslîmât''. Sulahâ' og Awliyâ' blandt muslimer er højere end almindelige eller lavere engle. Og almindelige engle er overlegne i forhold till almindelige muslimer, dvs. ulydige, syndige. De vantro er dog lavere end

[1] Se venligst hæftet **The Rising and the Hereafter,** tilgængeligt fra **Hakîkat Kitâbevi** i Istanbul, Tyrkiet.

alle skabninger.

Ved den første lyd af Sûr vil alle engle bortset Hamalat al-'Arsh og de fire ærkeengle blive udslettet. Derefter vil Hamalat al-'Arsh og så de fire ærkeengle blive udslettet. Ved den anden lyd vil alle engle komme tilbage til livet. Hamalat al-'Arsh og de fire ærkeengle vil rejse sig før den anden lyd af Sûr. Det vil sige, at disse engle vil blive udslettet efter alle de levende skabninger, da de blev skabt før alle.

3. Det tredje af de seks væsentlige elementer i îmân er **"at tro på de bøger, som Allâhu ta'âlâ har åbenbaret."** Han sendte disse bøger til nogle Profeter ved at lade englen læse for dem. Til nogle sendte Han bøger indgraveret på tavler, og til andre ved at lade dem høre uden englen imellem. Alle disse bøger er Allâhu ta'âlâ´s ord (Kalâm-Allah). De er evige i fortiden og uforgængelige. De er ikke skabninger. De er ikke ord skabt af engle, og de er heller ikke Profeternes ord. Allâhu ta'âlâ´s ord er ikke som det sprog, vi skriver, husker og taler. Det er det, der eksisterer i skrift, tale eller sind (tanke). Det har ikke bogstaver eller lyde. Mennesket kan ikke forstå, hvordan Allâhu ta'âlâ og Hans egenskaber er. Men mennesker kan læse det Ord, huske det og skrive det ned. Det bliver hâdith, en skabning, når det er hos os. Det vil sige, at Allâhu ta'âlâ´s Ord har to aspekter. Når det er hos mennesker, er det hâdith[1] og et væsen. Når det betragtes som Allâhu ta'âlâ´s Ord, er det evigt (qadîm).

Alle de bøger, som Allâhu ta'âlâ har sendt ned, er sande og rigtige. Der er ingen løgn eller fejl i dem. Den videnskabelige rapport, der siger, at det er jâ'iz (muligt, sandsynligt, tilladt) for Ham at tilgive (nogle af Hans slaver) på trods af Hans erklæring om, at Han vil straffe og torturere (dem), bør betragtes inden for den bredere sammenhæng, at denne tilgivelse er betinget af situationer, der ligger uden for vores viden, eller på Hans egen Vilje og Valg. Eller den såkaldte rapport kan have været beregnet til at udtrykke et håb om, at Han vil tilgive den straf, som slaven fortjener. Hvorfor skulle erklæringen, der truer med straf og tortur, være en løgn, når den ikke er beregnet til at informere om en kendsgerning? Selvom det ikke er jâ'iz for Allâhu ta'âlâ ikke at give de gaver, Han har lovet, er det jâ'iz for Ham at tilgive

[1] 'Hâdith' betyder '(det), som ikke eksisterede, før det blev skabt af Allâhu ta'âlâ, og som vil ophøre med at eksistere, når Allâhu ta'âlâ ønsker at udslette det'.

straffen. Ikke kun er denne forklaring plausibel en, men også den kendsgerning, som man forsøger at bevise, er allerede blevet nævnt i âyat-i-kerîma´er.

Det er nødvendigt at forklare âyat-i-kerîma´er og hadîth-i-sherîfer i deres leksikale betydninger, medmindre der er risiko eller ulempe. Det er ikke tilladt at give andre betydninger, der ligner deres leksikale betydninger.[1] Âyat-i-kerîmaer, der kaldes **mutashâbihât,** har uforståelige, okkulte betydninger. Kun Allâhu ta'âlâ kender og meget få udvalgte personer, som har fået al-'ilm al- ladunnî, forstår deres betydninger, så langt de er tilladt. Ingen andre kan forstå dem. Derfor skal vi tro, at mutashâbihât´s âyater er Allâhu ta'âlâ´s Ord, og vi skal ikke undersøge deres betydninger. Lærde i Ash'arî Madhhab sagde, at det var tilladt at forklare (ta'wîl) sådanne âyater kort eller i detaljer. **'Ta'wîl'** betyder 'at vælge, blandt de mange betydninger af et ord, som ikke er almindelig'. For eksempel, om âyaten, **"Allah´s Hånd er deres overlegen, "** som er Allâhu ta'âlâ´s Ord, skal vi sige: "Jeg tror på, hvad Allâhu ta'âlâ mener med dette." Det er bedst at sige: "Jeg kan ikke forstå dets betydning. Kun Allâhu ta'âlâ ved det." Eller vi må sige: " Allâhu ta'âlâ´s viden er ikke som vores viden. Hans vilje er ikke som vores vilje. Ledeledes er Allâhu ta'âlâ´s Hånd ikke som Hans menneskelige skabningers hænder."

I de bøger, som Allâhu ta'âlâ har åbenbaret, blev enten udtalen eller betydningen af nogle âyat-i-kerîma´er, eller begge dele, ændret (naskh) af Ham. Koranen al-kerîm har erstattet alle bøger og ophævet gyldigheden af deres regler. Der vil aldrig være nogen fejl, tilføjelser, glemte eller manglende punkter i Koranen al-kerîm indtil verdens ende, og den vil ikke blive glemt. Al viden om fortiden og fremtiden findes i Koranen al-kerîm. Derfor er den højere og mere værdifuld end alle andre bøger. Den største mu'jiza af Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' er Koranen al-kerîm. Hvis alle mennesker og djinner ville samles og prøver at sige noget, der ligner den korteste Sûra i Koranen al-kerîm, ville de ikke kunne gøre det. Faktisk samlede de veltalende, litterære digtere i Arabien sig og anstrengte sig meget, men de kunne ikke sige noget i retning af tre korte âyater. De kunne ikke stå imod Koranen al-kerîm. De blev overvældet. Allâhu ta'âlâ gør islam´s fjender ude af stand og

[1] Koranen al-kerîm og hadîth-i-sherîfer er på Quraish-sproget og dialekten. Men ordene bør forstås med de betydninger, der blev brugt i Hijâz for tretten hundrede år siden. Det er ikke korrekt at oversætte dem ved at anvende nutidige betydninger, som er resultatet af ændringer gennem århundreder.

besejrede foran Koranen al-kerîm.

Koranen´s al-kerîm veltalenhed er over menneskelig magt. Mennesker er ude af stand til at sige det, som det siger. Âyat-i-kerîmaer i Koranen al-kerîm er ikke som menneskers poesi, prosa eller rimvers. Ikke desto mindre blev det sagt i brevene af det sprog, der tales af de litterære, veltalende mænd i Arabien.

Hundrede og fire af de himmelske bøger blev åbenbaret til os: det er velkendt, at ti suhuf (pl. af sahîfa, lille bog) blev åbenbaret til Âdam "alaihis-salâm", halvtreds suhuf til Shis (Shît) "alaihis-salâm", tredive suhuf til Idrîs "alaihis-salâm" og ti suhuf til Ibrâhîm "alaihis-salâm"; **Tawrât** (Torah) blev åbenbaret til Mûsâ (Moses) "alaihis-salâm", **Zebûr** til Dâwûd "alaihis- salâm", **Injîl** (Latin 'Evangelium') til 'Îsâ (Jesus) "alaihis- salâm" og **Qur'ân al-kerîm** til Muhammad "alaihis-salâm".

Når en person ønsker at befale eller forbyde noget, at bede om noget eller at give nogle nyheder, tænker han først over og forbereder det i sin sind. Disse betydninger i sindet kaldes "**kalâm nafsî",** som ikke kan siges at være arabisk, persisk eller engelsk. Deres udtrykt på forskellige sprog, får ikke disse betydninger til at ændre sig. Ord, der udtrykker disse betydninger, kaldes **"kalâm lafzî."** Kalâm lafzî kan udtrykkes på forskellige sprog. Så en persons kalâm nafsî er en ren, uforanderlig, særskilt egenskab, der eksisterer i dens besidder ligesom andre egenskaber såsom viden, vilje, skelneevne osv., og kalâm lafzî er en gruppe bogstaver, der udtrykker kalâm nafsî, og som kommer ud af munden på den person, der udtaler dem, og som når øret. Ligeledes er Allâhu ta'âlâ´s Ord det evige, varige, ikke-tavs og ikke-skabte Ord, der eksisterer med Hans person. Det er en egenskab adskillt fra Allâhu ta'llâ´s Sifât adh-Dhâtiyya og fra Sifât ath-Thubûtiyya, såsom Viden og Vilje.

Attributten Kalâm (Tale, Ord) ændrer sig aldrig og er ren. Det er ikke i bogstaver eller lyde. Det kan ikke kategoriseres eller klassificeres som en befaling, et forbud, en fortælling eller som arabisk, persisk, hebraisk, tyrkisk eller syrisk. Det tager ikke sådanne former. Det kan ikke skrives. Det kræver ikke apparater eller medier som intellekt, øre eller tunge. Ikke desto mindre kan det forstås gennem dem som et væsen, der adskiller sig fra alle andre væsener, som vi kender; det kan fortælles på ethvert ønsket sprog.

Så hvis det udtrykkes på arabisk, kaldes det Qur'ân al-kerîm. Hvis det udtrykkes på hebraisk, er det Tawrât. Hvis det udtrykkes på syrisk, er det Injîl. [Det står skrevet i bogen **Sharh al-maqâsid,**[1] at hvis det udtrykkes på græsk, er det Injîl, og hvis det udtrykkes på syrisk, er det Zabûr].

Kalâm al-ilâhiyya (Allâhu ta'âlâ´s ord) fortæller forskellige emner; hvis det fortæller de begivenheder, der esket, eller vil ske, kaldes det **khabar** (beretning); hvis ikke, kaldes det **inshâ'.** Hvis det angiver ting, der skal gøres, kaldes den **amr** (befaling). Hvis det angiver forbud, er det **nahy** (forbud). Men der sker ingen ændring eller tilføjelse i Kalâm al-ilâhiyya. Hver bog eller hver side, der er åbenbaret, er et ark af Allâhu ta'âlâ´s Ord; det vil sige, de er af Hans Kalâm an-nafsî. Når det er på arabisk, kaldes det Qur'ân al-kerîm. Den **wahy,** der er åbenbaret i poesi, der kan skrives og siges og høres og huskes, kaldes **Kalâm al-lafzî** eller **Qur'ân al-kerîm.** Da Kalâm al-lafzî betegner Kalâm an-nafsî, er det tilladt at kalde det Kalâm al-ilâhiyya eller Guddommelig Egenskab. Selvom dette ord er i én tilstand, kan det opdeles og brydes i dele vedrørende mennesker. Da det hele kaldes Koranen al-kerîm, kaldes dets dele også Koranen al-kerîm.

Lærde i den rette vej er enige om, at Kalâm an-nafsî ikke er en skabelse, og at det er qadîm (evigt). Der er ingen enighed om, hvorvidt Kalâm al-lafzî er hâdith eller qadîm. Nogle, der betragtede Kalâm al-lafzî som hâdith, advarede om, at det ville være bedre ikke at sige, at det er hâdith, for ikke at misforstås og komme til at betyde, at Kalâm an-nafsî er hâdith. Dette er den bedste bemærkning om sagen. Når det menneskelige sind hører noget, der betegner noget andet, husker det samtidigt det, der betegnes. Når en af den rette vejs lærde høres sige, at Koranen al-kerîm var hâdith, skal vi forstå, at han henviste til lyde og ord, som vi udtaler med vores mund. De lærde i den rette vej har enstemmigt erklæret, at både Kalâm an- nafsî og Kalâm al-lafzî er Allâhu ta'âlâ´s ord. Selvom nogle lærde betragtede denne erklæring som metaforisk, var de alle enige om, at det var det Guddommelige Ord. At Kalâm an-nafsî er Allâhu ta'âlâ´s ord betyder, at det er Allâhu ta'âlâ´s Egenskab af Tale, og at Kalâm al-lafzî er Allâhu ta'âlâ´s ord

[1] Sa'd ad-dîn at-Taftâzânî, som døde i Samarkand i 792 [1389 e.Kr.].

betyder, at det er skabt af Allâhu ta'âlâ.

Spørgsmål: " Ud fra det skrevne ovenfor forstås det, at Allâhu ta'âlâ´s evige Ord ikke kan høres. En person, der siger: 'Jeg har hørt Allâhu ta'âlâ´s Ord,' betyder: 'Jeg har hørt de lyde og ord, der blev udtalt,' eller 'Jeg forstod det evige Kalâm an-nafsî gennem disse ord. Alle Profeter, selv alle mennesker, kan høre det på begge disse måder. Hvad er grunden til at skelne mellem Mûsâ ''alaihis-salâm'' som Kalîm-Allah (en, som Allâhu ta'âlâ talte til)?"

Svar: Mûsâ ''alaihis-salâm'' hørte det Evige Ord uden bogstaver eller lyde, på en måde der er forskellig 'Âdat al-ilâhiyya (årsagernes lov). Han hørte det på en måde, der ikke kan forklares, ligesom Allâhu ta'âlâ vil blive set i Paradis på en uforklarlig og ubegribelig måde. Ingen andre hørte det på denne måde. Eller han hørte Allâhu ta'âlâ´s ord i lyde, ikke kun gennem sine ører, men også gennem hver partikel i sin krop, fra alle retninger. Eller han hørte det kun fra træets retning, men ikke i lyde eller med luftens vibration eller med andre midler. Fordi han hørte det under en af disse tre betingelser, blev han hædret med navnet **'Kalîm-Allah'.** Muhammad ''alaihis- salâm'' hørte også det Guddommelige Ord på denne måde på Mi'râj-natten. Det samme gælder for Jabrâ'îl ''alaihis-salâm'', da han modtog wahy.

4. Den fjerde af de seks grundlæggende elementer i îmân er **"at tro på Allâhu ta'âlâ's Profeter",** som blev sendt for at få folk til at følge den vej, Han ønsker, og for at vejlede dem til den rette vej. Lexikalsk betyder 'rusul' (flertal af rasûl) 'de sendte personer, budbringere'. I islam betyder **'rasûl'** 'ædel, respektabel person, hvis natur, karakter, viden og intellekt er højere end alle andre mennesker i hans tid, og som ikke har en eneste dårlig egenskab i sin karakter og ingen ubekvemme adfærd." Profeterne havde egenskaben **'Isma;** det vil sige, de begik ikke nogen store eller små synder før eller efter de blev informeret om deres nubuwwa (profetskab).[1] Efter de blev informeret om deres nubuwwa, og indtil deres nubuwwa blev kendt og spredt, havde de ikke sådanne defekter som blindhed, døvhed eller lignende. Det skal antages, at hver Profet havde syv særpræg: **Amâna** (troværdighed), **Sidq** (ærlighed), **Teblîgh** (formidling), **'Adâla** (retfærdighed), **'Isma** (immunitet mod synd), **Fatâna** (overlegen intelligens) og **Amn al-'azl** (sikkerhed mod

[1] Nogle vantro, der på en snedig måde forsøger at afskaffe islam, siger: "Før Muhammad blev Profet, ofrede Han dyr til afguder," og henviser til lâ-madhhabî-bøger som dokumenter. Overstående linjer beviser, at denne påstand er en løgn.

afvisning fra nubuwwa).

En Profet, der bragte en ny religion (dvs. en med en ny lovgivning), kaldes en **"Rasûl"** (Budbringer). En Profet, der ikke bragte en ny religion, men indbød folk til den tidligere religion, kaldes en **"Nabî"** (Profet).[1] I kommunikationen (teblîgh) af påbud og i at kalde folk til Allâhu ta'âlâ's religion er der ingen forskel mellem en Rasûl og en Nabî. Vi skal tro på, at alle Profeter uden undtagelse var dedikerede og sande. Den, der benægter én af dem, betragtes som om han har benægtet alle.

Nubuwwa kan ikke opnås ved at arbejde hårdt, lide sult eller ubehag eller ved at bede hengivent. Det opnås kun med Allâhu ta'âlâ's velvilje og udvælgelse. Religioner blev sendt gennem Profeternes formidling for at arrangere et nyttigt liv for mennesker i denne verden og i den næste for at forhindre dem i skadelige handlinger og for at få dem til at opnå frelse, vejledning, fred og lykke. Selvom de havde mange fjender og blev gjort nar ad og behandlet hårdt, frygtede Profeterne ikke fjenderne og tøvede ikke med at meddele folk Allâhu ta'âlâ's befalinger om troens principper og religiøs praksis. Allâhu ta'âlâ støttede Sine Profeter med mu'jizaer for at vise, at de var hengivne og sande. Ingen kunne udfordre deres mu'jizaer. Folk, der følger en bestemt Profet, kaldes hans **umma.** På Dommedag vil Profeterne få lov til at gå i forbøn for deres ummaer, især for dem, der var dybt syndige, og deres forbøn vil blive accepteret. Allâhu ta'âlâ vil også tillade 'ulamâ', sulahâ' og awliyâ' blandt deres ummaer at gå i forbøn, og deres forbøn vil blive accepteret. Profeterne ''alaihimu-s-salawâtu wa-t-teslîmât'' lever i deres grave i en tilstand, vi ikke kan kende; jorden får ikke deres velsignede kroppe til at rådne. Derfor blev det nævnt i en hadîth-i-sherîf: **"Profeterne udfører namâz og hajj i deres grave."**[2]

---

[1] 'Rasûl' oversættes også som 'Profet' i teksten.

[2] I dagens Arabien er der folk, der kaldes **wahhâbî´er.** De anerkender ikke sådanne hadîth-i-sherîfer. De kalder sande muslimer, der tror på disse hadîth-i-sherîfer, for "vantro". De bliver ikke vantro på grund af deres fejlfortolkning af âyat-i-kerîmas og hadîth-i-sherîfer med uklare og tvetydige betydninger; de bliver folk af bid'a. De skader i høj grad muslimerne. Wahhâbisme blev grundlagt af en idiot ved navn Muhammad bin 'Abd-ul-Wahhâb fra Najd. Hempher, en britisk spion, vildledte ham ved at bruge de kætterske ideer fra Ahmad Ibn Taymiyya (d. 728 [1328 e.Kr.], Damaskus). Det spredte sig blandt tyrkerne og overalt gennem bøgerne af en egypter ved navn Muhammad 'Abduh (d. 1323 [1905 e.Kr.], Egypten). **Ahl as-Sunnas** lærde har bevist i hundredvis af deres bøger, at wahhâbîerne ikke er tilhængere af en femte madhhab, og at de er kætterske mennesker, der følger en helt forkert vej. Detaljeret information findes i **Endless Bliss,** i **Confessions of a British Spy** og i **Advice for the Muslim**. Må

Når de velsignede øjne på en Profet sov, sov ikke hjertets øjne. Alle Profeter ''alaihim-us-salâm'' var lige gode til at udføre deres pligter som Profeter og i besiddelsen af nubuwwa´er (profetskabs) perfektion. De ovennævnte syv særegenheder fandtes i alle af dem. Profeter blev aldrig afsat fra nubuwwa. Awliyâ' kan derimod blive frataget Wilâya. Profeter var mennesker, ikke djinner eller engle, som aldrig kunne være Profeter for menneskene eller opnå en Profetens grad. Profeter havde overlegenhed og ære over for hinanden. For eksempel kunne en bestemt Profet´s umma have været mere talrig, eller det land, han blev sendt til, kunne have været større end en anden profets eller andre profeters, eller han kunne have været udstyret med højere gaver og velsignelser, eller hans mu'jizaer kunne have været mere talrige og vedvarende; Profeten i den seneste tidsalder, Muhammad ''alaihi-s-salâm'', var højere end alle andre Profeter. Profeterne kaldet Ulu-l-'azm var højere end de andre. Rasûlerne var højere end Nabîer, der ikke var Rasûler.

Antallet af Profeter ''alaihim-us-salâm'' er ikke kendt. Det er vidt kendt, at der var mere end 124.000. Blandt dem var 313 eller 315 Rasûler; de seks højeste Rasûler; blandt dem, kaldet **Ulu-l-'azm**, var: **Âdam, Nûh** (Noah), **Ibrâhîm** (Abraham), **Mûsâ** (Moses), **'Îsâ** (Jesus) og **Muhammad Mustafâ** ''alaihim-us-salâtu wa-s-salâm''.

Følgende treogtredive Profeter er velkendte: **Âdam, Idrîs, Shît (eller Shis), Nûh, Hûd, Sâlih, Ibrâhîm, Lût, Ismâ'îl, Is'hâq, Ya'qûb, Yûsuf, Ayyûb, Shu'aib, Mûsâ, Hârûn, Khidir, Yûshâ' ibn Nûn, Ilyâs, Alyasa', Dhu-l-kifl, Sham'un, Ishmoil, Yûnus ibn Matâ, Dâwûd, Sulaimân, Luqmân, Zakariyyâ, Yahyâ, 'Uzair, 'Îsâ ibn Mariam, Dhu-l-qarnain** og **Muhammad** ''alaihimu-s-salâtu wa-s-salâm'.

Navnene på kun otteogtyve af dem er skrevet i Koranen al-kerîm. Shît, Khidir, Yûshâ', Sham'un og Ishmoil er ikke skrevet. Blandt de otteogtyve er det ikke sikkert, om Dhu-l-qarnain, Luqmân og 'Uzair var Profeter eller ej. Der står i det sjetteogtredive brev i den anden bind af **Maktûbât- i-Ma'thûmiyya,** at autentiske rapporter, angiver, at Khidir ''alaihis-salâm'' var en Profet. Det står skrevet som følger i det toogfirsende brev: "At Khidir ''alaihis-salâm'' fremstår i menneskelig form (af og til), og også gør nogle ting, viser ikke, at han er i live. Allâhu ta'âlâ har givet hans sjæl, såvel som mange andre Profeters og Walîers sjæle, tilladelse til at fremstår i menneskelig form. At se dem beviser ikke, at de er i live." Dhu-

---

Allâhu ta'âlâ beskytte unge religiøse mennesker mod at falde i wahhâbismens kætteri, og må Han ikke lade os afvige fra Ahl as-Sunnas lærdes rette vej, som er rost meget i mange hadîth-i-sherîfer! Âmin.

l-kifl ''alaihi-s-salâm' blev også kaldt Harqil, som også blev sagt at være Ilyâs, Idrîs eller Zakariyyâ.

Ibrâhîm ''alaihi-s-salâm'' er Khalîl-Allâh, fordi der ikke var nogen kærlighed til skabninger, og kun kærlighed til Allâhu ta'âlâ i hans hjerte. Mûsâ ''alaihi-s-salâm'' er Kalîm-Allâh, fordi han talte med Allâhu ta'âlâ. 'Îsâ ''alaihi-s-salâm'' er Kalimat-Allâh, da han ikke havde en far og blev født kun ved al-Kalimat al-ilâhiyya (det Guddommelige Ord) 'Vær!' Desuden prædikede han Allâhu ta'âlâ´s ord, som var fyldt med Guddommelig visdom, og formidlede dem til folks ører.

Muhammad ''alaihis-salâm'', som er årsagen til skabelsen af alle skabninger og den højeste, mest fremtrædende, mest ærefulde af menneskene, er Habîb-Allah (Allâhu ta'âlâ´s elskede). Der var mange beviser, der viste Hans storhed og overlegenhed, og at Han var Habîb-Allah. Af denne grund kan sådanne ord som "blev overvundet" eller "blev besejret" ikke siges om Ham. På opstandelsens dag vil Han rejse sig fra Sin grav før alle andre. Han vil være den første til at gå til dommens sted. Han vil gå til Paradis før alle andre. Selvom de smukke egenskaber i Hans karakter ikke kan tælles, og menneskelig energi ikke ville være tilstrækkelig til at tælle dem, vil vi prynte vores bog ved at skrive nogle af dem:

Et af Hans mirakler var Hans opstigning til **Mi'râj:** Mens Han lå i sengen i al-Mekkat al-Mukarrama, blev Han vækket, og Hans velsignede krop blev taget til Aqsâ-moskeen i Jerusalem (Quds), dernæst til himmelen,e og efter den syvende himmel, til de steder, som Allâhu ta'âlâ bestemte. Vi skal tro på Mi'râj på denne måde. [1]

Hvordan Mi'râj fandt sted, er skrevet i detaljer i mange værdifulde bøger, især i Shifâ'-i sherîf.[2]

---

[1] De ismailitiske kættere og fjender af islam, der er forklædt som islamiske lærde, forsøger at bedrage de unge ved at sige og skrive, at Mi'raj ikke var en fysisk opstigning, men en åndelig tilstand (hâl). Vi bør ikke købe sådanne korrupte bøger; vi bør ikke lade dem bedrage os.

[2] Qâdî 'Iyâd al-Mâlikî, forfatter til **Shifâ',** døde i Marokko i 544 [1150 e.Kr.].

Muhammad ''alaihis-salâm og Jebrâ'îl ''alaihis-salâm'' gik fra Mekka til **Sidrat al-muntahâ,** et træ i den sjette og syvende himmel. Ingen viden, ingen opstigning kunne gå længere end dertil. I Sidra så Rasûlullah ''alaihis-salâm'' Jebrâ'îl ''alaihis-salâm' i sin egen skikkelse med sine seks hundrede vinger. Jebrâ'îl ''alaihis-salâm'' blev i Sidra. Fra Mekka til Jerusalem, eller til den syvende himmel, blev Rasûlullah ''alaihis-salâm'' taget på **Burâq,** som var et hvidt, meget hurtigt, kønsløst og uverdenligt Paradisdyr, mindre end en muldyr og større end et æsel. Den gik uden for synsvidde. I Aqsâ-moskeen udførte Rasûlullah ''alaihis-salâm'' og andre Profeter namâz i jamâ'at, hvor Rasûlullah ledte namâz som imâm; det var natbøn eller morgenbøn. Profeternes sjæle var til stede der i deres egne menneskelige skikkelser. Fra Jerusalem op til den syvende himmel blev Han tilføet i et øjeblik med en ukendt stige ved navn **Mi'râj**. På vejen, dannede engle rækker til højre og venstre og roste og lovpriste Ham. I hver himmel annoncerede Jebrâ'îl ''alaihis-salâm'' den gode nyhed om Rasûlullah´s ''alaihis-salâm'' ankomst. I hver himmel så Han en Profet og hilste på ham. I Sidra så Han mange forbløffende ting, velsignelser i Paradis og straf i Helvede. Han så ingen af Paradisets velsignelser på grund af ønsket om og glæden ved at se Allâhu ta'âlâ's Jamâl. Udover Sidra gik Han alene frem, blandt nûr (lys). Han hørte lydene af englenes penne. Han gik gennem halvfjerds tusind forhæng. Afstanden mellem to forhæng var som en vej på fem hundrede år. Derefter, på en seng ved navn **Rafraf,** som var lysere end solen, gik Han gennem Kursî og nåede 'Arsh. Han gik ud over 'Arsh´en, ud over tidens, rummets og materiens verdener. Han nåede det stadie, hvor Han kunne høre Allâhu ta'âlâ's Tale.

Han så Allâhu ta'âlâ på en måde, der ikke kan forstås eller forklares, som Allâhu ta'âlâ vil blive set i den næste Efterliv uden tid og rum. Han talte med Allâhu ta'âlâ uden bogstaver og lyde. Han lovepriste, roste og hædrede Ham. Han fik utallige gaver og æresbevisninger.

Han og Hans Umma (muslimer) blev beordret til at udføre namâz halvtreds gange dagligt. Antallet af daglige namaz blev dog gradvist reduceret til fem med formidlingen af Mûsâ ''alaihis-salâm'. Før dette blev namâz kun udført om morgenen og om eftermiddagen eller om natten. Efter en så lang rejse, hvor han havde opnået gaver og velsignelser og set og hørt så mange forbløffende ting, vendte Han tilbage til sin seng, som endnu ikke havde mistet sin varme. Det, vi har skrevet ovenfor, blev delvist forstået fra âyater og delvist fra hadîther. Det er ikke wâjib at tro på alt. Men eftersom Ahl as-Sunna-lærde har sagt det, vil folk, der benægter disse kendsgerninger, blive adskilt fra Ahl as-Sunna. Og den, der ikke tror på en âyat eller en hadîth, bliver en vantro.

Lad os nævne nogle af de utallige beviser, der viser, at Muhammad ''alaihis-salâm'' er den mest overlegne (Sayyid al-Anbiyâ') af Profeterne ''alaihimu-s-salâwâtu wa-t-teslîmât''.

På dommens dag vil alle Profeter søge ly i skyggen af Hans banner. Allâhu ta'âlâ befalede alle Profeter, at hvis de skulle forblive i live til Muhammad´s 'alaihis-salâm tid, som blandt skabninger var Hans Elskede Udvalgte, skulle de tro på Ham og være Hans assistenter. Alle Profeter beordrede deres ummaer det samme i deres sidste anmodninger.

Muhammad ''alaihis-salâm'' var **Khâtam al-anbiyâ'** (den sidste Profet); det vil sige, at ingen Profet vil komme efter Ham. Hans velsignede sjæl blev skabt før alle Profeter. Nubuwwa-status blev først givet til Ham. Nubuwwa blev fuldendt med Hans hædring af verden. Mod verdens ende, på Hadrat al-Mahdîs tid, vil 'Îsâ ''alaihis-salâm' stige ned fra himlen til Damaskus og slutte sig til Muhammads ''alaihis-salâm' umma og prædike islam på jorden.

[De kætterske folk kaldet **Qâdiânî´er** eller **Ahmadî´er**, som blev organiseret af briterne i Indien i hijrî-året 1296 [1880 e.Kr.], fortæller også bagvaskende løgne om 'Îsâ ''alaihis-salâm'. Selvom de hævder at være muslimer, stræber de efter at ødelægge islam indefra. Der er blevet udstedt en fatwâ, som erklærer, at de ikke er muslimer.

En anden kættersk gruppe af zindîq'er, der dukkede op i Indien, er gruppen, der kaldes **Jamâ'at-ut-tablîghiyya.**[1] Deres sekt blev først grundlagt i 1345 [1926 e.Kr.] af en uvidende ved navn Ilyâs. Han hævdede, at muslimer var "afveget fra islams sande vej", og at han havde haft en drøm, hvor han havde fået den guddommelige befaling at "redde dem fra afvigelse".

[1] Se venligst det seksogtredive kapitel i den anden fascikel af **Endless Bliss.**

Han sagde, hvad han havde lært af de bøger, der var skrevet af hans mestre, nemlig Nezîr Huseyn, Rashîd Ahmad Kankuhî og Khalîl Ahmad Sehâranpûrî, som også var kætterske mennesker. Det list, de har brugt for at vildlede muslimer, er at "tale om værdien af namâz og jamâ'at". Faktum er, at ingen af de namâz-bønner og andet, som kættere udfører, er acceptable, da de ikke er i gruppen af **Ahl as-sunnat.** Det første, disse mennesker skal gøre, er at læse bøger skrevet af (sande) islamiske lærde, befri sig selv af kætterske overbevisninger og blive sande muslimer. Folk, der fejlfortolker âyaterne med skjulte betydninger i Koranen al-kerîm, kaldes **bid'at-folk** eller **kættere.** Islams fjender, som giver sådanne âyater betydninger, der passer til deres forræderiske og kætterske tanker, kaldes **zindiqer.** Ved at gøre dette, forsøger disse mennesker at ændre Koranen al-kerîm og islam. Den virkelige store fjende, som opfinder og fodrer disse kætterier, er briterne, som bruger milliarder til dette skammelige formål. Medlemmer af **Tablîgh-i-jamâ'at**, som blot er uvidende og uværdige redskaber, der er faldet i de britiske vantro fælder, forsøger at bedrage muslimer ved at kalde sig **sunnier**, ved at udføre deres daglige namâz-bønner og ved at lyve. Disse mennesker er som storkereder bygget på toppen af minareter, og vil blive udsat for evig ild i Helvedes dybeste grøfter. At bære enorme turbaner, lade deres skæg vokse langt, tage deres lange klæder på, der kaldes jubba, læse eller recitere âyat-i-kerîmaer og derefter fremstille dem forkert, er en af de strategier, som disse mennesker bruger i deres onde programmer til at vildlede muslimer. Men en hadîth-i-sherîf lyder præcis som følger: **"Inn-Allâha lâ yanzuru ilâ suwarikum wa siyâbikum wa lâkin yanzuru ilâ qulûbikum wa niyyâtikum,"** hvilket betyder: " Allâhu ta'âlâ dømmer jer ikke efter jeres udseende og beklædninger, men efter jeres hjerter og intentioner." Et distich:

> ***Kad-du buland dâred, dester pâra, pâra. Chun âshiyâni laklak, ber kalla-i-minâra.***

Fordi disse mennesker ikke har været i stand til at svare på bøgerne, udgivet af **Hakîkat Kitâbevi**, som beviser, at disse uvidende idioter er løgnere, siger de: "Bøger udgivet af Hakîkat Kitâbevi er forkerte og kætterske. Læse ikke de bøger."

Det mest iøjnefaldende symptom på at diagnosticere kætterne og zindiqer, som er fjender af islam, er deres fraråden folk fra at læse bøger, der offentliggør læren fra Ahl as-sunnats lærde ved at stigmatisere dem med kættere. Vores (tyrkiske) bog **Fâideli Bilgiler** (Nyttig information) uddyber de skader, som disse mennesker har forårsaget islam, og citerer de svar, som de lærde fra Ahl as-sunnat har givet dem[1]].

Muhammad ''alaihis-salâm'' er den højeste af Profeterne og er Allâhu ta'âlâ's medfølelse for alle skabninger. Atten tusind 'alamer (verdener af væsener) modtager fordele fra Hans velsignelseshav. Ifølge konsensus (blandt islamiske lærde) er Han Profeten for alle mennesker og djinner. Mange (lærde) har sagt, at Han er Profet for engle, planter, dyr og for enhver substans. Mens andre Profeter var blevet sendt til bestemte stammer i bestemte lande, var og er Rasûlullah ''alaihis-salâm'' Profeten for alle verdener og alle de levende og livløse skabninger. Allâhu ta'âlâ har tiltalt andre Profeter ved deres navne. Med hensyn til Muhammad ''alaihis-salâm'', favoriserede Han ham ved at tiltale ham: "Åh Min Profet (Rasûl)!" Hvert mirakler, der var blevet givet til hver Profet, blev præsenteret for ham. Allâhu ta'âlâ skænkede Sin elskede Profet flere gaver og gav Ham flere mirakler, end Han havde gjort til nogen anden af Sine Profeter. Han blev overgået af alle Profeter med utallige æresbevisninger og udmærkelser: Månen b l e v delt i to, da Han gjorde et tegn med Sin velsignede finger; stenene i Hans håndflade udtalte Allâhu´s navn; træer hilste Ham ved at sige: "O Rasûlallah"; den tørre træstamme ved navn Hannâna græd, fordi Rasûlullah ''alaihis-salâm' gik væk og forlod den alene; rent vand flød ned fra Hans velsignede fingre; de høje grader af **al-Maqâm al-Mahmûd, ash-Shafâ'at al- kubrâ, al-Hawd al-Kawthar, al-Wasîla** og **al-Fadîla** blev lovet at blive givet til Ham i det Herefter; Han havde æren af at se Allâhu ta'âlâ's Jemâl, før Han trådte ind i Paradis; Han havde den smukkeste moralske kvalitet i verden, den mest perfekte tro, viden, mildhed, tålmodighed, taknemmelighed, zuhd,[2] kyskhed, retfærdighed, heltemod, generthed, mod, beskedenhed, visdom, smukke manerer, hjælpsomhed, barmhjertighed og uudtømmelige hæder og ærefulde træk. Ingen undtagen end Allâhu ta'âlâ kender antallet af mirakler, der blev givet til Ham.

---

[1] Se venligst vores andre publikationer på engelsk, især **The Sunnî Path, Endless Bliss,** i seks fascikler, **Belief and Islam,** og **Documents of the Right Word**.

[2] At vende sig væk fra verdslig smag og fornøjelser.

Hans religion ophævede alle de andre religioner, der var tidligere.[1] Hans religion er den bedste og højeste af alle religioner. Hans umma er højere end alle andre ummaer. Awliyâ' i Hans umma er mere ærefulde end Awliyâ' i andre ummaer.

Blandt Awliyâ' i Muhammad´s Umma ''alaihis- salâm'' var den, der fortjente at være Hans (tidligste) Khalîfa (kalif), **Abû Bakr as-Siddîq** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', der var mest elsket af Awliyâ' og af imâmerne og var mere egnet til kalifatet end andre. Efter Profeterne er han den højeste og mest velsignede af alle de mennesker, der er kommet, og der vil komme. Han var den første, der opnåede kalifatets status og ære. Som en tjeneste og velsignelse fra Allâhu ta'âlâ, havde han ikke tilbedt afguder, før islam begyndte. Han havde været beskyttet mod vantroens og kætteriets mangler.[2]

Efter ham er det højeste af alle menneskene den anden khalif **'Umar ibn al-Khattâb** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', som Allâhu ta'âlâ valgte som ven til Sin elskede Profet.

Efter ham er den højeste af alle menneskene Rasûlullahs ''alaihis-salâm'-tredje Khalîfa, Dhu-n-Nûrain **'Uthmân ibn 'Affân** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', en skat af gunst og velsignelser og en kilde til beskedenhed, tro og åndelig viden.

Efter ham er den mest velsignede af alle menneskene Rasûlullahs ''alaihis-salâm'-fjerde Khalîfa, **'Alî ibn Abî Tâlib** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', besiddelse af forbløffende overlegenheder og Allâhu ta'âlâ´s løve.

Hadrat **Hasan ibn 'Alî** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhum'[3] blev Khalîfa efter ham. De tredive års kalifat nævnt i hadith ash-sherîf, blev fuldført med ham. Efter ham er det højeste menneske Hadrat **Husayn ibn 'Alî** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhum', lyset af Rasûlullahs ''alaihis-salâm' øjne.

Disse overlegenheder var baseret på, at de havde tjent mere thawâb, forladt deres land og deres elskede for islams skyld; at være muslimer før andre; tilpasse sig Rasûlullah ''alaihi's-salâm'' til den højeste grad; at overgive sig til Hans sunna; kæmpe for at sprede Hans religion; og

---

[1] (Det siger sig selv, at det er den endelige religion).

[2] Ved denne erklæring om Abû Bakr as-Siddîq 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', kan det nu forstås, hvor fattige og uvidende de mennesker er, som tror og skriver, at Rasûllah ''alaihis-salâm' tilbad afguder før sin nubuwwa.

[3] Hasan bin Ali blev forgiftet til døde i Medina-i Munawwara i [669 e.Kr.].

at forhindre vantro, fitna og korruption.

Hadrat 'Alî 'radiy-Allâhu 'anh' omfavnede islam før alle andre, med undtagelse af Hadrat Abû Bakr 'radiy-Allâhu 'anh'. Han var et barn og havde ingen ejendom, og boede i Rasûlullah´s ''alaihis-salâm'- hus og tjente Ham. Derfor forårsagede hans omfavnelse af islam ikke de vantro til at omfavnede islam, fulgte hans eksempel eller til at blev besejret. På den anden side styrkede de tre andre Khalifaers omfavnelse af islam. Fordi Hadrat 'Alî og hans sønner 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhum' var de nærmeste slægtninge til Rasûlullah ''alaihis-salâm' og af Rasûlullâhs velsignede blod, kan de siges at have været højere end Hadrat Abû Bakr og Hadrat 'Umar, men deres overlegenhed var ikke en overlegenhed i alle henseende og hjalp dem ikke til at overgå disse store personer i enhver henseende. Det svarede til, at Khidir, 'alaihis-salâm', der havde lært Mûsâ, 'alaihis-salâm', noget.[1] Hadrat **Fâtima** var højere end Hadrat **Khadîja** og Hadrat **'Âisha,** 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhunna', fordi hun var tættere på Profeten med hensyn til blod. Men en form for overlegenhed bør ikke vise en overlegenhed i alle henseender. Islamiske lærde fremsatte erklæringer, der var uenige med hinanden om, hvilken af disse tre der var den højeste. Som det fremgår af hadîth as-sherîf, var disse tre, Hadrat **Mariam** og Faraos hustru (Pharaoh), Hadrat **Âsiya,** de fem højeste af alle verdens kvinder. Hadithen ash-sherîf, **"Fâtima er overlegen over kvinderne i Paradis, og Hasan og Husayn er de højeste unge i Paradis",** henviste kun til en overlegenhed i én henseende.

De næste højeste blandt Sahâbat al-kirâm (Profetens ledsagere) var **al-'Asharat al-Mubashshara,** de ti mennesker, der blev velsignet med de gode nyheder om [at gå til] Paradis. Efter dem var de højeste muslimer de 313 muslimer, der deltog i det hellige slag ved Badr. De næste var de 700 modige muslimer, der deltog i det hellige slag ved Uhud. De næste var **Bî'at ar-Ridwân,** de 1400 muslimer, der aflagde ed på troskab til Rasûlullah 'alaihis-salâm' under træet.

---

[1] Hvis blodsforhold var det eneste kriterium for overlegenhed, burde Hadrat 'Abbâs være blevet betragtet som overlegen i forhold til Hadrat 'Alî. Desuden havde Abû Tâlib og Abû Lahab, som var meget tætte i blodforhold, ikke engang den ære og overlegenhed, der eksisterede i den laveste Troende.

As-Sahâbat al-kirâm 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhum ajma'în' ofrede deres liv og ejendom for Rasûlullâh´s skyld 'sall- Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' og hjalp Ham. Det er påkrævet for os (wâjib) at nævne navnet på enhver af dem med ærbødighed og kærlighed. Det er aldrig tilladt at sige ord, der ikke passer til deres storhed. Det er kætteri at nævne deres navne respektløst.

Den, der elsker Rasûlullah ''alaihis-salâm'', skal elske alle Hans Sahâba´er (ledsagere). En hadîth-i-sherîf, lyder: **"Den, der elsker mine Sahâba´er, elsker dem, fordi han elsker mig. Den, der ikke elsker dem, elsker mig ikke. Den, der sårer dem, sårer mig. Og den, der sårer mig, sårer Allâhu ta'âlâ. En person, der sårer Allâhu ta'âlâ, vil helt sikkert lide pine."** I en anden hadîth-i-sherîf erklærede Han: **"Når Allâhu ta'âlâ ønsker at velsigne en af mine Umma, lægger Han i hans hjerte kærligheden til mine Sahâba, og Han elsker dem inderligt."**

Derfor bør man ikke antage, at Sahâbat al-kirâm kæmpede mod hinanden for at blive Khalîfa eller tilfredsstille deres onde tanker eller deres sanselige ønsker. Det er hykleri, som fører til undergang at tale dårligt om dem ud fra en sådan antagelse, da jalousi og ønske om position og afhængighed af verden var blevet fuldstændig ryddet ud fra deres hjerter ved at sidde i nærvær af Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' og høre Hans velsignede ord. De blev rette og blev fri for grådighed, ambitioner, nag og ond natur; de blev helt renset. Når man tager i betragtning, at en person, der opholder sig et par dage i nærvær af en af Walî'erne fra den Ophøjede Profets Umma, drager fordel af Walî's smukke moral og dyber og bliver renset for verdslige ambitioner, hvordan kunne det nogensinde antages, at Profetens Sahâba'er, vores mestre, som elskede Rasûlullah mere end nogen anden og ofrede deres ejendom og liv for Ham og forlod deres land for Ham og var glade for Hans selskab, som var næring for sjælen, ikke var fri for dårlig moral, at deres nafs´er ikke var rene, og at de kæmpede for denne lig-lignende midlertidige verden? Disse store mennesker var bestemt renere end alle andre. Det er uretfærdigt at sammenligne uenighederne og kampe mellem dem med sager blandt os, ondsindede mennesker, eller at sige, at de kæmpede for at tilfredsstille deres onde, sanselige og verdslige ønsker. Det er ikke tilladt at have sådanne upassende tanker om Sahâbat al-kirâm. En person, der vil sige noget imod dem, bør vide, at det at være fjendtlig over for Sahâbat al-kirâm er, at være fjendtlig over for Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam', og at tale dårligt om dem betyder at tale dårligt om Ham, som uddannede og trænede dem.

Af denne grund siger islams store mænd, at mangel på respekt og høje mening om Sahâbat al-kirâm i virkeligheden er benægtelse af Allahs Sendebud. Kampene ved "Jamal" (Kamel) og "Siffîn" kan ikke tages som grundlag til at bagtale dem. Af religiøse årsager var ingen af de Sahâbî´er, der stod imod Hadrat 'Alî i disse slag, onde; faktisk fortjente de alle at blive belønnet på Dommedagen. En hadîth-i-sherîf siger: **"En belønning vil blive givet til den mujtahid, der tager fejl, og to eller ti til ham, der finder det, der er rigtigt. En af de to belønninger er for at anvende ijtihâd. Den anden er for at finde sandheden."** Stridghederne og kampe blandt disse store islamisk folk var ikke ud af stædighed eller fjendtlighed, men pga. deres [forskellige] ijtihâd´er og deres ønske om at udføre, hvad islam befalede. Hver af Sahâbat al-kirâm var en mujtahid.[1]

Det var fard for hver mujtahid at handle i overensstemmelse med den konklusion, han kommet frem til ved sin egen ijtihâd, selvom hans ijtihâd måske ikke var i overensstemmelse med en mujtahid, der var meget højere end ham. Det var ikke tilladt for ham at følge en andens ijtihâd. Abû Yûsuf og Muhammad ash-Shaibânî, disciplene af al-Imâm al-a'zam Abû Hanîfa Nu'mân ibn Thâbit (d. Baghdad, 150 e.Kr. [767]), og Abû Sawr og Ismâ'îl al-Muzanî, disciplene af Imâm Muhammad ibn Idrîs ash-Shâfi'î, (d. 204 [820 e.Kr.], Egypten) var uenige med deres mestre på mange områder, og om nogle af de ting, som deres mestre sagde **'harâm'** (forbudt), sagde de **'halâl'** (tilladt), og om nogle af de ting, som deres mestre sagde 'halâl', sagde de 'harâm'. De kan ikke siges at være syndige eller onde af den grund. Ingen har sagt det, for de var mujtahider ligesom deres mestre.

Det er sandt, at Hadrat 'Alî' var højere og mere lærd end Hadrat Mu'âwiya og Hadrat 'Amr ibn al-'Âs 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhumâ'. Han havde mange overlegne kvaliteter, der adskilte ham fra dem, og hans ijtihâd var stærkere og skarpere end deres ijtihâd´er. Men da alle Sahâbat al-kirâm var mujtahider, var det ikke tilladt for de to at følge ijtihâd fra den store religiøse leder. Det var nødvendigt for dem at handle efter deres egne ijtihâdér.

---

[1] For eksempel er det nævnt i hadîth as-sherîf på side 298 **i al- Hadîqa,** at 'Amr ibn al-'Âs 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh' var en mujtahid.

Spørgsmål: "I kampene ved 'Jamal' og 'Siffîn' deltog mange af Muhâjirûn og Ansâr blandt Sahâbat al-kirâm, og de adlød og fulgte Hadrat 'Alî. Selvom alle af dem var mujtahider, anså de, at det var wâjib at følge ham. Dette viser, at det også var wâjib for mujtahider at følge Hadrat 'Alî. De måtte følge ham, selvom deres ijtihâder ikke var i oversstemmelse med hans, ikke ikke?"

Svar: Muslimer, der fulgte Hadrat 'Alî og kæmpede på hans side, sluttede sig til ham ikke med den hensigt at følge hans ijtihâd, men fordi deres ijtihâd var i overensstemmelse med hans ijtihâd og viste, at det var wâjib at følge Imâm 'Alî. På samme måde var mange af Profetens fremtrædende ledsageres ijtihâderne ikke enig med Hadrat 'Alîs, og det blev wâjib for dem at kæmpe imod ham. As-Sahâbat al-kirâms ijtihâderne kom ud på tre forskellige måder dengang: Nogle af dem forstod, at Hadrat 'Alî havde ret, og det blev nødvendigt for dem at følge Hadrat 'Alî; en anden gruppe så, at ijtihâden af dem, der kæmpede imod Hadrat 'Alî, var rigtig, og det blev wâjib for dem at følge dem, der kæmpede imod Hadrat 'Alî og at kæmpe imod ham; den tredje gruppe sagde, at det ville være nødvendigt ikke at følge nogen af siderne og ikke at kæmpe, og deres ijtihâd krævede, at de ikke deltager i krigen. Alle disse tre grupper havde helt bestemt ret og fortjente belønning i det næste liv.

Spørgsmål: "Svaret [ovenfor] viser, at dem, der kæmpede imod Hadrat 'Alî 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', også havde ret. På den anden side har lærde fra Ahl as-Sunna sagt, at Hadrat 'Alî havde ret, at hans modstandere var forkert, at de var tilgivelige, fordi de havde en 'udhr, og at de endda havde opnået thawâb. Hvad kan siges om det?"

Svar: Al-Imâm ash-Shâfi'î og 'Umar ibn 'Abd al-'Azîz, to store mænd inden for islam, sagde, at det ikke var tilladt at bruge ordet 'forkert' om nogen af Sahâbat al-kirâm. Derfor blev det sagt: "Det er forkert at sige 'forkert' om overordnede." Det er ikke tilladt for underordnede at sige sådanne ord som: "Han gjorde rigtigt", "Han gjorde forkert", "Vi godkender" eller "Vi godkender ikke" om deres overordnede. Som Allâhu ta'âlâ ikke beskudte vores hænder med blodet af disse store mennesker, så bør vi beskytte vores tunge mod at udtale ord som "retfærdig" og "uretfærdig". De dygtige lærde, der studerede beviser og hændelser og sagde, at Imâm 'Alî havde ret, og at hans modstandere var forkert, mente i virkeligheden, at hvis Hadrat 'Alî havde haft mulighed for at tale med dem på den anden side, ville han have vejledt dem til at anvende ijtihâd i overensstemmelse med sin ijtihâd.

Hadrat Zubair ibn Awwâm var imod Hadrat 'Alî i slaget ved 'Jamal', men efter at have studeret fakta dybere, ændrede han sin ijtihâd og stoppede med at kæmpe. De ord fra af Ahl as-Sunna-lærde, der anser fejltagelse for tilladellig, bør tages som sådanne. Det er ikke tilladt at sige, at Hadrat 'Alî og dem, der var med ham, var på den rigtige vej, og at Profetens andre ledsagere, som var i den anden gruppe med vores mor 'Â'ishat as-Siddîqa, var på den forkerte vej.

Disse kampe blandt Sahâbat al-kirâm var resultatet af forskelligt ijtihâd i grene af Ahkâm ash-Shar'iyya (islams regler). De havde ikke nogen uenigheder om Islam's grundlæggende elementer. I dag taler nogle mennesker nedsættende og respektløst om islams store mænd som Hadrat Mu'awiya og 'Amr ibn al-'Âs 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhumâ'. De kan ikke indse, at de i virkeligheden bagvasker og nedgør Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' ved at nedgøre Sahâbat al-kirâm. Det står skrevet i **Shifâ' ash-sherîf**, at Imâm Mâlik ibn Enes sagde: "En person, der sværger og skælder Mu'âwiya[1] og 'Amr ibn al-'Âs ud,[2] fortjener de ord, han siger imod dem. Det er nødvendigt at straffe hårdt dem, der taler og skriver imod dem og ikke viser respekt for dem." Må Allâhu ta'âlâ fylde vores hjerter med kærlighed til Hans Elskedes Sahâbaer! Ikke munâfiqer eller synderige mennesker, men fromme og Allah-frygtige muslimer elsker disse overordnede.

[Folk, der erkender værdien og storheden af Rasûlullahs 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' Sahâba, og som elsker og respekterer dem alle og følger dem, kaldes Ahl as-Sunna. Dem, der påstår at elske nogle af dem og ikke kan lide de andre og dermed bagtaler de fleste af dem, og dem, der ikke følger nogen af dem, kaldes **shî'iter.** Der er mange shî'iter i Iran, Indien og Irak. Der er ingen i Tyrkiet. Nogle af dem, for at narre de rene muslimske 'Alawî'er i Tyrkiet, kalder sig selv **'Alawî'er,** hvilket betyder "Muslim, der elsker Hadrat Alî". At elske nogen kræver, at følger i hans fodspor og elsker dem, som han elsker; hvis de elskede Hadrat 'Alî 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', ville de følge i hans fodspor. Han elskede alle Profetens Sahâba'er. Han var rådgiver for Khalîfa Hadrat 'Umar, den anden khalîfa, som betroede sine bekymringer til ham. Han giftede sin og Hadrat Fatimas datter Umm Ghulthum til Hadrat 'Umar. I en khutba sagde han om Hadrat Mu'âwiya: "Vores brødre er uenige

---

[1] Hadrat Muâwiya bin Abû Sufyân døde i Damaskus i år 60 [680 e.Kr.].

[2] 'Amr Ibn al-Âs døde i Egypten i år 43 [663 e.Kr.].

med os.

Men de er ikke vantro eller synderige. Deres ijtihâd viser dem, at opfører sig sådan." Da Hadrat Talhâ 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh', som kæmpede imod ham, blev martyr, rensede han selv støvet fra hans ansigt og blev imâm i den bøn, der blev udført efter hans død. Allâhu ta'âlâ erklærer: **"Troende er brødre."** I den sidste âyat-i-kerîma i Sûrat al-Fat-h erklærer Han: **"Profetens ledsagere elsker hinanden."** Ikke at elske selv én af Profetens ledsagere, eller det værste, at bære fjendtlighed mod ham, er at fornægte Koranen al-kerîm. Ahl as-Sunnah lærde forstod korrekt de overordnedes superioritet blandt Sahâbat al-kirâm 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhum ajma'în' og befalede muslimer at elske alle af dem og derved redde muslimerne fra faren.

Folk, der havde had og fjendtlighed mod vores overordnede, Hadrat 'Alî 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh' og hans sønner og efterkommere, Sunni-muslimerne´s mest elskede elsklinger, blev kaldt **Khârijî´er** (Khawârij). Nu kaldes de **Yazîdî´er.** Deres trosretninger er så bitre, at de næsten ikke har nogen relation tilbage til islam.

Wahhâbîerne som påstår, at de elsker alle Sahâbat al-kirâm, men de følger ikke de velsignede mennesker, men deres egen kætterske vej, som de tilskriver Sahâba´en. De kan ikke lide de lærde fra Ahl as-Sunna, store sûfî´er og 'alawî´er, og bespotter dem alle. De antager, at de alene er muslimer. De betragter folk, der ikke er som dem, som 'polyteister' og siger, at det er halâl for dem at tage liv og ejendom fra sådanne folk. Derfor bliver de **Ibâhîs.** De udleder forkerte, kætterske betydninger fra Koranen al-kerîm og hadith ash-sherif og tror, at islam kun består af disse betydninger. De nægter adillat ash- Shar'iyya og de fleste hadîth-i-sherîfer. Store lærde fra de fire madhhab'er har skrevet mange bøger, der med dokumentation beviser, at dem, der er uenige med Ahl as-Sunna, er kættere og forvolder stor skade på islam.[1]

---

[1] For mere detaljeret information, læs venligst vores bøger på engelsk, såsom **Advice for the Muslim** og de seks fascikler af **Endless Bliss,** samt den arabiske **al-Minhat al-wahbiyya fî-r-raddi-l-Wahhâbiyya, at-Tawassuli bi-n-Nabî wa jahâlat-l-Wahhâbiyyîn** og **Sebîl-un-nejât** og den persiske **Seyf al-abrâr**. Disse værker og de værdifulde bøger skrevet som en afvisning af ahl al-bid'a, udgivet af Hakîkât Kitâbevi i Istanbul. Både i **Radd al- muhtâr,** skrevet af Muhammad Emin Ibni 'Âbidin, som gik bort i Damaskus i 1252 [1836 e.Kr.] (bind III, kapitlet om "Bâghî") og i den tyrkiske **Ni'met-i Islâm** (kapitlet om "Nikâh"), står der klart, at wahhâbîerne er ibâhîer. Eyyûb Sabri Pasha [d. 1308 A.H. (1890)], som var viceadmiral under Sultân 'Abd al-Hamîd Khân II, giver i sine tyrkiske værker **Mir'ât al-Haramain** og **Târîkh-i Wahhâbiyyûn**, og Ahmed Cevdet Pasha, i det syvende bind af sin tyrkiske **Ottoman History**, detaljerede oplysninger om wahhâbîerne. Desuden har Yûsuf an-Nebhânî i sit arabiske værk **Shawâhid al-haqq** (3. udgave, Cairo, 1385/1965) grundigt tilbagevist wahhâbitterne og Ibn Taymiyya. Halvtreds sider af hans værk er gengivet i den arabiske bog **'Ulamâ-al-Muslimîn wa Wahhâbiyyûn** (Istanbul, 1972).

Eyyûb Sabrî Pasha 'rahimah-Allâhu ta'âlâ' sagde: "Wahhâbismen dukkede op med et blodigt, torturisk og grufuldt oprør på den Arabiske Halvø i 1205 [1791 e.Kr.]." Muhammad 'Abduh fra Egypten var en af dem, der forsøgte at sprede wahhâbismen og anti-madhhabismen gennem sine bøger over hele verden. I tiden med Unionen og Fremskridtspartiet blev 'Abduhs bøger oversat til tyrkisk og tilbudt ungdommen som "værker af den store islamisk lærde, den oplyste tænker, den fremtrædende reformator 'Abduh." Dog havde 'Abduh åbent skrevet, at han beundrede Jamâl ad-dîn al-Afghânî (d. 1314 A.H. [1897 e.Kr.]), som var frimurer og leder af den Kairoiske Frimurernes Loge. Islams fjender, som lå på lur for at udslette den sande vej kaldet Ahl as-Sunna og derved udslette islam ved at udgive sig for at være islamens forkæmpere, satte snedigt denne fitna i gang ved at forklæde sig som religiøse mænd. 'Abduh blev hyldet til skyerne. Ahl as-Sunnas store lærde, a'immat al-madhâhib, blev annonceret som værende uvidende mennesker. Deres navne blev ikke længere nævnt. Men de rene og ædle efterkommere af vores forfædre, som havde ofret deres liv for Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' og islam, de sønner af ærefulde martyrer, ville ikke give efter for propagandier og reklamer, for hvilke millioner af pund var blevet brugt. De ville ikke engang lytte til eller anerkende disse falske 'islam-helte'. Allâhu ta'âlâ beskyttede martyrernes børn mod disse afskyelige angreb. I dag tilbydes oversatte bøger fra de lâ-madhhabî-folk som Mawdûdî,[1] Sayyid Qutb,[2] gruppen kaldet 'Teblîgh-i- jamâ'at' og Hamidullah til ungdommen. De indeholder kætterske ideer, der er i overensstemmesle med udtalelserne fra Ahl as-sunnat-lærde, og bliver ophøjet voldsomt med gigantiske reklamer.

[1] Mawdûdî er grundlæggeren af foreningen i Indien ved navn Jamâ'atul-islâmiyya. Han døde i 1399.

[2] Sayyid Qutb blev henrettet i Egypten i 1386 [1966 e.Kr.].

Vi må altid være på vagt og forsigtige. Må Allâhu ta'âlâ vække muslimer fra uvidenhed til Hans elskede Profet Muhammads 'alaihis-salâm' nåde! Må Han beskytte os mod at blive bedraget af fjendernes løgne og bagvaskelser! Âmin. Lad os ikke bedrage os selv ved kun at bede! At bede uden at holde sig til Allâhu ta'âlâ´s Âdat al-ilâhiyya (Guddommelig Lov), uden at arbejde eller holde fast i midlerne, ville være at bede om mirakler fra Allâhu ta'âlâ. En muslim skal både arbejde og bede. Vi bør først holde os til midlerne og derefter bede. Det første middel til at undslippe fra vantro er at lære og undervise i islam. Nemlig er det obligatorisk (fard) og alles primære pligt, mand eller kvinde, at lære Ahl as-Sunna's troende principper og islams påbud ud og forbud. I dag er det ret nemt at lære disse ting. For der er frihed til at skrive og udgive sande islamiske bøger. Hver muslim må støtte staten, som har givet denne frihed til muslimerne.

Folk, der ikke lærer Ahl as-Sunna´s troende principper og lærer ('ilm al-hâl) dem til deres børn, er i fare for at afvige fra islam og falde i vantroens afgrund. Sådanne menneskers bønner bliver ikke acceptable. Hvordan kan de så beskytte sig mod vantro? Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' sagde: **"Der er islam, hvor der er viden. Der er ingen islam, hvor der ingen viden er."** Som det er nødvendigt at spise og drikke for ikke at dø af sult, er det også ligeledes nødvendigt at lære vores religion for ikke at blive bedraget af vantro og ikke blive ikke-muslimer. Vores forfædre samledes ofte og læste 'ilm al-hâl-bøger og forblev derved muslimer og nød islam. De overleverede denne lykke korrekt til os. Så for at forblive muslimer og for at vores børn ikke skal blive fanget af fjenderne, både indefra og udefra, er den første og mest nødvendige forebyggende middel at læse og forstå de 'ilm al-hâl-bøger, som er udarbejdet af Ahl as-Sunna- lærde. Forældre, der ønsker, at deres barn skal være muslim, bør sende det til en lærer og sikre sig, at de lærer at læse Koranen al-kerîm. Lad os læse, lære og undervise vores børn og dem, vi er ansvarlige for, mens vi har chancen. Det vil være svært og endda umuligt for dem, når de starter i skole. Det vil være nytteløst at græde det efter degenereringen er sket. Vi bør ikke tro på islams fjender, deres bedragende og falske bøger, aviser, magasiner, tv- og radioprogrammer, film og websider.

Ibn 'Âbidîn 'rahimah-Allâhu ta'âlâ' skrev i det tredje bind [af **Radd al- muhtâr**], at snedige vantro, som, selvom de ikke tror på nogen religion, foregiver at være muslimer og underviser i ting, der fører til vantro, som om de var islamiske, og som stræber efter at vildlede muslimer og føre dem ud af islam, kaldes **zindiq´er**].

Spørgsmål: "En person, der har læst oversættelser af deres korrupte bøger, siger:

"Vi bør læse forklaringer (tafsîr) af Koranen al-kerîm. At overlade ansvaret for at lære vores religion og Koranen al-kerîm til religiøse lærde er en farlig og skræmmende tanke. Koranen al-kerîm siger ikke: "O religiøse lærde". Den siger: "O muslimer" og "O mennesker". Af denne grund bør hver muslim selv forstå Koranen al-kerîm og ikke forvente, at andre gør dette for dem. "

"Denne person ønsker, alle skal læse bøger tafsîr- og hadîthbøger. Han anbefaler ikke, at læse bøger om kalâm, fiqh og 'ilm al-hâl skrevet af islamiske lærde og store lærde af Ahl as-Sunna. Udgivelsen af Rashid Ridá´s[1] bog **Islâmda Birlik ve Fikh Mezhebleri** af Chief Office of Religious Affairs (udgivelsesnummer 157; 1394/1974) har yderligere forvirret læserne. I mange af dens sider, især i "Sixth Dialogue," står der:

"De [muqallider, tilhængere af en af de fire madhhab'er] ophøjede de mujtahid-nimamerne til profetskab. De foretrak endda en mujtahid´s ord, som var i strid med Profeten´s hadîth, frem for hadîth'en. De sagde, at hadithen kunne være blevet annulleret (naskh), eller der kunne have været en anden hadith ifølge deres ima. Ved at handle på ord fra folk, der måske kunne have taget fejl i deres vurdering og som måske ikke havde kendskab til sagen, og ved at tilsidesætte Profetens hadîth, som var fri for fejl, modsiger disse muqallider også mujtahiderne. De modsiger endda Koranen al-kerîm ved at gøre det. De siger, at ingen undtagen en mujtahidimâm kunne forstå Koranen al-kerîm. Sådanne ord fra faqîher og andre muqallider viser, at de har taget dem fra jøder og kristne.

[1] Rashid Ridâ var en discipel af Muhammad Abduh. Han døde i 1354 [1935 e.Kr.].

Derimod er det lettere at forstå Koranen og hadither end at forstå de bøger skrevet af fiqh-mænd. Folk, der har forstået arabiske ord og grammatik, vil ikke have vanskeligheder med at forstå Koranen og hadither. Hvem kan benægte, at Allah er i stand til at forklare Sin egen religion klart? Hvem kan modsige det faktum, at Rasûlullah var mere i stand end nogen anden til at forstå, hvad Allah mente, og kunne forklare det bedre end andre? At sige, at Profetens forklaringer var utilstrækkelige for muslimerne, er at hævde, at Han ikke at han ikke kunne udføre sin pligt som budbringer (tablîgh) præcist. Hvis størstedelen af folk ikke kunne forstå Koranen og Sunna, ville Allah ikke have pålagt alle folk reglerne i Bogen og Sunna. Man skal kende, hvad man tror på, sammen med dets dokumentariske beviser. Allah afviser taqlîd (tilpasser til en madhhab) og siger, at deres [muqallider´s] efterligning af deres fædre og bedstefædre ikke ville blive anset som undskyldeligt. Âyater viser, at taqlîd aldrig er godkendt af Allah. Det er lettere at forstå den del af religionen, der vedrører furû', fra dens dalîl (dokument, kilde), end det er at forstå den del, der vedrører tro (usûl, îmân). Når Han pålægger det svære, ville Han så ikke pålægge det lette? Det vil være svært at udlede regler fra nogle sjældne sager, men da vil det blive anset som en undskyldning ikke at vide eller praktisere dem. Fiqh-mændene fandt selv på en række mas'alas (problemer, sager). De skabte regler for dem. De forsøgte at introducere sådanne ting som ra'y, qiyâer jalî og qiyâer khafî som dokumenter for dem. Disse ting blev overført til området af 'ibâdât, hvor det er umuligt at opnå viden gennem ræsonnering. Således udvidede de religionen flere gange. De drev muslimerne i problemer. Jeg benægter ikke qiyâser; jeg siger, at der ikke er nogen qiyâer inden for 'ibâdât. Îmân og 'ibâdât blev fuldført på Profetens tid. Ingen kan tilføje noget til dem. De mujtahid-imamerne forbød folk at efterligne (taqlîd) og gjorde taqlîd til en forbud handling.
"Dette afsnit, som er taget fra bogen udgivet af Chief Office of Religious Affairs, som alle lâ-madhhabi-bøger forbyder at følge imamerne fra de fire madhhab'er. Den befaler, at alle skal lære tafsîr og hadîth. Hvad ville du sige om det?"

Svar: Hvis man læser disse afsnit, der er skrevet af lâ madhhabî-folk med opmærksomhed, vil man nemt se, at de forsøger at bedrage muslimer ved at usmykke deres kætterske tanker og separatistiske synspunkter med en usunde ræsonnering og falske udsagn. De uvidende, der tror, at skrifterne er baseret på viden inden for rammerne af logik og fornuft, kan falde for det, men de lærde, skarpsynede personer vil aldrig blive fanget i deres fælder.

For at advare ungdommen mod faren ved ikke-maddhabisme eller anti-sunnisme, som har ført muslimer mod evig fortabelse, har islamiske lærde rahimahum-Allâhu ta'âlâ skrevet tusindvis af værdifulde bøger i fjorten århundreder. Følgende er oversættelsen af nogle passager fra bogen **Hujjat-Allâhi 'ala-l-'âlamîn** af Yûsuf an-Nabhânî [d. Beirut, 1350 A.H. (1932)] som svar på spørgsmålet ovenfor:

"Ikke alle kan udlede ahkâm (regler, konklusioner) fra Koranen al-kerîm. Da selv mujtahid-imamene ikke kunne udlede alle regler fra Koranen al-kerîm, forklarede Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' reglerne i Koranen al-kerîm i Sine hadîth-i-sherîfer. Ligesom Koranen al-kerîm blev forklaret af Ham, kunne hadîth-i-sherîf'erne kun forstås og forklares af as-Sahâbat al-kirâm og de mujtahid-imamerne. For at de kunne forstå dem, gav Allâhu ta'âlâ Sine mujtahid-imamer videnskabelig og religiøs viden, stærk forståelse, skarpt syn, yderst skarpt sind og mange andre overordnede egenskaber. Foran alle disse dyder var taqwâ. Dernæst kom det Guddommelige Lys i deres hjerter. Med hjælp fra disse dyder forstod vores mujtahid-imamer, hvad Allâhu ta'âlâ og Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' mente i deres ord, hvad de ikke kunne forstå, viste de [løsninger for] gennem qiyâ´er. Hver af de fire a'immat al-madhâhib informerede om, at han ikke talte ud fra sin egen mening og sagde til sine disciple: "Hvis I finder en sahîh hadîth, lad være med at følge mine ord og følg Rasûlullah´s hadîth 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam'! Folk, som vores a'immat al-madhâhib gav denne befaling, var dygtige lærde, der var mujtahider ligesom dem. Disse lærde var tarjîh´s mujtahiderne, der kendte de bevis-tekster, som lederne af de fire madhhab'er baserede deres ijtihâd´er på. De studerede bevis-teksterne og transmitterne af hadîth, som madhhab-lederen havde baseret sit ijtihâd på, og dem af de nyopdagede sahîh-hadîther, og undersøgte, hvad der blev sagt senere og mange andre variable, og dermed forstod de, hvilken der skulle foretrækkes (tarjîh).

Eller, mujtahide imâm [imâm al-madhhab] besluttede om et problem (mas'ala) gennem qiyâer, fordi han ikke kendte hadîth, der kunne dokumentere [eller løse] det, og hans disciple, der fandt den hadîth-i-sherîf, besluttede anderledes. Alligevel, mens de anvendede sådan ijtihâd, gik disciplerne ikke ud over de regler, der var vedtaget af imam. Mujtahid-muftier, der efterfulgte dem, gav fatwâ på denne måde også. Som det fremgår af alt, hvad der er skrevet her, har muslimer, der har fulgt de fire a'immat al-madhâhib, og de mujtahider, der var uddannet i deres madhhaber, fulgt Allâhu ta'âlâs og Hans Budbringer´s reglerne. Disse mujtahider forstod de regler i Koranen al-kerîm og hadith ash-sheriferne, som ingen andre kunne forstå, og vidergave, hvad de forstod. Muslimer har levet op til, nhvad mujtahideer forstod og formidlede fra Nass, dvs. Bogen og Sunnaen. For Allâhu ta'âlâ erklærer i den 43. âyat kerîma af sûrat an-Nakhl**: "Hvis du ikke ved, spørg dem, der ved."**[1]

'Kun på Ummaen af Hans Elskede Profet 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' gav Allâhu ta'âlâ held til, at a'immat al-madhâhib ville udføre ijtihâd og etablere deres madhhab'er, og at alle muslimer ville samles i disse madhhab'er. skabte Allâhu ta'âlâ på den ene side, skabte imamerne af i'tiqâd[2] og forhindrede kættere, zindiqer, mulhider og sataniske perosner fra at besmitte viden om i'tiqâd, og på den anden side beskyttede Han Sin religion mod at blive besmittet ved at skabe imamerne af madhhab'er. Da denne velsignelse ikke eksiserede i kristendomm og jødedomm, blev deres religioner besmittet og blev til legetøj.

---

[1] Dette âyat viser, at ikke alle kan forstå Bogen og Sunna korrekt. Den befaler de personer, der ikke kan forstå dem, ikke at forsøge personligt at forstå Koranen al-kerîm eller hadith ash-sheriferne, men at lære dem ved at spørge folk, der har forstået dem. Hvis alle havde forstået betydningen af Koranen al-kerîm og hadîth ash- sherîferne korrekt, ville de tooghalvfjerds kætterske grupper ikke være opstået. Alle de mennesker, der forårsagede dannelsen af disse grupper, var dybt lærde, men ingen af dem kunne forstå betydningen i Koranen og hadîth korrekt. Ved at misforstå dem afveg de fra den rette vej og førte millioner af muslimer til fortabelse. Nogle af dem har været så ekstreme i at give forkerte betydninger til âyater og hadîther, at de er blevet så kætterske, at de kalder muslimer, der følger den rette vej, for "kafirer" og "polyteister". I bogen med titlen **Kashf ash-shubuhât,** som er blevet oversat til tyrkisk og på hemmelig vis er blevet inført i Tyrkiet, står der, at det er mubâh (tilladt) at dræbe og konfiskere ejendom fra muslimer, der holde sig til Ahl as-Sunna.

[2] Troens principper; trosbekendelse.

"Ved enighed blandt de islamiske lærde var der ingen dybtgående lærde, der var i stand til at udøve ijtihâd efter de fire hundrede år, der fulgte efter Rasûlullahs 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' død. En person, der siger, at det er nødvendigt at udøve ijtihâd nu, må være vanvittig eller ganske uvidende om islam. Da den store lærde Jalâl ad-dîn as-Suyûtî 'Abd ar-Rahmân 'rahimahullâhu ta'âlâ', (d. 911 A.H. [1505 e.Kr.], Egypten,) sagde, at han havde nået graden af ijtihâd, spurgte andre samtidige lærde ham om et spørgsmål, hvorpå der var blevet givet to forskellige svar, og de bad ham fortælle, hvilket svar der var mest pålideligt. Han kunne ikke svare dem. Han sagde, at han var for travl til at afsætte tid til det. Men det, han blev bedt om at gøre, var at udøve ijtihâd på en fatwâ, hvilket var den laveste grad af ijtihâd. Når en så dybtgående lærd som as-Suyûtî undgik at udøve ijtihâd på en fatwâ, hvad skal vi da kalde dem, der tvinger folk til at udøve absolut (mutlaq) ijtihâd, hvis vi ikke skal kalde dem vanvittige eller åndeligt uvidende? Al-Imâm al-Ghazâlî[1] 'rahimah-Allâhu ta'âlâ' erklærede i sin bog **Ihyâ' 'Ulûm ad-Dîn,** at der ikke var nogen mujtahider på hans tid.

" Hvis en ikke-mujtahid muslim lærer en sahîh hadîth og derefter begynder at føle sig utilpas med at gøre noget på den måde, som îmâmen af hans madhhab har lært, fordi den måde, îmâmen af hans madhhab har lært, er i uoverensstemmelse med hadîthen, skal han søge og finde inden for de fire madhhabs en anden mujtahid, hvis ijtihâd var baseret på den hadîth, og gøre det i overensstemmelse med den madhhab, som den mujtahid tilhørte. Den store lærde al-Imâm Yahyâ an-Nawawî 'rahimah-Allâhu ta'âlâ', (d. 676 A.H. [1277 e.Kr.], Damaskus,) forklarede dette i detaljer i sin **Rawdat at-tâlibîn.** For det er ikke tilladt for folk, der ikke har nået graden af ijtihâd, at udlede regler fra Nass, dvs. Bogen og Sunnaen. Nu hævder nogle uvidende mennesker, at de har nået graden af absolut ijtihâd, at de kan udlede regler fra Nass, og at de ikke længere behøver at følge en af de fire madhhaber, og de forlader madhhab'en de har fulgt i årevis.

[1] Imâm-1 Muhammad Ghazâlî gik bort i byen Tus i år 505 [1111 e.Kr.].

De forsøger at tilbagevise madhhab'erne med deres usunde ræsonnementer. De kommer med sådanne uvidende, idiotiske udsagn som: "Vi vil ikke følge en religiøs persons mening, der var lige så uvidende som vi er." Forledt af Satan og ansporet af deres nafs hævder de overlegenhed. De kan ikke indse, at de ved at sige dette ikke afslører deres overlegenhed, men deres idioti og skændsel. Blandt dem ser vi også nogle uvidende kættere, der siger og skriver, at alle bør læse og udlede regler fra tafsîr-bøger og [**Sahîh af**] al-Bukhârî. O min muslimske bror! Undgå bestemt at blive venner med sådanne idioter eller at antage, at de er religiøse mænd! Hold fast ved din imams madhhab! Du er fri til at vælge, hvilken du vil, af de fire madhhaber. Men det er ikke tilladt at samle madhhab'ernes lempelser (rukhsas), dvs. at forene madhhab'er, hvilket kaldes **'talfîq`.**[1]

"En muslim, der kan læse og forstå hadîth-i-sherîfer godt, bør lære de hadîth-i-sherîfer, der er hans madhhab´s bevis-tekster, og derefter udføre de handlinger, der roset og undgå dem, der er forbudt af hadîth-i-sherîfer, og lære islams religions storhed og værdi, Rasûlullahs 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' fuldkommenhed og Allâhu ta'âlâ's navne og egenskaber, Rasûlullâh's liv, hans dyder og mirakler, ordenen i denne verden og den næste, om opstandelsen, dommedagen og paradis og helvede, engle, ånder, gamle ummas, profeter og deres himmelske bøger, de overlegenheder, der er unikke for Rasûlullah og Qur'ân al-kerîm, livet for hans Âl (nærmeste slægtninge) og dem af hans Sahâba, forvarslerne om dommedagen og mange andre oplysninger vedrørende denne verden og den næste. Al information vedrørende denne verden og den næste er blevet samlet i Rasûlullahs hadîth-i-sherîfs. "Når det, vi har skrevet her, forstås, vil det blive klart, hvor uvidende de er, der siger, at de regler i Islam, der ikke udledt af hadîther, er ubrugelige. Blandt de utallige opplysningr, der gives i hadither, er de hadither, der underviser i 'ibâdât og mu'âmalât, meget få.

---

[1] **'Talfîq'** betyder 'udførelse af en handling ved at forene eller blande de lette veje fra de fire Madhhabs på en måde, der ikke er kompatibel med nogen af dem.". Når en person udfører en islamisk praksis i overensstemmelse med en af de fire madhhaber, og denne praksis er sahîh (gyldig, passende) i den madhhab, betyder det at observere så mange som muligt af de betingelser, der er fastlagt i de andre tre Madhhabs, med det formål, at handlingen også skal være sahîh og acceptabel i disse Madhhabs, **'taqwâ'.** Dette resulterer i meget thawâb (belønninger i det Herefter).

Ifølge nogle lærde er der omkring fem hundrede; med de gentagne tæller de ikke mere end tre tusind.] Det er usandsynligt, at nogen af de fire aimmat al-madhâhib ikke skulle have hørt en sahîh hadîth blandt så få hadîther. Hver sahîh hadîth blev brugt som bevis af mindst én af de fire a'immat al-madhâhib. Hvis en muslim ser, at en bestemt sag i hans egen madhhab er uforenelig med en sahîh hadîth, bør han følge en anden madhhab, som baserede sin ijtihâd på den hadîth om den pågældende sag. Det er muligt, at imâmen af hans egen madhhab også havde hørt om hadîthen, men fulgte en anden hadîth, som han vurderede som værende tættere på at være sahîh, eller var [ytret af Profeten] senere og ophævede den tidligere, eller af andre årsager, der er kendt af mujtahids, ikke tog den tidligere hadîth som bevis. Det er godt for en muslim, der forstår, at den tidligere hadith er sahîh, at opgive sin egen madhhab-ijtihâd, som ikke stemmer overens med hadithen, og følge hadithen, men i dette tilfælde skal han efterligne en anden madhhab, der brugte den hadith i sin ijtihâd om den pågældende sag. Madhhab-îmâmen, der kendte de dokumenter vedrørende reglerne (ahkâm), som den person ikke kendte, fandt ud af, at der ikke var noget til hinder for at handle ud fra den hadîth. Ikke desto mindre er det også tilladt for ham at udføre den pågældende sag efter sin egen madhhab, for det er uden tvivl, at imamen af hans egen madhhab baserede sig på et pålideligt dokument i sin ijtihâd. Islam anser det for undskyldeligt at en muqallid (efterfølger) ikke kende dette dokument. Ingen af de fire madhhab´s imamer overskred Bogen og Sunnaen i deres ijtihâd. Deres Madhhaber er forklaringerne på Bogen og Sunnaen. De forklarede betydningerne og reglerne i Bogen og Sunnaen for muslimer. De forklarede dem på en måde, som muslimer kunne forstå, og skrev dem ned i bøger. Dette arbejde udført af a'immat al-madhâhib 'rahimahum-Allâhu ta'âlâ' var en så enorm tjeneste for islam, at menneskelig magt ikke ville have været tilstrækkelig til at udføre det, hvis ikke Allâhu ta'âlâ havde hjulpet dem. Eksistensen af disse madhhaber er et af de mest perfekte beviser på, at Rasûlullah 'sall- Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' er den Sande Profet, og islam er den Sande Religion.

"Forskellen i ijtihâd mellem vores a'immat al-madhâhib var kun i

spørgsmål om furû' ad-dîn, altså i spørgsmål om Fiqh. Der var ingen uenighed mellem dem med hensyn til usûl ad-dîn, dvs. i viden om i'tiqâd eller îmân. De afveg heller ikke fra hinanden i de lærdomme fra furû', som er kendt for at være væsentlige i religionen, og som blev taget fra hadîther, hvis dokumenter blev overleveret gennem tawatûr. De var kun uenige i nogle aspekter af viden om furû' ad-dîn, hvilket skyldtes forskelle i deres forståelse af gyldigheden af dokumenterne for disse emner. Og denne lille forskel blandt dem er Allâhu ta'âlâ's barmhjertighed over Umma'en; det er tilladt (jâ'iz) for muslimer at følge den Madhhab, de kan lide og finder nem. Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' forudsagde denne forskel som gode nyheder, og det er sket, som Han forudsagt.

"Det er ikke tilladt at udøve ijtihâd i viden om **i'tiqâd,** dvs. i de sandheder, der skal tros. Det fører til afvigelse og kætteri og er en alvorlig synd. Der er kun én korrekt vej i spørgsmål vedrørende i'tiqâd: **ahl as-Sunnat wa 'l-Jamâ'a.** Forskellen, der blev erklæret at være Allâhu ta'âlâ's barmhjertighed i hadith ash-sherîf, var forskellen i furû' eller ahkâm.

" I et spørgsmål, hvor de fire madhhabs' domme er forskellige fra hinanden, er kun én af dommene korrekt. De, der handler på den korrekte måde, vil få to thawâber, og de, der handler i overensstemmelse med en af de forkerte domme, vil få én thawâb. Det, at madhhaber er barmhjertighed, viser, at det er tilladt at lægge en madhhab til side og følge en anden. Men det er ikke tilladt at følge nogen anden madhhab end de fire, der tilhører Ahl as-Sunna, ikke engang as-Sahâbat al-kirâm, da deres madhhabs ikke blev nedskrevet og er blevet glemt. Der er nu ingen mulighed for at følge nogen anden madhhab end de kendte fire. Imâm Abû Bakr Ahmad ar-Râzî [rahimah-Allâhu ta'âlâ, d. 370 A.H. (980)], rapporterede også, at det var blevet enstemmigt erklæret af islamisk lærde, at det ikke var tilladt at følge as-Sahâbat al-kirâm direkte. Jeg anbefaler, at de, der ønsker at forstå madhhab'ers overlegenhed, mujtahiders overlegenhed især de fire a'immat al-madhhâhib, det faktum, at deres madhhaber ikke gik ud over Bogen og Sunnaen, og at de regler, de videregav gennem ijmâ' og qiyâer, ikke var deres egne meninger, men var taget fra Bogen og Sunnaen, læser bøgerne **Al-mîzân al-kubrâ** og **Al- mîzân al-Khidriyya** af Imâm 'Abd al-Wahhâb ash-Sha'rânî (rahimah-Allâhu ta'âlâ)." [1]

---

[1] Yûsuf an-Nabhânî, **Hujjat-Allâhi 'ala 'l-'âlamîn,** s. 771. Ovenstående citat, som er oversat fra det arabiske originalværk, indeholder ingen tilføjede ord fra oversætteren, som det er gjort i alle vores bøger, har sat tilføjelser fra andre bøger i parentes for at undgå forvirring med den oversatte tekst. Den arabiske original af ovenstående passage fra **Hujjat-Allâhi 'ala-l-âlamin** blev gengivet ved offsettryk i Istanbul i 1394 [1974].

Det er ikke korrekt at sige: "Koranen al-kerîm nævner ikke 'religiøse lærde'. " Der er forskellige âyater, som roser lærde ('ulamâ') og viden ('ilm). Hadrat 'Abd al-Ghânî an-Nablusî [d. 1143 A.H. (1731)] skrev i sin **Al-hadîqa:** "Den 7. âyat i Sûrat al-Anbiyâ betyder: **'Spørg dem, der har dhikr, hvad I ikke ved.'** 'Dhikr' betyder 'viden'. Denne âyat-i-kerîma påbyder folk, der ikke ved, at opsøge lærde og lære fra dem." Det siges i den syvende âyat-i-kerîma af Sûrat al-Âl 'Imrân: **"Kun dem, der besidder viden, forstår betydningen af de utydelige âyater";** i den 18. âyat-i-kerîma af samme Sûra: **"At Allâhu ta'âlâ er eksisterende og unik, forstås og rapporteres af dem, der besidder viden";** i den 81. âyat-i-kerîma af Sûrat al- Qasas: **"De, der besidder viden, sagde til dem: 'Synd over jer! De belønninger, Allâhu ta'âlâ vil give til dem, der tror og udfører gode gerninger, er bedre end jordiske goder' ";** i 56. âyat-i-kerîma af Sûrat Rûm: **"Dem, der besidder viden og tro, vil sige: 'Jå, dette er Opstandelsens Dag, som I nægtede i verden'";** i 108. âyat-i-kerîma af Sûrat Isrâ: **"Dem, der besidder viden, vil ved hørelsen af al-Qur'ân al-kerîm, bøje sig ned og sige: 'Der er ingen fejl i vores Herre, som aldrig bryder Sit løfte'";** i 54. âyat af Sûrat Hajj: **"Dem, der besidder viden, forstår, at al-Qur'ân al-kerîm er Allâhu ta'âlâ´s Ord";** i 50. âyat-i-kerîma af Sûrat Ankabût: **"Al-Qur'ân al-kerîm er rodfæstet i hjerterne på dem, der besidder viden";** i den sjette âyat-i-kerîma af Sûrat Saba': **"Dem, der besidder viden, ved, at al-Koranen al-kerîm er Allâhu ta'âlâ´s Ord og fører** (én) **til Allâhu ta'âlâ´s kærlighed";** i den ellevte âyat-i-kerîma af Sûrat al-Mujâdala: **"Høje rang vil blive givet til dem, der besidder viden i Paradis";** i den 27. âyat-i-kerîma af Sûrat al-Fâtir: **"Kun dem, der besidder viden, frygter Allâhu ta'âlâ";** i den 14. âyat-i-kerîma af Sûrat al-Hujurât: **"Den mest værdifulde blandt jer er den, der frygter Allâhu ta'âlâ mest."** Det erklæres i haditherne citeret på side 365 i samme bog: **"'Allâhu ta'âlâ og engle og alle skabninger beder for ham, der lærer folk det godt"; "På dommens Dag vil først Profeterne, derefter lærde og derefter martyrerne give forbøn"; "O mennesker! Vær klar om, at viden kan opnås ved at lytte til lærde"; "Lær viden! At lære viden er en 'ibâda. Den, der underviser og den, der lærer, vil blive belønnet som**

mujahideen. At undervise i viden er som at give almisser. At lære viden fra de lærde er som at udføre midnatsbønner."

"Tâhir Buhâri,[1] forfatteren til fatwâ-bogen **Khulâsa,** siger: "At læse Fiqh-bøger giver mere thawâb (belønning) end at udføre natbønner. For det er fard (obligatorrisk) at lære fard og harâm fra de 'âlimer eller deres bøger. At læse Fiqh-bøger for at udføre det, man har lært, eller for at undervise andre, er bedre end at udføre salât at-tasbîh. Det erklærs i en hadith ash-sherîf: **"At lære viden giver mere thawâb end alle andre frivillige handlinger af tilbedelse, for det er nyttigt både for en selv og for dem, man vil undervise"; "Den, der lærer for at undervise andre, vil blive belønnet som de ærlige og retfærdige (Siddîqs).**" Islamisk viden kan kun læres fra en mester og bøger. Folk, der siger, at islamiske bøger og vejledninger er unødvendige, er løgnere eller zindiqs. De bedrager muslimer og leder dem til ødelæggelse. Viden i religiøse bøger er afledt af Koranen al-kerîm og hadith- i-sherifer." Oversættelsen fra **Hadîqa**[2] slutter her.

Allâhu ta'âlâ sendte Sin Budbringer 'alaihi's-salâm', så Han kunne formidle og undervise i Koranen al-kerîm. As-Sahâbat al-kirâm lærte viden fra Koranen al-kerîm fra Rasûlullah 'sall- Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam'. De islamiske lærde lærte det fra as-Sahâbat al-Kirâm, og alle muslimer lærte det fra de islamiske lærde og deres bøger. Det er erklæret i hadîth ash-sherîfer: **"Viden er en skat. Nøglen til den er at spørge og lære"; "Lær og undervis i viden!" "Alt har en kilde. Kilden til taqwâ er hjertet hos 'ârifs'." "At undervise i viden er en bod for synder."**

Al-Imâm ar-Rabbânî 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaih' skrev i det 193. brev af første bind af sit værk **Maktûbât:**

"En mukallf person (en i pubertetsalderen og dømmekraft) skal først rette sin îmân, sin tro. Dvs, det er at lære viden om i'tiqâd (troslærdomme) som skrevet af Ahl as-Sunnat wa'l-Jamâ'a´s lærde og justere sin tro til deres lære. Må Allâhu ta'âlâ rigt belønne disse store mænd for deres værker. Âmîn.

---

[1] Tâhir Buhâri døde i 542 [1147 e.Kr.].

[2] Forfatteren af bogen **Hadîqa** døde i 1143 [1731 e.Kr.].

Frelse fra straffen i det kommende liv afhænger kun af at lære og tro på den viden, som disse store personer korrekt har udledt. [Folk, der følger deres vej, kaldes **Sunnî.**]Det er erklæret i en hadith sherîf, at én gruppe vil blive frelst fra Helvede, og de er muslimer, der følger i fodsporene på disse lærde. De sande muslimer, der følger Rasûlullah ´sallâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam´ og Hans Følgesvende radiy- Allâhu ta'âlâ 'anhum, er kun disse muslimer. Den rette og værdifulde viden udledt fra Koranen al-kerîm og hadith ash-sherifer, er den viden, som lærde fra Ahl as-Sunna har udledte fra Koranen al-kerîm og hadith ash-sherifer. For enhver kættersk religiøs person, der bærer et muslimsk navn, hævder, at hans egen kætterske overbevisninger er taget fra Koranen al-kerîm og hadith ash-sherifer. Enhver person med forkerte ideer og kætteri siger, at han tilpasser sig Bogen og Sunnaen. Som det ses, er det ikke, hvad alle forstår og udleder fra Koranen al-kerîm og hadith ash-sherifer, der er rigtigt.

For at lære den præcise tro fra Ahl as-Sunna, er den persiske bog **al-Mu'tamad,** skrevet af Hadrat Tur Pushtî,[1] en stor islamisk lærd, og som forklarer den sande tro formidlet af Ahl as-Sunna-lærde, meget værdifuld. Bogens betydning er meget klar. Den er let at forstå. Bogen blev trykt af Hakîkat Kitâbevi (Boghandel) i 1410 [1989 e.Kr.].

Efter at have adopteret vores tro i de troslærdomme, bør vi lære og adlyde **halâl, harâm, fard´er, wâjiber, sunnaér, manduber og makrûhér** fra Fiqh-bøger skrevet af lærde fra Ahl as-sunna. Vi bør ikke læse de kætterske bøger udgivet af uvidende mennesker, der ikke kunne forstå disse store lærde. Muslimer med en tro, der er uforenelig med Ahl as-Sunna's tro, vil ikke undgå at komme til Helvede i det kommende liv — må Allâhu ta'âlâ beskytte os! Hvis en muslim med korrekt tro er sløv i tilbedelsen, kan han blive tilgivet, selvom han ikke omvender sig. Selv hvis han ikke bliver tilgivet, vil han blive reddet fra Helvede efter straf. Hovedsagen er at korrigere ens tro. Khwâja 'Ubaid-Allâh al- Ahrâr [qaddas-Allâhu ta'âlâ sirrahu-l-'azîz', d. Samarkand, 895 A.H. (1490)] sagde: "Hvis jeg blev givet alle kashfs og alle karâmât, og alligevel blev berøvet Ahl as-Sunna's tro, ville jeg betragte mig som ødelagt. Hvis jeg ikke havde nogen kashf eller karâma, men havde mange fejl, og (kun) troen fra Ahl as- Sunna blev givet til mig, ville jeg ikke føle mig ked af det.

[1] Fadlullah bin Hasan Tur Pushtî, en Hanafî Fiqh-lærd, døde i 661 A.H. (1263).

"I dag er muslimer i Indien meget forladte. Islamens fjender angriber fra alle retninger. Én mønt brugt på at tjene Islam i dag er mere belønnende end tusinder af mønter givet på et andet tidspunkt. Den største tjeneste, for islam er at skaffe Ahl as-Sunna-bøger, som underviser i îmân og islam, og at distribuere dem til landsbyboere og unge mennesker. En person, der har fået denne held, skal glæde sig over det og takke Allâhu ta'âlâ rigeligt; han er meget heldig. Det er altid en god gerning at tjene islam. Men på et tidspunkt som dette, hvor islam er svækket, og mange bestræbelser gøres for at udslette islam gennem løgne og bagvaskelse, er det en meget bedre gerning at stræbe efter at sprede Ahl as-Sunnas tro. **"I lever i en tid, hvor hvis I adlyder ni tiendedele af Allâhu ta'âlâ's befalinger og forbud, men overtræder én, vil I gå til grunde. I vil blive plaget! Efter jer vil der komme en tid, hvor folk, der kun adlyder én tiendedel af befalingerne og forbudene, vil blive frelst."** [Disse fakta er skrevet i **Mishkât-ul mesâbih,** bind 1, 179. artikel og i **Tirmizi, Kitâb-al Fitan,** 79. artikel]. Det er den nuværende tid, som hadith ash-sherîf peger på. Det er nødvendigt at kæmpe mod vantro, at kende dem, der angriber islam, og at afsky dem.[1] For at sprede bøgerne og ord fra Ahl as-Sunnas lærde behøver man ikke at være en person af karâma eller en lærd.H ver muslim bør kæmpe for at gøre det. Muligheden må ikke gå tabt. På Dommedagen vil hver muslimer blive spurgt om dette og blive spurgt, hvorfor de ikke har tjent islam. De, der ikke stræber efter at distribuere de bøger, der underviser i islam, og dem, der ikke hjælper folk og institutioner, der udbreder islamisk viden, vil blive straffet meget bittert. Undskyldninger eller forudanelser vil ikke blive accepteret. Selvom Profeterne ''alaihimu-s-salâm'' var de højeste og mest overlegnede mennesker, passede de aldrig på deres egen komfort. I formidlingen af Allâhu ta'âlâ's religion, vejen til evig lykke, stræbte de dag og nat. Til dem, der bad om mirakler, svarede de, at **Allâhu ta'âlâ, skaber mirakler, og at deres pligt var at formidle Allâhu ta'âlâ's religion.** Da de arbejdede for dette formål, hjalp Allâhu ta'âlâ dem og skabte mirakler.

[1] Jihâd gennem magt (jihâd qatlî) udføres af staten, af dens hær. Muslimer, der deltager i jihâd, påtager sig som soldater den opgave, som staten har givet dem. Det er også skrevet i det 65. brev, at jihâd qawlî, som udføres gennem tale og skrivning, er bedre end jihâd qatlî.

Vi bør også udbrede bøgerne og udtalelserne fra Ahl as-Sunna-lærde 'rahimahum-Allâhu ta'âlâ' og informere unge mennesker samt vores venner om de vantros nedrighed og afsløre løgnene fra fjenderne og dem, der bagtaler og forfølger muslimer.[1] Mennesker, der ikke arbejder for dette formål gennem rigdom, magt eller profession, vil ikke undslippe straf. Når man arbejder for dette formål, bør man betragte lidelse og forfølgelse som en stor lykke og en betydelig gevinst. Profeterne ''alaihimu-s-salâm' gennemgik store lidelser, mens de formidlede Allâhu ta'âlâ's befalinger til folket, og blev angrebet af uvidende og usle mennesker. De led meget. Muhammad ''alaihis-salâm'', Allâhu ta'âlâ's Elskede, som blev udvalgt til at være den største af disse store mænd, sagde: **"Ingen Profet har oplevet så megen modgang som Jeg. "**

Ahl as-sunna-lærde, som viste den rette vej til alle muslimer på jorden og vejledte os til at lære Muhammad´s ''alaihis-salâm's religion uden nogen ændring eller tilføjelse, er lærde fra de fire Madhhab'er, som opnåede graden af ijtihâd. Fire af dem er de mest fremtrædende. Den første af dem er al-Imâm al-a'zâm **Abu Hanîfa Nu'mân ibn Thâbit** 'rahimah-Allâhu ta'âlâ'. Han var en af de største islamiske lærde. Han blev leder af Ahl as-Sunna. Hans biografi er skrevet i de tyrkiske bøger **Seadet-i Ebediyye** og **Faideli Bilgiler.**[2] Han blev født i Kûfa i 80 e.Kr. [699] og blev martyr i Baghdad i 150 [767].

Den anden er den store lærde Imam **Mâlik ibn Enes** 'rahimah-Allâhu ta'âlâ'. Bogen Ibni 'Âbidîn siger, at han levede niogfirs (89) år. Hans bedstefar var Mâlik bin Ebî 'Âmir.

Den tredje er Imâm **Muhammad ibn Idrîs ash-Shâfi'î** 'rahimah-Allâhu ta'âlâ', som blev beundret af alle islamiske lærde. Han blev født i 150 [767] i Ghaza, Palæstina, og døde i Egypten i 204 [820].

Den fjerde er Imâm **Ahmad ibn Hanbal** 'rahimah-Allâhu ta'âlâ', som blev født i Baghdad i 164 [780] og døde i Baghdad i 241 [855]. Han er hjørnestenen i den islamiske bygning.

---

[1] At fortælle dem det vil ikke være sladder, men al-amru bi'l-ma'rûf. Enhver muslim skal lære Ahl as-Sunnas trosbekendelse og videregive den til dem, han kan påvirke. Bøger, magasiner og aviser, der forklarer de lærdes ord fra Ahl as-Sunna, bør købes og sendes til unge brødre og bekendte. Vi skal gøre en stor indsats for at få dem til at læse dem. Desuden bør bøger, der afslører Islams fjenders sande hensigter, også distribueres.

[2] Dette er også nævnt i det første kapitel af **The Sunni Path** og i det femte og sjette kapitel af første del af **Endless Bliss.**

I dag er en person, der ikke følger en af disse fire store imamer, i stor fare. Han er i vildfarelse. Udover dem var der mange andre Ahl as-sunna-lærde, der havde retfærdige madhhaber. Men med tiden blev deres madhhaber glemt og kunne ikke nedfældes i bøger. For eksempel de syv store Medina-lærde, der blev kaldt **al-Fuqahâ' as-sab'a** og **'Umar ibn 'Abd al-'Azîz, Sufyân ibn 'Uyayna,**[1] **Is'haq ibn Râhawah, Dâwûd at-Tâ'î, 'Âmir ibn Sharâhil ash-Sha'bî, Layth ibn Sa'd, 'A'mash, Muhammad ibn Jerîr at-Tabarî, Sufyân ath-Thawrî** (død. Basra, 161 e.Kr. [778]) og **'Abd ar-Rahmân Awzâ'î** 'rahimahum- Allâhu ta'âlâ' er blandt dem.

Alle Sahâbat al-kirâm 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhum ajma'în' var rettemæssigt "stjernerne" til vejledning. Enhver af dem ville have været tilstrækkelig til at vejlede hele verden til den rette vej. De var mujtahider, hver tilhørende sin egen madhhab. De fleste af deres madhhaber var ens. Men da deres madhhaber ikke blev nedskrevet i bøger, er det ikke muligt for os at følge dem. De fire imâmer´s **madhhaber**, det vil sige, hvad de lærte om troens ting, og om de ting, der skal gøre, blev samlet og forklaret af deres disciple. De blev nedfældet i bøger. I dag skal enhver muslim tilhøre Madhhaben af en af de førnævnte fire imamer og leve op til og udføre 'ibâdât af den madhhab.[2]

Blandt discipliner af disse fire Imâmer nåede to lærde meget høje grader i udbredelsen af troens lære. Dermed opstod der to **Madhhaber** i **i'tiqâd** eller **îmân**. Den rette tro i overensstemmelse med Koranen- al-kerîm og hadîth ash-sherîfer er kun den tro, der blev vist af disse to imamer, som udbredte Ahl as-Sunna-tro på jorden, som er Frelserens Gruppe. Den ene af dem var **Abu 'l-Hasan 'Alî al-Ash'arî** 'rahimah-Allâhu ta'âlâ', som blev født i Basra i 226 e.Kr. [879] og døde i Baghdad i 330 [941].

Den anden var **Abu Mansûr al-Mâturîdî** 'rahimah-Allâhu ta'âlâ', som døde i Samarkand i 333 [944]. Inden for tro (îmân) skal enhver muslim følge en af disse to store Imâmer, Awliyâ´s veje (turuq) er rette.

---

[1] Sufyân bin 'Uyayna gik bort i Mekka i 198 [813 e.Kr.].

[2] En person, der ikke ønsker at følge en af disse fire madhhaber, er ikke en del af Ahl as-Sunna.

Awliyâ´s veje (turuq) er rette. De har ikke afveget det mindste fra islam.[1] Awliyâ' besidder karâmât. Alle deres karâmât er sande og ægte. Al-Imâm 'Abdullah al-Yâfi'î (d. Mekka, 768 A.H. [1367]) sagde: "Ghawth ath-Thaqalain Mawlânâ 'Abd al-Qâdir al-Jîlânîs 'qaddas-Allâhu ta'âlâ sirrahu-l-'azîz'[2] karâmât er så vidt udbredte, at man ikke kan tvivle på eller benægte dem, da **tawâtur** (det at være udbredt) er en sanad (dokumentation) for ægthed."

Det er ikke tilladt at kalde en person, der udfører salât, for "vantro" ved at efterligne andre, medmindre hans vantro forstås ud fra hans ord, som han siger åbent og uden darûra (stærk nødvendighed eller tvang) eller hvis han bruger noget, der får ham til at blive vantro. Vi kan ikke forbande ham, medmindre det er sikket, at han døde som vantro. Det er ikke tilladt at forbande selv en vantro. For den sags skyld er det bedre ikke at forbande Yazîd.

5. Det femte af de seks grundlæggende principper af îmân er **"at tro på den Sidste Dag (al-Yawm al-âkhir)".** Den begynder på den dag, hvor en person dør, og fortsætter indtil Dommedags ende. Grunden til, at det kaldes "Den Sidste Dag," er, fordi der ikke er nogen nat, der følger efter, eller fordi den kommer efter verden. Den "Dag", der nævnes i dette hadîth sherîf, er ikke som den dag eller nat, vi kender. Det betegner en tid. Det blev ikke gjort kendt, hvornår Dommedag vil indtræffe. Ingen kunne forudsige dens tid.

---

[1] I hvert århundrede har der været løgnere og kættere, der udnyttede religionen som et middel til at opnå verdslige fordele, og som fremstod under dække af wali'er, murshid'er eller personer med religiøs autoritet. Der er stadig onde mennesker i alle erhverv, håndværk og i alle officielle stillinger i dag. Når man ser folk, der søger deres fordel og fornøjelse på andres bekostning, ville det være uretfærdigt eller uvidende at besudle alle håndværk og personer, som de er blandet med. Det ville gavne separatister. Af denne grund bør eksistensen af kætterske religiøse personer og uvidende, falske turuq-mænd (ordener, veje) ikke få os til at tale dårligt om islamisk lærde eller store Tasawwuf-mænd, hvis ærefulde tjenester har fyldt historiens annaler. Vi bør erkende, at de, der bagtaler dem, er uretfærdige.

[2] Abdulqâdir Geylânî døde i Baghdåd i 561 [1161 e.Kr.].

Ikke desto mindre pegede vores Profet ‘sall-Allâhuta’âlâ ’alaihi wa sallam’ mange af dens varsler og forløbere: Hadrat al-Mahdî[1] vil komme; 'Îsâ ''alaihis-salâm'' vil stige ned til Damaskus fra himlen; ad-Dajjâl[2] vil fremstå; folk kaldet Ya'jûj og Ma'jûj[3] vil sætte hele verden i oprør; solen vil stå op i vest; voldsomme jordskælv vil finde sted; religiøs viden vil blive glemt; laster og ondskab vil øges; irreligiøse, umoralske, uærlige mennesker vil blive ledere; Allâhu ta’âlâ’s bud vil blive forbudt; harâm vil blive begået overalt; ild vil komme ud af Yemen; have og bjerge vil splintres; solen og månen vil formørkes; have vil blande sig med hinanden, koge og tørre ud.

En muslim, der begår syndige handlinger, kaldes **fâsiq.** Fâsiq-mennekser og alle vantro vil blive straffet ('adhâb) i deres grave. Disse kendsgerninger skal absolut troes. Efter begravelsen vil den afdøde gå ind i et ukendt liv og vil enten nyde velsignelser eller gennemgå straf. Som det er erklæret i hadîth ash- sherîfer, vil to engle ved navn **munkar** og **nakîr,** i skikkelse af to frygtindgydende personer, komme til hans grav og stille ham spørgsmål.

---

[1] Hadrat al-Mahdî vil være en efterkommer af vores velsignede Profet Muhammad ''alaihis-salâm''. Hans navn vil være Muhammad, og hans fars navn vil være 'Abdullah. Han vil lede muslimerne, styrke islam og udbrede det overalt. Han vil møde 'Îsâ ''alaihis- salâm', og sammen vil de kæmpe imod og dræbe ad-Dajjâl. I hans tid vil muslimer være besat overalt og leve i komfort og velstand.

[2] Ad-Dajjâl (som kaldes Antikrist af kristne og som også vil blive kaldt Masih, da hans berømmelse vil sprede sig over hele verden) vil være søn af en jøde fra Khurasan, det nordlige Iran og en fjende af islam, som kommanderer utallige soldater. Han vil dræbe muslimer og bringe ubehag og uorden til Mellemøsten. Efter at have udgydt meget blod vil han blive dræbt af Hadrat al-Mahdî. Det er skrevet med referencer i **Mukhtasaru Tadhkirat al-Qurtubî** af 'Abd al-Wahhâb ash-Sha'rânî (2. udgave., Istanbul, 1302), at ad-Dajjâls navn vil være Ibn as-Sayyâd.

[3] Det er skrevet i Koranen al-kerîm, at Yâ'jûj og Ma'jûj (Gog og Magog) er to onde folk, der på et meget gammel tid blev efterladt bag en mur, og at de vil sprede sig på jorden mod verdens ende. Når man tager i betragtning, at arkæologisk forskning finder byer begravet under jorden og havfossiler på bjergenes toppe, behøver muren ikke nødvendigvis at være blevet fundet endnu, og de folk behøver ikke at være så talrige, som vi ser eller kender i dag; det kan tænkes, at ligesom tusinder af millioner af nutidens mennesker stammer fra to mennesker, vil de to folk sprede sig over jorden og formere sig fra nogle få mennesker, hvis placering måske ikke er kendt i dag.

Spørgsmålene i graven vil ifølge nogle lærde være om nogle grundlæggende elementer af îmân, mens andre mener, at det vil være om hele îmân. Derfor bør vi lære vores børn svarene på følgende spørgsmål: Hvem er din Rabb (Allâhu ta'âlâ)? Hvilken umma (hvis profets fællesskab) tilhører du? Hvad er [navnet på] din Hellige Bog? Hvad er din qibla? Hvad er dine madhhaber i îmân og i 'ibâdât (eller 'amal)? Det er skrevet i **Tadhkirat al-Qurtubî,**[1] at dem, der ikke er Sunni, ikke vil kunne svare korrekt. Gravene for dem, der giver præcise svar, vil udvide sig, og et vindue til Paradis vil blive åbnet. Hver morgen og hver aften vil de se deres pladser i Paradis, og engle vil gøre dem velgerninger og give dem gode nyheder. Den, der ikke kan svare præcist, vil blive slået med jernkøller så voldsomt, at hver skabning, undtagen mennesker og jinner, vil høre hans skrige. Hans grav vil blive så trang, at han vil føle, at hans knogler vil vikles sammen. Et hul vil blive åbnet til Helvede. Morgen og aften vil han se sin plads i Helvede. Han vil blive grusomt straffet i sin grav indtil Dommedag.

Det er nødvendigt at tro på livet efter døden. Når kød og knogler rådnet og blevet til jord og gas, vil de blive samles igen; sjælene vil komme ind i de kroppe, de tilhører, og alle vil stige op fra deres grave. Derfor kaldes denne tid for **Qiyâma** (Opstandelsensdag).[2]

Alle levende væsener vil samles sig på **Mahshar-sted.** Handlingernes bøger vil flyve til deres ejere. Den Almægtige Allah, Skaberen af jorden, himlene, stjernerne og alle partikler, vil få alt dette til at ske. Allâhu ta'âlâ's Sendebud 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' har rapporteret, at alt disse vil ske. Det er helt sikkert, at det, Han sagde, er sandt. Alt vil bestemt ske.

---

[1] Muhammad Qurtubî Mâlikî, forfatteren til bogen **Tadhkirat al-Qurtubî,** døde i 671 [1272 e.Kr.]. Se venligst den forrige side.

[2] Planter optager kuldioxid fra luften og vand samt salte (mineralstoffer) fra jorden og forener dem med hinanden og danner organiske stoffer, det levende materiale i vores organer. Det er i dag kendt, at en kemisk reaktion, der normalt tager år, kan ske på mindre end et sekund ved brug af en katalysator. På samme måde vil Allâhu ta'âlâ forene vand, kuldioxid og mineralstoffer i gravene og skabe organiske stoffer og de levende organer på et øjeblik. Mukhbir-i sâdiq (den Sandfærdige Rapportør, Profeten) rapporterede, at vi ville komme til det andet liv på denne måde. Og videnskaben viser, at dette sker i verden. Se venligst vores bog med titlen **The Rising og the Hereafter.**

Deed-bøgerne for de fromme (sâlih) og gode mennesker vil blive givet fra deres højre side, mens de for de syndige (fâsiq) og onde mennesker vil blive givet fra deres ryg eller venstre side. Hver handling, god eller ond, stor eller lille, gjort i hemmelighed eller åbent, vil være i den bog. Selv de handlinger, som ikke er ukendt af de kirâm kâtibîn-engle, vil blive afsløret ved vidnesbyrd fra menneskets organer og af Allâhu ta'âlâ, som kender alt, og der vil være afhøring og opgørelse af hver handling. På Dommedag vil hver hemmelig handling blive afsløret, hvis Allâhu ta'âlâ ønsker det. Engle vil blive spurgt om, hvad de har gjort på jorden og i himlene, Profeterne ''alaihimus-salâm' om, hvordan de har bekendtgjort Allâhu ta'âlâ´s befalinger og Hans religion til mennesker, og folk om, hvordan de har tilpasset sig til Profeterne, hvordan de har levet op til de pligter, der blev åbenbaret dem, og hvordan de har taget sig af hinandens rettigheder. På Dommedag vil mennesker, med îmân og smukke handlinger og moral blive belønnet og velsignet, mens folk med dårlig adfærd og forkerte gerninger vil blive straffet hårdt.

Allâhu ta'âlâ, vil med Sin Retfærdighed straffe nogle muslimer for deres mindre synder, og med Sin Barmhjertighed tilgive de store og mindre synder hos andre muslimer, som Han vælger. Med undtagelse af vantro (kufr) og polyteisme (shirk), vil Han tilgive enhver synd, hvis Han vil, og Han vil straffe for en mindre synd, hvis Han vil. Han erklærer, at Han aldrig vil tilgive vantro og polyteisme. Vantro, hvad enten det er med eller uden en himmelsk Bog, dvs. folk, der ikke tror, at Muhammad 'alaihis-salâm' er Profeten for alle menneskeheden, og som afviser selv én af de regler [befalinger og forbud], Han formidlet, vil bestemt blive kastet i Helvede og straffet evigt.

På dommens dag vil der være en **Mîzân** ('vægt'), forskellig fra dem, vi kender, til at veje gerninger og adfærd. Den vil være så stor, at en af dens skåle kan holde jorden og himlen. Skålene for gode gerninger vil være lysende og til højre for 'Arsh, hvor Paradis er, og skålen for synder vil være mørk og til venstre for 'Arsh, hvor Helvede er. Handlinger, ord, tanker og blikke, der gjort i verden, vil tage former der, og de gode gerninger i lyse figurer og de onde i mørke og grimme figurer vil blive vejet på denne balance, som ikke ligner verdense vægte; det blev sagt, at den skål, der bærer den tungere last, vil stige op, og den, der bærer den lettere last, vil falde ned. Ifølge nogle lærde, vil der være forskellige vægter.

Mange andre sagde: “Det blev ikke klart vist i Islam, hvordan og hvor mange vægte der vil være, så det ville være bedre ikke at tænke på det..”[1]

Der vil være en bro kaldet **Sirât,** som vil blive bygget over Helvede efter Allâhu ta’âlâ’s befaling. Alle vil blive befalet at krydse denne bro. På den dag vil alle Profeterne bede: "O Allah! Giv os sikkerhed!" Folk, der skal til Paradis, vil krydse broen let og nå Paradis. Nogle vil passere med lynets hast, nogle med vindens hast, og andre som en galopperende hest. Sirât-broen vil være tyndere end et hår og skarpere end et sværd. At tilpasse sig islam i denne verden har et lignende aspekt; at tilpasse sig præcist til islam er som at krydse Sirât. De, der udholder vanskeligheden ved at kæmpe med deres sanselige lyster (nafs) her, vil krydse Sirât let der. De, der ikke følger islam på grund af nafs, vil krydse Sirât med vanskelighed. Af denne grund kaldte Allâhu ta’âlâ den rette vej, som islam peger på, **"Sirât al-Mustaqîm."** Denne lighed i navne viser, at det at holde sig inden for islam´s vej er som at krydse Sirât. De, der fortjener Helvede, vil falde af Sirât ned i Helvede.

Der vil være et vandreservoir kaldet **Hawd al-Kawthar,** forbeholdt vores Mester Muhammad Mustafâ, sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam. Det vil være så stort som en rejse på en måned. Dens vand vil være hvidere end mælk, og dens duft vil være mere behagelig end moskus. Drikkeglassene omkring det, vil være mere rigeligt end stjernerne. En person, der drikker af det vand, vil aldrig blive tørstig igen, selvom han var i Helvede. Det skal troe, at der vil være **shafâ'a** (formidling).

Profeter, Wali'er, fromme Muslimer, engle og dem, som er tilladt af Allâhu ta'âlâ, vil formidle for tilgivelse af de mindre og store synder af muslimer, der dør uden at have omvendt sig, og deres formidling vil blive accepteret. [Vores Profet, sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam, sagde: **"Jeg vil gøre shafâ'a** (formidling) **for dem, der har begået stor synder blandt min umma."**] I den næste liv vil shafâ'a være af fem slags:

For det første vil de syndige, der bliver trætte af folkmængden og af at vente så længe ved dommens sted, råbe og bede om, at dommen starter så hurtigt som muligt. Der vil

[1] Med andre ord ville det være nytteløst at forsøge at danne et billede af vægten eller vægtene i din fantasi.

være shafâ'a for dette.

Andet, der vil være shafâ'a (forbøn), så spørgsmålene bliver nemt og hurtigt overstået.

Tredje, der vil være shafâ'a for syndige muslimer, så de ikke falder af Sirât-broen og ned i Helvede, og så de bliver reddet fra Helvedes pine.

Fjerde, der vil være shafâ'a for at få stærkt syndige muslimer ud af Helvede.

Femte, der vil være shafâ'a for at hæve muslimernes rang i Paradisets haver, hvor der, selvom der vil være utallige velsignelser og et evigt ophold, vil være otte niveauer, og hver persons rang vil være i forhold til graden af hans îmân (tro) og handlinger.
Paradis og Helvede eksisterer allerede nu. Paradis er over de syv himle. Helvede er under alt. Der er otte Paradishaver og syv helveder. Paradis er større end jorden, solen og himlene, og Helvede er meget større end solen.

6. Den sidste af de seks grundlæggende troselementer (îmân) er **"at tro på qadar, at godt (khair) og ondt (sharr) kommer fra Allâhu ta'âlâ."** Godt og ondt, fordel og skade, gevinst og tab, der kommer over mennesker, sker alt sammen after Allâhu ta'âlâ's Vilje. "Qadar" betyder "måling af en mængde; beslutning, ordre; megethed og storhed. Allâhu ta'âlâ's evige vilje til, at skabe noget kaldes **qadar** (forudbetemmelse). Det, der sker som resultat af qadar, det vil sige det, der blev bestemt, kaldes **qadâ'.** Qadâ' og qadar bruges også i flæng. Derfor betyder **qadâ',** at Allâhu ta'âlâ forudbestemte i evigheden alt det, der er blevet og vil blive skabt fra evighedens fortid til den evige fremtid, og **qadar** betyder skabelsen af enhver ting præcis i overensstemmelse med qadâ', hverken mindre eller mere. I evigheden vidste Allâhu ta'âlâ alt, hvad der ville ske. Denne viden **kaldes qadâ' og qadar.** Gamle græske filosoffer kaldte det al-'inâyat al-azaliyya (den evige gunst). Alle skabninger blev til gennem qadâ'. Også skabelsen af ting i overensstemmelse med Hans viden i evighedens fortid kaldes qadâ' og qadar. Når man tror på qadar, skal man vide med sikkerhed og tro på, at hvis Allâhu ta'âlâ i evigheden besluttede at skabe noget, skal det nødvendigvis eksistere præcis som Han ønskede, hverken mindre eller mere; ikke-eksistensen af ting, som Han bestemte sig for at skabe, eller eksistensen af ting, som Han bestemte sig for ikke at skabe, er umulig.

Alle dyr, planter, ikke-levende skabninger [solide stoffer, væsker, gasser, stjerner, molekyler, atomer, elektroner, elektromagnetiske bølger, hver bevægelse af hver skabning, fysiske begivenheder, kemiske og nukleare reaktioner, energiens relationer, fysiologiske begivenheder i de levende skabninger] eksistensen eller ikke-eksistensen af alt, gode og onde handlinger fra mennekser, deres straf i denne verden og den næste verden, alt dette eksisterede i Allâhu ta'âlâ's Viden i evigheden. Han vidste det hele i evigheden. Ting, der sker fra evigheden i fortiden til den evige fremtid, deres særegenheder, bevægelser og hver begivenhed, er skabes af Ham i overensstemmelse med det, Han vidste i evigheden. Alle de gode og onde handlinger, som mennesker udfører, deres tro eller vantro i islam, alle deres handlinger, udført frivilligt eller ufrivilligt, skabes af Allâhu ta'âlâ. Han alene er den, der skaber og udfører alt, hvad der sker gennem en sabab (årsag, middel, mellemmand). Han skaber alt gennem nogle midler.

For eksempel brænder ild. I virkeligheden er det Allâhu ta'âlâ, der skaber forbrændingen. Ilden har inte med selve forbrædingen at gøre. Men Hans Skik ('Âdat) er sådan, at medmindre ild rører ved noget, skaber Han ikke forbrændingen.[1] Allâhu ta'âlâ alene er den, der foretager afbrændingen. Han kan også brænde uden ild, men det er Hans Skik at brænde med ild.

---

[1] Ilden gør intet andet end at opvarme op til antændelsestemperaturen. Det er ikke ilden, der forener kulstof og brint med ilt i organiske stoffer, eller som leverer elektronbevægelserne. De, der ikke kan forstå sandheden, antager, at ilden, der gør dette. Det er hverken ild, ilt, varme eller elektronbevægelserne, der forårsager forbrændingen eller gennemfører denne reaktion. Kun Allâhu ta'âlâ er den, der brænder det. Han skabte hver af disse som midler til forbrænding. En person, der mangler viden, tror, at ild brænder. En dreng, der har afsluttet folkeskolen, vil afviser udsagnet "ild brænder". Han vil i stedet sige: "Det er ilden i luften der brænder." En person, der har afsluttet mellemskolen, vil ikke acceptere dette. Han vil sige: "Det er ilten i luften, der brænder." En person, der er afsluttet gymnasiet, vil sige, at forbrænding ikke kun er specifik for ilt, men at ethvert element, der tiltrækker elektroner, brænder. En universitetsstuderende tager både energi og stof i betragtning. Det ses, at jo mere en person ved, desto tættere kommer han på en sags kerne og indser, at der er mange årsager bag de ting, der betragtes som årsager. Profeterne ''alaihis-salâm'', som havde den højeste grad af viden og videnskab, og kunne se tingenes virkelighed, og de islamiske lærde, som fulgte i deres fodspor og opnåede dråber fra deres videnshav, påpegede, at hver af de ting, der idag antages at være brændbare eller skabende, er uduelige og fattige årsagsmiddel sat som mellemled af den sande Skaber.

Hvis Han ikke vil, at noget skal brænde, forhindrer Han forbrændingen, selv i ild. Han brændte ikke Ibrâhîm ''alaihis salâm' i ilden; fordi Han elskede ham meget, ophævede Han Sin sædvanlige skik.[1] [Faktisk skaber Han også stoffer, der forhindrer ildens forbrænde. Kemikere har fundet disse stoffer].

Hvis Allâhu ta'âlâ havde villet, kunne Han have skabt alt uden mellemled, forbrændt uden ild, næret os uden, at vi spiste, ladet os flyve uden et fly og høre på lang afstand uden en radio. Men Han gjorde mennesket den tjeneste at skabe alt gennem nogle mellemled. Han ønskede at skabe visse ting gennem visse mellemled. Han udførte Sine gerninger gennem mellemled og skjulte Sin magt bag dem. Den, der ønsker, at Han skaber noget, holder sig til de midler og opnår det dermed.[2]

Hvis Allâhu ta'âlâ ikke skabte Sine gerninger gennem mellemled, ville ingen have brug for andre; alle ville bede om alt direkte fra Allâhu ta'âlâ og ikke tage noget i brug; der ville ikke være sociale relationer mellem mennesker som overordnede og underordnede, formand og arbejdere, elever og lærer osv, og denne verden og den næste ville være i uorden, og der ville ikke være nogen forskel mellem det smukke og det afskyelige, det gode og det onde, det lydige og det ulydige.

Hvis Allâhu ta'âlâ havde villet, kunne Han have skabt Sin Skik på en anden måde, og skabt alt i overensstemmelse med den. For eksempel, hvis Han havde villet, kunne Han have sat vantro, dem, der er afhængige af verdslige fornøjelser, dem, der skader andre, og de bedrageriske, i Paradis, og Han kunne have sat de troende, de tilbedende og de velgørende i Helvede. Men âyater og hadîther viser, at Han ikke ville det sådan.

---

[1] Faktisk har Allâhu ta'âlâ skabt stoffer, der kan forhindre ild i at brænde. Kemikere opdager disse stoffer.

[2] Den, der vil tænde en lampe, bruger tændstikker; den, der vil udvinde olie fra oliven, bruger knuse- og maleværktøj; den, der har hovedpine, tager en aspirin; den, der ønsker at komme i Paradis og opnå uendelige goder, tilpasser sig Islam; den, der skyder sig selv med en pistol eller drikker gift, vil dø; den, der drikker vand, når han sveder, vil miste sit helbred; den, der begår synder og mister sin îmân, vil ende i Helvede. Uanset hvilket mellemled en person anvender, vil han opnå det, som dette mellemled er blevet gjort til middel for. Den, der læser islamiske bøger, lærer om Islam, får sympati for det og bliver muslim. Den, der lever blandt de irreligiøse og lytter til, hvad de siger, bliver uvidende om Islam. De fleste af dem, der er uvidende om Islam, bliver vantro. Når en person stiger ombord på et køretøj, vil han ende det sted, hvor det er bestemt til at føre ham.

Han er den, der skaber alle menneskers valgfrie eller frivillige og ufrivillige handlinger og bevægelser. Han skabte **ikhtiyâr** (valg) og **irâda** (vilje) i Sine tjenere for at skabe deres valgfrie, frivillige handlinger og gjorde dette valg og vilje til et middel til at skabe deres handlinger. Når et menneske ønsker at gøre noget, skaber Allâhu ta'âlâ denne handling, hvis Han også vil det. Hvis mennesket ikke ønsker eller vil, og hvis Allâhu ta'âlâ heller ikke vil, skaber Han det ikke Allâhu ta'âlâ skaber ikke kun på grund af menneskets ønske; Han skaber, hvis Han også vil det. Allâhu ta'âlâ's skabelse af menneskets valgfrie handlinger svarer til, når ild rører ved noget, skaber Han forbrænding af den ting, og hvis ild ikke rører ved det, skaber Han ikke forbrænding. Når en kniv rører ved noget, skaber Han skæring. Det er ikke kniven, der skærer, men Han, der skærer. Han har gjort kniven til et middel til at skære. Han har gjort kniven til et middel til at skære. Med andre ord skaber Han menneskets valgfrie handlinger af en grund (sabab), at han vælger, foretrækker og ønsker disse handlinger. Imidlertid afhænger naturens bevægelser ikke af menneskets valg, men skabes gennem nogle andre årsager, når kun Allâhu ta'âlâ vil det. Der er ingen skaber udover Ham, som alene skaber hver bevægelse af alt, af sole, partikler, dråber, celler, bakterier og atomer, deres stoffer og egenskaber. Dog er der en forskel mellem de livløse stoffers bevægelser og menneskets og dyrets valgfrie, frivillige handlinger: når et menneske eller et dyr vælger, foretrækker og ønsker en handling, og hvis Han også vil det, får Han ham eller det til at handle, og Han skaber hans eller dets handling. Menneskets handling er ikke i menneskets magt. Faktisk ved han ikke engang, hvordan han handler.[1] Der er intet valg i de livløse stoffers bevægelser. Allâhu ta'âlâ skaber forbrænding, når ild rører ved noget, og det er ikke gennem ildens valg eller ønske om at brænde.[2]

---

[1] Hver eneste handling, vi udfører, er resultatet af mange fysiske og kemiske begivenheder.

[2] Allâhu ta'âlâ ønsker og skaber også de gode, nyttige ønsker hos de tjenere, Han elsker og har medlidenhed med. Han ønsker eller skaber ikke realiseringen af deres onde og skadelige ønsker. De elskede tjenere udfører altid gode og nyttige handlinger. Der er mange ting, de kan fortryde ikke at have gjort, men hvis de tænkte og vidste, at disse handlinger ikke blev skabt, fordi de ellers ville have været skadelige, ville de slet ikke være kede af det. I stedet ville de være tilfredse med det og takke Allah, som i evigheden besluttede, at Han ville skabe menneskets valgfrie handlinger efter, at deres hjerter havde valgt og ønsket dem; sådan ønskede Han det. Hvis Han ikke havde ønsket det sådan i evigheden, ville Han altid have skabt selv vores valgfrie handlinger med tvang, uden vores vilje. At Han skaber vores valgfrie handlinger, efter vi ønsker dem, er fordi Han har bestemt det sådan i evigheden. Den eneste afgørende faktor er derfor Hans vilje.

Menneskets valgfrie handlinger sker som følge af to forhold. For det første er menneskets hjertes valg, vilje og evne involveret. Derfor kaldes menneskets handlinger **kesb** (erhvervelse), en egenskab hos mennesket. For det andet finder Allâhu ta'âlâ's skabelse sted. Allâhu ta'âlâ's ordrer, forbud, belønninger og straf gives, fordi kesb er blevet givet til mennesket. I den 96 vers af **sûrat as-Sâffât** siger Han: **" Allâhu ta'âlâ skabte jer, og jeres handlinger."** Denne âyat viser ikke blot eksistensen af kesb, eller hjertets valg og **irâdat juz'iyya** (delvis fri vilje) i menneskets handlinger og fraværet af nogen tvang -derfor kan [handlinger tilskrives mennesket og] det kan siges "menneskets handlinger", ligesom vi siger, "Ali slog og brækkede" - men den peger også på, at alt skabes med qadâ og qadar.

For at menneskets handlinger kan skabes, skal hans hjerte først vælge og ønske det. Mennesket ønsker handlinger, der er inden for hans magt. Denne vilje eller ønske kaldes **kesb** (erhvervelse). Den afdøde 'Âmidî sagde, at kesb havde årsag og effekt i skabelsen af handlinger. Dog ville det ikke være forkert at sige, at kesb ikke har nogen effekt på skabelsen af en frivillig handling, da den ønskede handling og den skabte handling ikke er forskellige fra hinanden. Derfor kan mennesket ikke gøre præcis, hvad de vil; ting, de ikke ønsker, kan også ske. Hvis mennesket gjorde alt, hvad det ønskede, og hvis alt, de ikke ønskede, ikke skete, ville det ikke længere være menneske, men ville hævde guddommelighed.

Allâhu ta'âlâ har forbarmet sig over Sine skabninger og givet dem kraft og energi kun i den udstrækning, de har brug for til at overholde Hans befalinger og forbud. For eksempel kan en person, der er sund og rig nok, udføre hajj én gang i sit liv; han kan faste i én måned om året, når han ser Ramadân-månens nymåne; han kan udføre de fem daglige fard-bønner; og han, der har penge eller ejendom til en *nisâb*-værdi, kan betale en-fyrretyvende del som zakât til muslimer efter ét hijrî år, når hans ejendom overstiger nisâb.[1]

[1] Se venligst det fjerde og femte hæfte af **Endless Bliss** og også bogen med titlen **Miftâh-ul-Janna** (Vejen til Paradis) for detaljer om disse tilbedelseshandlinger.

Således gør mennesket sine valgfrie handlinger, hvis de ønsker det, og undlader, hvis de ikke ønsker det. Allâhu ta'âlâ's storhed ses også her. Fordi de uvidende og uintelligente ikke kan forstå qadâ og qadar, tvivler de på magten og mulighederne i mennesket. De tror, at mennesket er magtesløst og tvunget i sine valgfrie handlinger. Når de ser, at mennesket ikke altid kan handle frivilligt, kritiserer de Ahl as-Sunna. Denne fejlagtige holdning viser imidlertid, at de faktisk har vilje og muligheder.

Evnen til at gøre eller undlade en handling handler om **qudra** (kraft). At vælge eller foretrække at gøre eller ikke gøre noget kaldes *ikhtiyâr* (valg). At ønske at udføre det, man har valgt, kaldes **irâda** (vilje). At acceptere noget eller ikke at modsætte sig det kaldes **ridâ'** (samtykke). Når kraft og vilje samles, og viljen er effektiv i skabelsen af noget, sker **khalq** (skabelse). Hvis de samles uden at være effektive, kaldes det **kesb** (erhvervelse). Den, der vælger, er ikke nødvendigvis en skaber. På samme måde er alt, der er ønsket, ikke nødvendigvis givet samtykke til.

Allâhu ta'âlâ kaldes khâliq (Skaber) og mukhtâr (En, der har valgmulighed), og mennesket kaldes kâsib (besidder af kesb) og mukhtâr (En, der har valgmulighed).

Allâhu ta'âlâ kaldes Khâliq (Skaber) og Mukhtâr (Den, der har valg), mens mennesket kaldes kâsib (besidder af kesb) og mukhtâr (den, der har valg). Allâhu ta'âlâ ønsker og skaber både Sine tjeneres tilbedelse og synder. Han elsker dog tilbedelse og afskyr synder. Alt eksisterer gennem Hans Vilje og Skabelse. I den 102. vers af *Sûrat al-An'âm* erklærer Han: **"Der er ingen gud foruden Ham. Han alene er Skaberen af alt."**

Mu'tazila, som ikke kunne se forskellen mellem vilje og samtykke, blev forvirrede og sagde: "Mennesket skaber selv den handling,det ønsker." De benægtede qadâ og qadar. Jabriyya blev fuldstændig forvirrede; de kunne ikke forstå, at der kan være et valg uden skabelse. De troede, at mennesket ikke havde noget valg og sammenlignede de det med sten og træ. De sagde –må Allâhu ta'âlâ beskytte os mod denne kætteri!–: "Mennesker er ikke syndere. Det er Allah, der får alle synder til at blive begået."

Hvis der ikke var vilje og valg hos mennesker, og hvis Allâhu ta'âlâ tvang onde gerninger og synder til at blive begået, som medlemmerne af Jabriyya sagde, ville der ikke være nogen forskel mellem bevægelserne hos en mand, der bliver kastet

ned fra bjerget med hænderne og fødderne bundet, og en mand, der går ned og kigger rundt.
Faktisk bliver den første tvunget til at rulle ned med magt, mens den anden nedstiger af egen vilje og valg. Mennesker, der ikke kan se forskellen mellem dem, er kortsynede og benægter også de âyatserne. De anser Allâhu ta'âlâ's bud og forbud for unødvendige og malplacerede. At antage, at mennesket selv skaber det, hvad det ønsker, som denne gruppe kaldet Mu'tazila eller Qadariyya (fatalisme) troede, er at benægte âyat-i-kerîma: **"Allâhu ta'âlâ alene er Skaberen af alting,"** og at tilskrive mennesket en partner til Allâhu ta'âlâ.
Shî'iterne, ligesom Mu'tazila, siger, at mennesket selv skaber det, det ønsker. Som støtte siger de, at æslet ikke krydser bækken, selvom det bliver pisket. De tænker aldrig på, at hvis et menneske vil gøre noget, og hvis Allâhu ta'âlâ ikke vil, at det skal gøres, kan disse to viljer ikke ske samtidig: hvis det, Allâhu ta'âlâ vil, sker, er Mu'tazila's argument forkert; det vil sige, at et menneske hverken kan skabe eller gøre alt, hvad det ønsker; hvis hvad end mennesket ville ske, som de siger, så ville Allâhu ta'âlâ have været magtesløs og mislykket. Allâhu ta'âlâ er langt fra at være magtesløs. Kun det, Han vil, sker. Han er den eneste, der skaber alt. Og sådan er Allâhu ta'âlâ. Det er meget modbydeligt at sige og skrive ord som: "Mennesket skabte dette," "Vi skabte det," eller "De skabte det."[1] Det er uhøflighed over for Allâhu ta'âlâ. Det fører til vantro.[2]

---

[1] Som forklaret ovenfor sker menneskets frivillige handlinger gennem mange fysiske, kemiske og fysiologiske begivenheder, som ikke afhænger af hans vilje, og som han ikke engang er bevidst om. En fornuftig videnskabsmand, der har indset denne subtilitet, ville skamme sig over at sige: "Jeg har gjort ," for slet ikke at tale om at sige: "Jeg har skabt," om sine frivillige handlinger. Han ville føle sig ydmyg over for Allâhu ta'âlâ. En person med lidt viden, forståelse og ydmyghed føler dog ingen skam ved at sige noget som helst, hvor som helst. Allâhu ta'âlâ har barmhjertig over alle mennesker på jorden. Han skaber, hvad de har brug for, og sender det til alle. Han meddeler dem klart, hvad de bør gøre, så de kan leve i fred og lykke i denne verden og opnå den uendelige lykke i den næste verden. Han leder dem, Han ønsker, til den rette vej blandt dem, der har forladt den sande vej og fulgt vejen til kufr (vantro) og kætteri som følge af at være blevet bedraget af deres egen nafs (menneskelige begær), dårlige venner, skadelige bøger og medier Han trækker dem mod den rette vej. Han giver ikke denne velsignelse til dem, der er grusomme og overskrider grænserne. Han lader dem blive i vantroens sump, hvor de er faldet i, og som de har ønsket og begæret.

[2] Oversættelsen af bogen **I'tiqâd-nâma** er hermed afsluttet. Haji Fayzullah Efendi, som udførte denne oversættelse, var fra Kamâh, en by i Erzincan. Han underviste som professor i byen Söke (i Tyrkiet) i mange år og døde i 1323 [1905 e. Kr.]. Mawlânâ Khâlid-i Baghdâdî 'Uthmânî 'quddisa sirruh', forfatteren af bogen, blev født i hegira-året 1192 i byen Shahrazûr, nord for Baghdâd, og døde i Damaskus i 1242 [1826 e.kr.]. Han kaldes 'Uthmânî, fordi han stammer fra slægten af Hadrat 'Uthmân-i Zinnûrayn 'radiy-Allâhu 'anh'. Da han underviste sin bror Mawlâna Mahmûd Sâhib om det andet hadîth i bogen **Hadîth-i Arbaîn** af Imâm-i Nawawî, det velkendte **Hadîth-i Jibrîl**, bad Mawlânâ Mahmûd-i Sâhib sin ældre bror om at skrive en forklaring på dette hadîth-i sherîf. Mawlânâ Khâlid, 'rahmatullâhi 'alaih', accepterede denne anmodning for at glæde sin brors lyse hjerte og forklarede dette hadîth-i sherîf på Persisk.

TO BREVE SKRIVET AF SHEREF ED-DÎN MUNÎRÎ 'rahimah-Allâhu ta'âlâ'

Sheref ed-dîn Ahmad ibn Yahyâ Munîrî (død 782 A.H./1380), en af de store islamiske lærde uddannet i Indien, skrev i det 18. brev i sin persiske bog **Maktûbât:**[1]

"De fleste mennesker går galt ved at handle på baggrund af tvivl og illusioner. Nogle af disse mennesker med dårlige tanker siger:*"Allâhu ta'âlâ har ikke brug for vores 'ibâdât (tilbedelseshandlinger). Vores 'ibâdât gør ingen nytte for Ham. Det er ligegyldigt for Hans Storhed, om folk tilbeder Ham eller er ulydige mod Ham. Mennesker, der udfører 'ibâdât, påfører sig selv besvær og problemer uden grund.'* Denne tankegang er forkert; mennesker, der ikke kendr til islam, siger sådan, fordi de tror, at 'ibâdât er påbudt, fordi de er nyttige for Allâhu ta'âlâ. Dette er en meget forkert antagelse, og det får én til at forveksle det umulige med det mulige. Enhver 'ibâda, udført af nogen, er kun til nytte for vedkommende selv. Allâhu ta'âlâ, erklærer tydeligt i det attende âyat af Sûrat Fâtir, at det forholder sig sådan. En person, der bærer denne forkerte tanke, er som en syg person, som lægen anbefaler at diæte, men som ikke diæter og siger: "Det vil ikke skade lægen, hvis jeg ikke diæter. Han har ret i at sige, at det ikke vil skade lægen. Men det vil skade ham selv. Lægen anbefaler ham at diæter, ikke fordi det vil være nyttigt for lægen selv, men for at helbrede patientens sygdom. Hvis han følger

---

[1] Der er 100 breve i denne brevsamling **(Maktûbât).** Den blev samlet i 741 [1339 e.Kr.] og trykt i Indien i 1329 [1911]. Der findes en manuskriptkopi i Süleymâniyye-biblioteket i Istanbul. **Irshâd as-sâlikîn** og **Ma'din al-ma'ânî** er hans to andre værdifulde værker. Ghulâm 'Alî 'Abdullah ad-Dahlawî 'rahimah-Allâhu ta'âlâ', en stor lærd fra Ahl as-Sunna, som døde i 1240 A.H. [1824], anbefalede Ahmad ibn Yahyâ Munîrîs **Maktûbât** i sit nioghalvfems (99) brev og skrev, at det var meget nyttigt til at rense nafs. Sheref ad-dîn Ahmad ibn Yahyâ Munîrî 'rahimah-Allâhu ta'âlâ' boede i Bihar, Indien, hvor hans grav også er. Munîr er en landsby i Bihar. Hans detaljerede biografi er skrevet i Shâh 'Abd al-Haqq ad-Dahlawî's 'rahimah-Allâhu ta'âlâ' persiske værk **Akhbâr al-akhyâr,** som blev udgivet i Deoband, Indien, i 1332 [1914 e.Kr.] og senere genoptrykt i Lahore, Pakistan.

lægens råd, vil han komme sig. Hvis han ikke gør det, vil han dø, og dette vil ikke skade lægen overhovedet.

"Nogle andre, med forkert tankegang, udfører aldrig nogen 'ibâda; og de holder ikke op med at begå forbudte handlinger (harm). Det vil sige, at de ikke adlyder islam. De siger: *"Allah er Kerîm og Barmhjertig. Han skåner Sine menneskelige slaver meget. Hans tilgivelse er* uendelig. *Han vil ikke straffe nogen.* Ja, de har ret i deres første udsagn, men de tager fejl i deres sidste udsagn. Djævelen bedrager og leder dem til ulydighed. En fornuftig person vil ikke lade sig narre af Djævelen. Allâhu ta'âlâ er ikke kun Kerîm og Barmhjertig, Han vil også straffe meget voldsomt, meget bittert. Vi er vidner til, at Han lader mange mennesker leve i fattigdom og problemer i denne verden. Han lader, uden tøven mange af Sine slaver leve i pine. Selvom Han er meget Barmhjertig og Razzâq (Forsøgrgeren), vil Han ikke give selv en enkelt mundfuld brød, medmindre arbejdet med landbrug og dyrkning udføres. Selvom Han er den, der holder alle i live, vil Han ikke lade en person overleve uden at spise og drikke. Han vil ikke helbrede en syg person, der ikke tager medicin. Han skabte midler til alle de verdslige velsignelser som at leve, undgå sygdom og eje ejendom, og viste ingen barmhjertighed ved at fratage dem, der ikke benyttede sig af midlerne til disse velsignelser. Der findes to slags medicin: Materiel medicin og åndelig medicin. Åndelig medicin til at kurere enhver form for sygdom er at give almisser og bede. To velkendte hadîth-i-sherîfer lyder som følger: **"Helbred dine syg ved at give almisser!"** og **"En medicin, der vil helbrede enhver sygdom, er at sige** (en bestemt bøn kaldet) **istighfâr."**[1] meget ofte. Der findes en hel del materielle mediciner. Det kræver erfaring at kende dem. Hyppig brug af åndelig medicin vil også hjælpe en, til at finde materielle mediciner. Sådan er det også med at opnå velsignelserne i det næste liv. Han gjorde vantro og uvidenhed til sjælens dødbringende gift. Og dovenskab gør sjælen syg. Hvis medicinen ikke bruges, vil sjælen blive syg og dø. Den eneste medicin mod vantro og uvidenhed er viden og ma'rifa. Og medicinen mod dovenskab er at udføre namâz og alle former for 'ibâdât. I denne verden, hvis en person tager gift og derefter siger: *"Allah er Barmhjertig, og Han vil beskytte mig mod giftens skade,"* vil han blive syg og dø. Hvis en person med diarré, drikker ricinusolie [eller hvis en diabetiker spiser sukker eller stivelsesholdig mad], vil han få det værre.

---

[1] (Bønnen kaldet) istighfâr siges således: "Estaghfirullah al 'adhîm al-ledhî lâ ilâha illâ Hu-w-al Hayy-al-Qayyûma wa atubu ilaih." Den bør siges meget ofte. Den korte form, dvs. at sige "Estaghfirullah", er tilstrækkelig i hastende situationer.

Fordi den menneskelige krop er sart, er der et bredt udvalg af ting, den har brug for, [såsom mad, tøj og bolig]. Det er ret vanskeligt at finde dem og forberede dem til at kunne udnytte dem. En separat kraft kaldet **nafs** blev skabt i menneskets natur, så det slid (ved at finde og forberede disse livsnødvendige behov) kunne håndteres med lethed og komfort. Dyr behøver ikke denne kraft skabt i dem. Nafs længes efter at opfylde fysiske behov. Den nyder at gøre sådanne ting i overmål. Sådanne begær fra nafs kaldes shahwa (begær). Tilfredsstillelse af shahwa mere end nødvendigt og i strid med sindets kontrol vil skade ens hjerte og krop og andre, hvilket igen er syndigt. Se venligst den sidste del af det trettende kapitel i det første hæfte af **Endless Bliss!**

"En anden gruppe af forkert tænkende mennekser gennemgår **riyâda** ved at lide hungersnød for at udrydde deres lyster (shahwa), vrede (ghadab) og sanselige begær, som islam ikke godkender. De mener, at islam befaler, at disse skal udryddes. Efter at have lidt hungersnød i lang tid, ser de, at deres onde ønsker ikke er forsvundet, og konkluderer, at islam befaler noget, der ikke kan lade sig gøre. De siger: *"Denne befaling fra islam kan ikke udføres. Mennesket kan ikke komme af med de vaner, der findes i dets natur. At forsøge at komme af med dem er som atbestræbe sig på at gøre en farvet person hvid. At forsøge at gøre noget umuligt er at spilde sit liv.* De tænker og handler i den forkerte retning. Deres påstand om, at islam befaler dette, er dog ren uvidenhed og dumhed, for islam befaler ikke udryddelse af menneskelige egenskaber som vrede og lyst. En sådan påstand er en bagvaskelse af islam. Hvis islam havde befalet det, ville Muhammad ''alaihis-salâm'', islams Mester, ikke have haft disse egenskaber. Faktisk sagde Han: **: 'Jeg er også et menneske. Ligesom enhver anden kan jeg også blive vred.'** Fra tid til anden blev Han set som vred. Hans vrede var altid for Allâhu ta'âlâ´s skyld. Allâhu ta'âlâ priser dem i Koranen al-kerîm, "**der kan overvinde deres vrede."** Han priser ikke dem, der ikke bliver vrede. Den forkert tænkendes påstånd om, at man skal udrydde sit lyst, er helt grundløst. Det faktum, at Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' giftede sig med ni kvinder 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anhunna', viser tydeligt, at denne person´s udsagn er forkert. Hvis en person mister sin lyst, må han genvinde den ved at tage medicin. Det samme gælder med vrede; en mand kan beskytte sin kone og børn med sin egenskab vrede. Han kæmper (jihâd) mod islam´s fjender ved hjælp af denne egenskab. Det er på grund af lyst, at man får børn og bliver omtalt med ære og berømmelse efter sin død. Dette er ting,

som islam værdsætter og roser.

"Islam befaler ikke at udrydde begær og vrede, men at kontrollere dem og at bruge dem som foreskrevet af islam. Det er som en rytter eller jæger, der ikke skal skille sig af med sin hest eller hund, men tæmme dem på en måde, så de kan bruges. Med andre ord er begær og vrede som jægerens hund og ryttererens hest. Uden disse to kan velsignelserne i det næste liv ikke opnås. Men det kræver træning at bruge dem på en passende måde i overensstemmelse med Islam. Hvis de ikke trænes, vil de blive overdrevet og overskride islams grænser, hviklet fører til ruin. Riyâda er ikke beregnet til at udrydde disse to egenskaber, men til at træne dem og få dem til at adlyde islam. Og det er muligt for alle.[1] Det er ikke civilisation at bruge atomkraft eller at lave ting som jetfly. Det er civilisation at bruge dem til at tjene menneskeheden. Og det kan kun opnås ved at følge islam.

"Hvad angår den fjerde gruppe af fejltænkere; de bedrager de sig selv ved at sige: *'Alt var forudbestemt i evigheden. Før et barn fødes, er det bestemt, om det skal blive* ***sa'îd*** *(en, der fortjener Paradis) eller* ***shaqî*** *(en, der fortjener Helvede). Dette vil ikke ændre sig bagefter. Derfor er det ingen nytte at tilbede.* Sådan sagde as-Sahâbat al-kirâm, da Rasûlullah 'sall- Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' sagde, at qadâ' og qadar ikke ville ændre sig, og at alt var forudbestemt i evigheden: "Lad os stole på den evige forudbestemmelse og ikke udføre 'ibâdât. Men Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' svarede: **"Udfør handlinger af tilbedelse! Det er let for alle at gøre, hvad der var forudbestemt for ham i evigheden!** Det vil sige, at den, der blev bestemt til at være sa'îd i evigheden, vil blive gjort til at gøre, hvad sa'îd gør. Derfor er det forstået, at det faktum, at de mennesker, der blev bestemt til at være sa'îd i evigheden, udfører 'ibâdât, og de, der blev bestemt til at være shaqî, ikke adlyder Ham, er ligesom det faktum, at de mennesker, der var forudbestemt til at leve sundt i evigheden, tager mad og medicin, og dem, der var forudbestemt til at blive syge og dø, ikke tager mad eller medicin. De mennesker, hvis skæbne er at dø af sult eller sygdom, er ude af stand til at drage nytte af mad eller medicin. Veje til at tjene penge er åbne for en person, hvis forudbestemmelse er at blive rig. En person, hvis skæbne er at dø i øst, finder vejene, der fører mod vest, lukkede.

---

[1] Se venligst det seksogtyvende kapitel i den sjette fascikel af **Endless Bliss.**

Som rapporteret, da 'Azrâ'îl ''alaihis-salâm' besøgte [Profeten] Sulaimân ''alaihis-salâm', kiggede han intenst på en af de mennesker, der sad der. Manden blev skræmt af engelens skarpe blik. Da 'Azrâ'îl ''alaihis-salâm' var væk, bad han Sulaimân ''alaihis-salâm' om at beordre vinden til at føre ham til et vestligt land, så han kunne undslippe 'Azrâ'îl ''alaihis-salâm'. Da 'Azrâ'îl ''alaihis-salâm' kom tilbage, spurgte Sulaimân ''alaihis-salâm', hvorfor han havde kigget intenst på mandens ansigt. 'Azrâ'îl ''alaihis-salâm' sagde: 'Jeg var blevet beordret til at tage hans sjæl i en vestlig by om en time. Men da jeg så ham i dit selskab, kunne jeg ikke undgå at kigge på ham med forundring. Senere gik jeg til vesten for at udføre ordren og så ham der og tog hans liv."[1] Som det ses, frygtede manden 'Azrâ'îl ''alaihis-salâm', således, at den evige forudbestemmelse ville finde sted, og Sulaimân ''alaihis-salâm' adlød; forudbestemmelsen i evigheden blev effektueret gennem en kæde af midler. Ligeledes vil en person, der var bestemt til at være sa'îd i evigheden, opnå den skæbne at have îmân og rette sine dårlige vaner ved at gennemgå riyâda. Den 125. âyat af Sûrat al-An'âm siger: **" Allâhu ta'âlâ placerer islam i hjertet af en slaver af Ham, som Han ønsker at lede på den rigtige vej."** En person, der var shaqî i evigheden, det vil sige, som var forudbestemt til at gå i Helvede, får tanken: "Der er ingen grund til at udføre 'ibâdât. Det var forudbestemt i evigheden, om en person ville være sa'îd eller shaqî. Han udfører ikke 'ibâdât på grund af denne tanke. Hans manglende udførelse af 'ibâdât på grund af denne tanke viser, at han var bestemt til at være shaqî i evigheden. Ligeledes får en person, hvis uvidenhed var forudbestemt i evigheden, tanken: 'Alt var forudbestemt i evigheden. At læse eller lære vil ikke gavn en person, hvis det var forudbestemt, at han skulle være uvidende. Så han studerer eller lærer ikke noget. Han forbliver uvidende. Hvis det var forudbestemt, at en person skulle dyrke jorden og få rigelige med afgrøder, får han lotten at pløje sin mark og så frø. Det samme gælder for dem, der var forudbestemt som sa'îd i evigheden til at have îmân og tilbede, og dem, der var forudbestemt som shaqî til at benægte og være ulydige. Idioter, der ikke forstår dette, siger: "Hvad har îmân og 'ibâdât at gøre med at være sa'îd i evigheden, eller vantro og ulydighed med at være shaqî? Med deres korte forstand forsøger de at forstå relation og at løse alting med deres egen intellekt. Men menneskelig fornuft er begrænset, og det er tåbeligt eller idiotisk at forsøge at forstå de ting, der ligger uden for fornuftens fatteevne, med fornuften.

[1] Denne historie er fortalt i detaljer i **Methnewî** af Jalâl ad-dîn Rûmî, som gik bort i Konya i 672 A.H. [1273 e.Kr.].

De, der tænker sådan, bør betragtes som idioter. 'Îsâ ''alaihis-salâm' sagde: "Det var ikke svært for mig at få den medfødte blinde til at se, ej heller at genoplive de døde. Men jeg var ude af stand til at forklare sandheden til nogen idiot. Allâhu ta'âlâ, med Sin Uendelige Viden og Visdom (Hikma) ophøjer nogle af Sine slaver til en rang, der er lig med englenes, ja, til en højere rang end det. Og andre degraderer Han til en rang som hunde eller svin."

Hadrat Sheref ad-dîn Ahmad ibn Yahyâ Munîrî siger i sit 76. brev:

"Sa'âda" betyder "at fortjene Paradis". Og **'shaqâwa'** betyder 'at fortjene Helvede'. Sa'âda og shaqâwa er som Allâhu ta'âlâ's to lagre. Nøglen til det første lager er lydighed og 'ibâda. Nøglen til det andet lager er syndighed. Allâhu ta'âlâ bestemt i evigheden, om en person ville være sa'îd eller shaqî. (Vi kalder det skæbne.) En person, der blev kaldt sa'îd i evigheden, får nøglen til sa'âda i denne verden, og han adlyder Allâhu ta'âlâ. Og en person, der var shaqî i evigheden, får nøglen til shaqâwa i denne verden, og han begår altid synder. I denne verden kan alle forstå, om de er sa'îd eller shaqî ved at se på nøglen i deres hånd. De religiøse lærde, der tænker på den næste verden, forstår dette ved at se, om en person er sa'îd eller shaqî. Men en religiøs mand, der er afhængig af denne verden, ved det ikke. Enhver ære eller velsignelse ligger i at adlyde og tilbede Allâhu ta'âlâ. Og enhver ondskab eller ulykke stammer fra synd. Ulykker modgang kommer til alle gennem synde. Og komfort og lethed kommer gennem lydighed.[1] Der var en mand, der havde tilbragt sit liv bøn og udførelse af 'ibâdât i mange år i Aqsâ-moskeen i Jerusalem; da han forsømte en sajda (prostration), fordi han ikke havde lært tilbedelsens betingelser og ikhlâs, mistede han så meget, at han blev fuldstændig ødelagt. Men fordi As'hâb al-kahf´s hund gik et par skridt bag Siddîqs, blev den ophøjet så højt, at den ikke blev degraderet tilbage, selvom den var uren. Denne kendsgerning er meget forbløffende; lærde har ikke været i stand til at løse denne gåde i århundreder.

[1] Dette er Allâhu ta'âlâ´s Guddommelige Lov. Ingen kan ændre dette. Vi bør ikke betragte noget, der synes let og sødt for vores nafs, som sa'âda. Ej heller bør vi anse ting, der ser svære og bitre ud for nafs, som shaqâwa eller fordærv.

Menneskets fornuft kan ikke fatte den guddommelige visdom, der er skjult i det. Allâhu ta'âlâ sagde til 'Âdam 'alaihis-salâm' ikke at spise hvede, men Han lod ham spise det, fordi Han vidste i evigheden, at han ville spise det; Han befalede Satan at kaste sig ned for Âdam 'alaihis-salâm', men Han ville ikke, at han skulle kaste sig ned; Han sagde, at vi skulle lede efter Ham, men Han ville ikke, at opnåelsen skulle tilkomme folk uden ikhlâs. [Om disse spørgsmål] har vandringsmænd på den guddommelige vej måttet erkende deres utilstrækkelighed til at forstå denne subtilitet, og de har sagt intet mere. Så hvordan kan vi sige noget? Han har ikke brug for menneskers tro eller tilbedelse, og deres vantro eller synd vil ikke skade Ham. Han har aldrig brug for Sine skabninger. Han har gjort viden til et middel til at fjerne vantro og skabt uvidenhed som et middel til at synde. Tro og lydighed stammer fra viden, mens vantro og synd stammer fra uvidenhed. Lydighed bør ikke forsømmes, selvom det kan synes ret trivielt! Og synd bør undgås, selvom det kan synes ganske ubetydeligt! Islamiske lærde har udtalt, at tre ting vil forårsage tre andre ting: lydighed forårsager Allâhu ta'âlâ's Ridâ' (Nåde); synd forårsager Hans Vrede (Ghadab); îmân forårsager, at man opnår ære og værdighed. Af denne grund bør vi undgå at begå selv en ubetydelig synd; Allâhu ta'âlâ's Vrede kunne være i den synd. Vi bør betragte enhver troende som bedre end os selv. Han kan være en slave, som Allâhu ta'âlâ elsker meget højt. Hver persons skæbne, der blev bestemt i evigheden, kan aldrig ændres. Hvis Allâhu ta'âlâ ønsker det, kan Han tilgive en person, der altid synder og ikke overholder Hans bud. Da englene spurgte: **'Yâ Rabbî! Vil Du skabe de væsener, der vil begå ondsindet ugerning på jorden og udgyde blod?"** Svarede Han ikke, at de ikke ville begå ondsindet ugerning, men Han sagde: **"Jeg ved, hvad I ikke ved".** Han mente: "Jeg gør (noget) værdigt af (noget) uværdigt. Jeg bringer dem, der er langt væk nær. Jeg gør (noget) hæderligt af (noget) ringe. I dømmer dem efter deres adfærd, men jeg ser på deres hjerter. I tager jeres syndfrihed i betragtning; de stoler på Min Barmhjertighed. Ligesom Jeg kan lide jeres uskyld, kan Jeg også lide at tilgive muslimers synder. I kan ikke vide det, som Jeg ved. Jeg lader dem opnå Mine evige velsignelser og kærtegner dem alle med Min evige gunst. " Hermed afslutter vi vores oversættelse fra det seksoghalvfjerds brev.

Sherefuddîn Ahmad bin Yahyâ Munîrî 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaih' døde i 732 [1380 e.Kr.]. Han boede i byen Bihar,

Indien.

Hans grav er også der. Munir er et af navnene på landsbyerne i regionen omkring byen Bihar.
Hans biografi er detaljeret beskrevet i bogen **Akhbâr-ul akhyâr** af Shah 'Abdulhaq Dahlawî 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaih'. Denne bog er på persisk, og den blev trykt i byen Diobend, Indien, i 1332 [1914 e.Kr.], og senere i Lahor, Pakistan. Disse bøger, **Irshad-us- sâlikîn, Ma'din-ul-ma'ânî** og **Maktûbât** er yderst værdifulde. Ghulam 'Alî 'Abdullah-i Dahlawî 'rahmatullâhi ta'âlâ alaih',[1] en af de store Ahl as-Sunna-lærde, anbefaler at læse Ahmad bin Yahya Munîrîs bog **Maktûbât** og udtaler i sit 99. brev, at den er meget effektiv til at rense hjertet.
[Imâm-i-Rabbânî 'rahmatullâhi 'alaih' udtaler i flere af sine breve følgende: " Allâhu ta'âlâ´s befalinger kaldes **farz**(er), og Hans forbud kaldes **harâm**(er). (Handlinger, udtalelser, adfærd), som hverken er farz eller harm, og som er erklæret som tilladt (af islam), kaldes **mubâh**(er). Det kaldes **tilbedelse** at udføre farz´erne, at undgå harma´erne og at gøre mubâh'erne med det formål at behage Allâhu ta'âlâ, (dvs. for Hans nåde.) En tilbedelses handling er sahîh og maqbûl, dvs. dens korrekthed, og dens accept af Allâhu ta'âlâ, er betinget af **'ilm** (viden), dvs. Af at lære betingelserne for, at den er udført korrekt, af **'amal,** dvs. af at udføre den i overensstemmelse med de forskrevne betingelser, og af at udføre den med **ikhlâs.** Og at gøre noget med ikhlâs betyder at gøre det udelukkende med det formål at opnå Allâhu ta'âlâ´s nåde og kærlighed, og kun fordi Han har befalet det, uden at tage hensyn til verdslige fordele såsom penge, position og berømmelse. 'Ilm (viden) opnås ved at læse bøger om Fiqh under vejledning af en kompetent religiøs lærer, og ikhlâs opnås ved at observere ordene og manererne hos en Walî og læse hans bøger om Tasawwuf´s videnskab. Islamisk viden består af to komponenter: Religiøs viden og Videnskabelig viden. Det er farz, dvs. obligatorisk at lære dem i det omfang, det er nødvendigt. For eksempel er det farz at lære, måderne og metoderne til at bruge en medicin, man skal tage, og doseringerne, der skal tages, eller for en person, der har brug for at bruge et elektrisk apparat, at tilegne sig den nødvendige information om elektricitet. Ellers kan en voldsom død indtræffe.

[1] 'Abdullah-i Dahlawî døde i Delhi i 1240 e.Kr. (1824).

"Hvis en muslim, der forsømmer sine pligter i forhold til tilbedelse som følge af dovenskab eller dårligt selskab, dør uden at have gjort tawba, selvom han tror på farz´er og harm´er, vil han blive pint i Helvedes ild så meget, som han fortjener på grund af sin synd. En person, der ikke lærer farz´erne eller ikke tillægger dem betydning, selvom han kender dem, og som forsømmer dem uden at føle nogen skrupler eller nogen frygt for Allâhu ta'âlâ, vil falde ud af islam og blive en vantro. Han vil blive udsat for Helvedes ild i al evighed. Denne regel gælder også for at begå harâm'er.

"Hvis en person ikke tilegner sig den nødvendige information, om en bestemt tilbedelseshandling, og derfor er uvidende om de foreskrevne betingelser for dens gyldighed, vil den tilbedelse, han har udført, ikke være sahîh (gyldig), selvom han har gjort det med ikhlâs. Han vil blive udsat for Helvedes ild, som om han slet ikke havde udført den tilbedelse. Tilbedelse udført af en person, der kender de foreskrevnebetingelsern og opfylder dem, vil være sahîh, og det vil redde ham fra Helvede. Men hvis han ikke har gjort det med ikhlâs, vil hans tilbedelse ikke blive accepteret, og heller ikke hans andre gode gerninger. Han vil ikke opnå nogen thawâb (belønning i det Hinsidige) for dem. Allâhu ta'âlâ erklærer, at Han ikke vil være tilfreds med hans tilbedelse eller hans andre gode og velgørende handlinger. Tilbedelse udført uden 'ilm og ikhlâs vil ikke være til nogen nytte. Den vil ikke beskytte tilbederen mod vantro, syndighed og pine. Der er blevet bevidnet et betydeligt antal livslange hykleriske tilbedere, som er døde som vantro. Tilbedelse udført med 'ilm og ikhlâs vil beskytte tilbederen mod vantro og syndighed og gøre ham 'azîz (højt anset) i verden. Hvad angår hans liv i det hinsidige, lover Allâhu ta'âlâ i den niende âyat-i-kerîma i Mâida Sûra og også i Wa-l-'asr Sûra, at Han vil redde ham fra straf i Helvede. Allâhu ta'âlâ holder Sine løfter. Han holder altid Sine løfter."]

Allâhu ta'âlâ udøver Sin hævn også gennem Sin slave. For dem uden 'ilm-i-ladunnî, sker det gennem slaven. Alle ting tilhører Skaberen, udført gennem slaven. Ikke et strå vil bevæge sig uden guddommelig drivkraft.

ALLAH EKSISTERER OG ER ÉN.
ALLE SKABNINGER VAR IKKE-EKSISTERENDE, OG DE VIL BLIVE IKKE-EKSISTERENDE

Vi genkender tingene omkring os gennem vores sanseorganer. Ting, der påvirker vores sanseorganer, kaldes **væsener** eller **skabninger.** Væsenernes påvirkning på vores fem sanser kaldes **egenskaber** eller **attributter,** ved hvilke de adskiller sig fra hinanden. Lys, lyd, vand, luft og glas er alle væsener; de eksisterer alle. Væsener, der har størrelse, vægt og volumen, med andre ord, som optager en plads i rummet, kaldes **stoffer** eller **materie.** Stoffer adskilles fra hinanden ved deres egenskaber eller kvaliteter. Luft, vand, sten og glas er hver især en substans. Lys og lyd er ikke substanser, fordi de hverken optager plads eller har vægt. Hvert væsen bærer **energi** eller **kraft,** det vil sige, at det kan udføre arbejde. Hvert substans kan findes i tre tilstande: fast, flydende og gas. Faste stoffer har former. Flydende og gasformige stoffer tager form af den beholder, de er i, og de har ikke specifikke former. En substans med en form, kaldes et **objekt.** Substanser er for det meste objekter. For eksempel, er nøgle, nål, tang, skovl og søm forskellige objekter med forskellige former. Men de kan alle være lavet af det samme materiale, dvs. jern. Der er to slags stoffer: grundstoffer og forbindelser.

Forandringer finder altid sted i hvert objekt. F.eks. kan det bevæge sig og skifte plads eller blive større eller mindre. Dets farve kan ændre sig. Hvis det er et levende væsen, kan det blive sygt eller dø, Disse forndringer kaldes **hændelser.** Ingen ændring i materien, medmindre der er en ydre påvirkning. En hændelse, der ikke ændrer stoffets essens, kaldes en **fysisk hændelse.** At rive et stykke papir er en fysisk hændelse. En kraft skal påvirke en substans, for at en fysisk hændelse kan ske med den substans. Hændelser, der ændrer stoffers sammensætning eller essens, kaldes **kemiske hændelser.** Når et stykke papir brænder og bliver til aske, finder der en kemisk hændelse sted. En substans skal påvirkes af en anden substans, for at en kemisk hændelse kan ske i den substans. Når to eller flere stoffer interagerer, og en kemisk hændelse finder sted i hver, kaldes det en **kemisk reaktion.**

En kemisk reaktion mellem stoffer, det vil sige deres påvirkning af hinanden, sker mellem deres mindste enheder (som kan deltage i en kemisk ændring og kaldes) **atomer.** Ethvert objekt er består af

en masse af atomer.

Selvom atomernes struktur er ens, er deres størrelse og vægte forskellig. Derfor kender vi i dag til hundrede og fem slags atomer. Selv det største atom er så lille, at det ikke kan ses gennem det kraftigste mikroskop. Når ensartede atomer kommer sammen, danner de et **grundstof.** Da der er hundrede og fem slags atomer, er der hundrede og fem grundstoffer. Jern, svovl, kviksølv, ilt og kulstof er hver især et grundstof. Når forskellige atomer kommer sammen, danner de en **forbindelse.** Der findes hundredtusindvis af forbindelser. Vand, alkohol, salt og kalk er forbindelser. Forbindelser dannes ved sammenpresning af to eller flere grundstoffer eller atomer.

Alle objekter, f.eks. bjerge, have, alle slags planter og dyr, er sammensat af de hundrede og fem grundstoffer. Byggestenene i alle levende og livløse stoffer er de hundrede og fem grundstoffer. Alle stoffer dannes ved kombinationen af atomerne fra et eller flere af disse hundrede og fem grundstoffer. Luft, jord, vand, varme, lys, elektricitet og bakterier opløser forbindelserne eller får stoffer til at kombinere med hinanden. **"Ingen forandring sker uden en årsag."** I disse forandringer migrerer atomerne, der grundstoffernes enheder, fra et stof til et andet eller forlader et stof og bliver frit. Vi ser objekter forsvinde, men fordi vi bedømmer dem ud fra deres udseende, tager vi fejl, for denne udadtil "forsvinden" eller "fremtræden" er intet andet end en transformation til andre stoffer; forsvinden af en objekt, f.eks. et lig i graven, er en ændring til nye stoffer som vand, gasser og jordagtige stoffer. Hvis de nye stoffer, der opstår gennem en forandring, ikke påvirker vores sanseorganer, kan vi ikke indse, at de opstår. Af denne grund siger vi, at det tidligere objekt forsvandt, selvom det kun gennemgik en forandring. Vi ser også, at naturen af hvert af de hundrede og fem grunstoffer ændrer sig, og at der sker fysiske og kemiske hændelser i hvert grundstof. Når et grundstof kombineres med et andet (eller andre) i en forbindelse, ioniseres det, dvs. dets atomer mister eller får elektron(er), og dermed ændrer grundstoffets forskellige fysiske og kemiske egenskaber sig. Atomet af hvert grundstof består af en kerne og et varierende antal små partikler kaldet **elektroner.** Kernen er i centrum af atomet. Atomkernerne i alle grundstoffer undtagen hydrogen består af partikler, kaldet protoner, som er ladet med positiv elektricitet, og **neutroner,** som ikke bærer nogen elektrisk ladning. Elektronen er den negativt elektrisk ladede partikel, der bevæger sig rundt om kernen. Elektronerne roterer ikke i deres baner hvert øjeblik; de ændrer deres baner.

Det er bevist i de **radioaktive** elementer, at der også sker ændringer, kaldet fissioner, i atomernes kerner. Desuden omdannes ét grundstof til et andet under disse nukleare fissioner, og en del af massen ophører med at eksistere og omdannes til energi. Denne ændring er endda blevet formuleret af den jødiske fysiker Einstein (d. 1375 A.H. [1955]). Så ligesom forbindelser ændrer sig, kan grundstoffer også ændre sig og omdannes fra ét til et andet. Hvert stof, levende eller livløs, forandrer sig, dvs. det gamle forsvinder, og et nyt kommer til. Ethvert levende væsen, plante eller dyr, der eksisterer i dag, har tidligere været ikke-eksisterende, og der var andre levende væsener. I fremtiden vil ingen af de nuværende levende væsener eksistere længere, og andre levende væsener vil komme til. Det samme gælder alle livløse væsener. Alle levende og livløse væsener, f.eks. grundstoffet jern og forbindelserne sten og knogle, samt alle partikler ændrer sig altid, dvs. de gamle forsvinder, og andre kommer til. Når egenskaberne af det stof, der kommer til, og det stof, der forsvinder, er ens, kan mennesket, som ikke er i stand til at bemærke denne forandring, tro, at stoffet altid er til stede. Et eksempel på dette ses i en film, hvor et andet billede kommer foran øjet med visse korte mellemrum; men da seeren ikke kan bemærke dette, antager de, at det samme billede bevæger sig på skærmen. Når et stykke papir brænder og bliver til aske, siger vi, at papiret forsvandt, og asken kom til, fordi vi bemærker denne ændring. Når is smelter, siger vi, at isen forsvandt, og vand kom til.

I begyndelsen af bogen **Sharh al-'Aqâ'id** står der skrevet**:** "Fordi alle væsener viser Allâhu ta'âlâ's eksistens, kaldes alle skabninger for **'âlam.** Desuden kaldes hver klasse af væsener af samme slags et 'âlam, for eksempel 'âlam af mennesker, 'âlam af engle, 'âlam af dyr, 'âlam af livløse væsener. Eller hvert objekt kaldes et 'âlam."

Det er skrevet på side 441 i bogen **Sharh al-Mawâqif:**[1]

[1] Sayyid Sherif Alî Jurjânî, forfatteren til bogen **Sharh-i Mawâqif**, døde i Shiraz i år 816 [1413 e.Kr.]. Bogen er en sharh (kommentar) til **Mawâqif,** som opringdeligt var skrevet af Qâdî 'Adûd 'Abd-ur-Rahmân bin Ahmad 'Alâ'uddîn Îjî 'rahmatullâhi 'alaih' (700 e.Kr., Îj, Shîrâz – 756 [1354 e.Kr.]). Qâdî Îjî lavede selv en forkortet version af sin bog og kaldte den **Jewâhîr.** Senere skrev Shems-ad- dîn Fenârî 'rahmatullâhi 'alaih' (751 A.H. - 834 [1431 e.Kr.]) en kommentar til denne forkortede version.

'"Âlam er **hâdith**, det vil sige, at alt er skabt. Med andre ord, alle ting er blevet til senere, efter de ikke har eksisteret. (Og som vi har forklaret ovenfor, bliver skabninger altid til fra hinanden). Både stof og egenskaber ved stoffer er hâdith. Der har været fire forskellige opfattelser om dette emne:
1) Ifølge muslimer, jøder, kristne og ildtilbedere (magere), er både stof og egenskaber ved stoffer hâdith.
2) Ifølge Aristoteles og de filosoffer, der fulgte ham, er både stof og egenskaber evige. De hævdede, at de ikke var opstået ud af intet, men altid eksisteret. Moderne kemi har bevist, at dette argument er forkert. En person, der tror på eller siger dette, falder ud af islam og bliver en vantro. Også Ibn Sînâ[1] (Avicenna) og Muhammad Fârâbî (d. Damaskus, 339 A.H. [950]) sagde dette.
3) Ifølge de filosoffer, der gik forud for Aristoteles er stof evigt, men dets egenskaber er hâdith. I dag har de fleste videnskabsfolk denne forkerte tro.
4) Ingen har sagt, at stoffet er hâdith, og at egenskaberne er evige. Calinos kunne ikke tage stilling til nogen af disse fire typer."

Muslimer beviser på flere måder, at stof og dets egenskaber er hâdith. Den første metode er baseret på det faktum, at stof og alle dets partikler altid er i ændrer sig. Noget, der ændrer sig, kan ikke være evigt; det må være **hâdith**, eftersom en substans' dannelse fra en anden substans ikke kan strække sig tilbage til den evige fortid. Disse ændringer skal have en begyndelse, det vil sige, nogle oprindelige stoffer må være blevet skabt ud af intet. Hvis der ikke var et oprindeligt stof skabt ud af intet, det vil sige, hvis processen med efterfølgende stofdannelser strakte sig tilbage til en uendelig fortid, ville der ikke være en begyndelse for stoffers tilblivelse fra hinanden, og intet stof ville eksistere i dag. Den nuværende eksistens af stoffer og deres oprindelse fra hinanden viser, at de er blevet til fra de oprindelige stoffer, som blev skabt af intet.
Ydermere kan det ikke siges, at en sten, der falder fra himlen, kommer fra uendeligheden, da disse ord betegner 'ingen begyndelse eller grænse'. At komme fra uendelighed vil altså betyde at komme fra intet, og noget, der siges at komme fra uendeligheden, skulle slet ikke være kommet.

[1] Ibni Sînâ Husain døde i 428 [1037 e.Kr.].

Det ville være uvidende og absurd at sige: "Det kommer fra uendeligheden." Ligeledes kan menneskers formering fra hinanden ikke have fundet sted i en evighed. De må være begyndt med den første mand, der blev skabt ud af intet. Hvis der ikke havde været et første menneske skabt ud af intet, og menneskets formering havde eksisteret fra evighed, ville ingen mennesker eksistere i dag. Det samme gælder for alle væsener. Det ville være uvidende og i strid med fornuft og videnskab at hævde: "Sådan er det kommet, og sådan vil det fortsætte. Der var ingen oprindelig substans skabt ud af intet," når det gælder stoffers eller væseners oprindelse fra hinanden. Forandring indikerer ikke evighed, men viser, at noget er skabt ud af intet; det vil sige, det viser ikke egenskaben af at være **Wâjib al-wujûd,** men snarere **mumkin al-wujûd.**

Spørgsmål: "Skaberen af 'alam' selv og Hans egenskaber er evige. Siden Hans egenskab som 'Skaber' er evig, burde 'alam' så ikke også være evig?"

Svar: Vi er vidner til, at den evige Skaber ændrer stoffer og partikler gennem forskellige midler eller årsager. Det vil sige, Han tilintetgør dem og skaber andre i stedet for dem. Den Evige Skaber skaber, når Han vil. Det betyder, at Han altid skaber stoffer fra hinanden. Som Han skaber hvert 'âlam, hvert stof og hver partikel gennem nogle midler eller årsager, kan Han ligeledes skabe dem uden nogen årsag eller midler, når Han vil.

En person, der tror på, at væsener er **hâdith** (skabt af intet), vil også tro, at de kan blive tilintetgjort igen. De væsener, der blev skabt på et tidspunkt, mens de tidligere ikke eksisterede, kan igen ophøre med at eksistere. Vi ser nu, at mange væsener ophører med at eksistere eller ændrer sig til en tilstand, hvor de ikke længere er i stand til at påvirke vores sanseorganer. At være muslim kræver troen på, at stoffer og objekter og alle væsener blev skabt fra intet, og at de vil ophøre med at eksistere igen.

Vi ser, at stoffer er kommet i eksistens, mens de tidligere ikke eksisterede, og at de ophører med at eksistere igen; det vil sige, deres former og egenskaber forsvinder. Når objekter ophører med at eksistere, forbliver deres substans. Men, som forklaret tidligere, er disse substanser heller ikke evige; de blev skabt for længe siden af Allâhu ta'âlâ, og Han vil tilintetgøre dem igen, når verdens ende kommer. Nutidens videnskabelige viden afviser ikke denne kendsgerning. At nægte det betyder at nedgøre videnskaben og udtrykke fjendtlighed mod islam. Islam afviser ikke videnskabelig viden, men afviser forsømmelsen af at lære religiøs viden og af udføre de pligter, der hører til tilbedelsen.

Videnskaben modsiger heller ikke islam; tværtimod bekræfter og styrker den det.

Fordi 'âlam er hâdith, må det nødvendigvis have en skaber, der har skabt det ud af ingenting, da ingen begivenhed kan opstå af sig selv, som forklaret tidligere. I dag fremstilles tusindvis af lægemidler, husholdningsapparater, industrielle og kommercielle varer, elektronisk udstyr og våben i fabrikker, ofte efter sofistikerede beregninger og hundredvis af tests. Ville nogen påstå, at blot én af disse ting er blevet til af sig selv? Nej, de siger, at de er fremstillet med bevidsthed og omtanke, og at hver enkelt kræver en skaber. Men de samme personer hævder, at millioner af stoffer og begivenheder, hvis strukturer stadig er ukendte, er blevet skabt tilfældigt og uden hensigt. Hvad kan dette være, hvis ikke hykleri, stædighed eller ren og skær tåbelighed? Det er åbenlyst, at der kun er én Skaber, som gør eksistensen af enhver substans og bevægelse mulig. Denne skaber er **Wâjib al- wujûd**, hvilket betyder at Han ikke er blevet til efter at have været ikke-eksisterende; Han må nødvendigvis altid have eksisteret. Han har ikke brug for noget til Sin eksistens. Hvis Han ikke nødvendigvis var evigt eksisterende, ville Han selv være mumkin al-wujûd, eller hâdith, ligesom 'âlam. Hvis det var tilfældet, ville Han være skabt ud af ingenting eller gennem forandringer ud fra en anden skaber, og sådan ville en uendelig række af skabere være nødvendige. Men ligesom vi tidligere har forklaret, at forandringer i skaberværket ikke kan være uendelige, viser det sig også, at der ikke kan være et uendeligt antal skabere. Skabelsen må være startet af en første og eneste skaber. Hvis skabere havde skabt hinanden uden en begyndelse, ville ingen skaber have eksisteret i første omgang, og dermed ville intet eksistere i dag. Derfor er den første skaber, som ikke selv er skabt, den unikke skaber af alle skabninger. Der er ingen skaber før eller efter Ham. Skaberen er ikke skabt og eksisterer altid. Hvis Han ophørte med at eksistere blot et øjeblik, ville alle skabninger også ophøre med at eksistere.

Wâjib al-wujûd har ingen behov i nogen henseende. Han, der har skabt jorden, himlene, atomerne og det levende på en så ordnet og beregnet måde, må være almægtig og alvidende, i stand til at skabe alt, hvad Han vil, og Han må være én, uden nogen forandring i sig.

Hvis Hans magt ikke var uendelig, hvis Han ikke var alvidende, ville Han ikke have været i stand til at skabe skabninger på en så ordnet og beregnet måde. Hvis der var flere end én skaber, og hvis deres ønsker om at skabe noget ikke sammenfaldende, ville de, hvis ønsker ikke blev opfyldt, ikke være skabere, og alt, hvad der blev skabt, ville være kaotisk. For mere information kan du læse de arabiske og tyrkiske kommentarer 'Alî Ûshî's (d. 575 A.H. [1180]) **Qasîdat al-Amâlî.**

Ingen ændring sker i Skaberen. Før Han skabte universet, var Han den samme, som Han er nu. Ligesom Han skabte alt ud af ingenting, skaber Han stadig alt, uden forandring, for enhver forandring ville indikere, at Han selv er en skabning og er blevet skabt af ingenting. Vi har forklaret, at Han altid har eksisteret og aldrig vil ophøre med at eksistere. Derfor sker der ingen forandring i Ham. Ligesom skabninger havde brug for Ham ved deres skabelse, har de brug for Ham hvert øjeblik. Han alene skaber alt, frembringer enhver forandring. Han skaber alt gennem årsager for at mennesket kan overleve og blive civiliseret, og for at alting kan være i orden. Ligesom Han skaber årsager, skaber Han også virkningen i årsagerne. Mennesket kan ikke skabe noget som helst. Menneskets opgave er kun at være et middel til, at årsagerne påvirker stoffer.

At spise, når man er sulten, at tage medicin, når man er syg, at tænde et lys ved at stryge en tændstik, at hælde noget syre på zink for at få hydrogen, at blande kalk med ler og opvarme blandingen for at lave cement, at fodre køerne for at få mælk, at bygge et vandkraftværk for at generere elektricitet og at konstruere enhver form for fabrik er alle eksempler på at handle som medier, ved at bruge årsagerne, så Allâhu ta'âlâ kan skabe nye ting. Menneskets vilje og magt er også midler skabt af Ham. Og mennesker er midler til Allâhu ta'âlâs skabelse. Allâhu ta'âlâ ønsker at skabe på denne måde. Som det ses, ville det være et ignorant, absurd udsagn, der er uforeneligt med fornuft og videnskab, at sige, "Så og så skabte" eller "Vi skabte."

Mennesker bør elske den unikke Skaber, der skaber dem, lader dem overleve og skaber og sender de ting, de har brug for. De bør være Hans tjenere og slaver. Det vil sige, at enhver skabning skal tilbede, adlyde og respektere Ham. Denne kendsgerning er beskrevet udførligt i brevet i introduktionen til den aktuelle bog. Han Selv erklærede, at navnet på denne Wâjib al-wujûd, denne Gud, som er én, er **Allah.** Mennesker har ikke ret til at ændre Hans navn, som Han Selv har offentliggjort. En handling, der ville blive udført

uden at have ret til det, ville være en meget forkert, afskyelig gerning. Kristne og deres præster mener, at der er tre skabere. De argumenter, vi har præsenteret ovenfor, afslører, at der kun er én skaber, og at de argumenter, der tilbydes af kristendom og præster, er falske og kætterske.

Når viden forsvinder, vil islam* og*så forsvinde;
Så fra dette odium, som vi kalder uvidenhed,

Vi bør forsøge at befri os, i hele landet. Er den nylige katastrofe stadig ikke tilstrækkeligt rådgivet?

Tænk på, hvad denne varsler har kostet!
Din hjerne ville smelte, tårer ville erstatte dens serum!

Hvad fortæller de nylige begivenheder, det ville jeg ønske, du vidste! Nationen vil gå under, medmindre de kommer sig!

For en ny rystelse ville være næsten uudholdelig.
For søvn denne gang ville betyde død uden erstatning!

Korriger din moralske adfærd, og dyk ned i videnskaben;
Armer dig med atomvåben og fromme krigere!

De skal være avancerede både i islam og i krigsførelse;
Disse to kombineret, ville føre en nation til fred.

"SALAFIYYA"

Vi vil fra begyndelsen sige, at de bøger, der er skrevet af Ahl as-Sunnas lærde, 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaihim ajma'în', ikke omtaler noget under navnet "Salafiyya" eller en "Salafiyya madhhab." Disse navne, som er opfundet senere af de lâ madhhabî, er spredt blandt tyrkerne gennem bøger af lâ-madhhabîerne oversat fra arabisk til tyrkisk af uvidende religiøse personer. Ifølge dem:

"Salafiyya er navnet på den madhhab, som alle sunniter fulgte, før madhhabbene Ash'ariyya og Mâturîdiyya blev grundlagt. De var tilhængere af Sahâba og Tâbi'în. Salafiyya madhhab er madhhaben for Sahâba, Tâbi'în og Taba at-Tâbi'în. De fire store imamer tilhørte denne madhhab. Den første bog til at forsvare Salafiyya madhhab var **Fiqh al-akbar** skrevet af al-Imâm al-a'zam. Al-Imâm al-Ghazâlî skrev i sin bog **Iljâm al-awâm 'ani-l-kalâm,** at Salafiyya madhhab havde syv grundprincipper. 'Ilm al-kalâm hos mutaakhirîn (de senere lærde) begyndte med al-Imâm al-Ghazâlî. Efter at have studeret madhhabbene hos de tidlige 'ulamâ' af kalâm og ideerne fra islamiske filosoffer, foretog al-Imâm al-Ghazâlî ændringer i metoderne for 'ilm al-kalâm. Han indførte filosofiske emner i 'ilm al-kalâm med henblik på at imødegå dem. Ar-Râdî og al-Âmidî sammenkoblede kalâm og filosofi og gjorde dem til en videnskab. Og al-Beydâwî gjorde kalâm og filosofi uadskillelige. Mutaakhirîn's 'ilm al-kalâm forhindrede udbredelsen af Salafiyya madhhab. Ibn Taimiyya og hans discipel Ibn al-Qayyim al-Jawziyya forsøgte at berige Salafiyya madhhab, som senere blev delt i to dele; de tidlige salafister gik ikke i detaljer med Allâhu ta'âlâ's attributter eller nass af mutashâbih. De senere salafister var interesseret i at detaljere dem. Denne forskel bliver meget tydelig med de senere salafister som Ibn Taymiyya og Ibn al-Qayyim al-Jawziyya. De tidlige og senere salafister kaldes tilsammen **Ahl as-Sunnat al-khâssa.** Kalâm-mænd, der tilhører Ahl as-Sunna, tolkede nogle af nass, men Salafiyya var imod det. Ved at sige, at Allahs ansigt og Hans komme er anderledes end menneskers ansigt og deres komme, adskiller Salafiyya sig fra Mushabbiha."

Det er ikke korrekt at sige, at madhhabbene af **al-Ash'arî** og **al-Mâturîdî** blev grundlagt senere. Disse to store imamer forklarede den viden om i'tiqâd og îmân, som blev formidlet af Salaf as-sâlihîn, arrangerede den i klasser og publicerede den, så den blev forståelig for unge mennesker. Al-Imâm al-Ash'arî var en del af al-Imâm ash-Shâfi'î's kæde af disciple. Og al-Imâm al-Mâturîdî var et stort led i al-Imâm al-a'zam Abû Hanîfa's kæde af disciple. Al-Ash'arî og al-Mâturîdî gik ikke uden for deres læreres fælles madhhab; de grundlagde ikke nye madhhabb. Disse to og deres lærere samt imamerne af de fire madhhabb havde ét fælles madhhab: madhhaben i tro, kendt under navnet **Ahl as-Sunnat wa-l-Jamâ'a.** De trosretninger, som folk i denne gruppe holder, er de samme som dem, der blev holdt af Sahâbat al-kirâm, Tâbi'în og Taba' at-Tâbi'în. Bogen **Fiqh al-akbar,** skrevet af al-Imâm al-a'zam Abû Hanîfa, forsvarer madhhaben af Ahl as-Sunna. Ordet 'Salafiyya' findes ikke i denne bog eller i al-Imâm al-Ghazâlî's **Iljâm al-awâm 'ani-l-kalâm.** Disse to bøger og **Qawl al-fasl,**[1] en af kommentarerne til bogen **Fiqh al-akbar,** lærer madhhaben af Ahl as-Sunna og besvarer kætterske grupper og filosoffer. Al-Imâm al-Ghazâlî skriver i sin bog **Iljâm al-awâm:** "I denne bog vil jeg informere om, at madhhaben af Salaf er korrekt og rigtig. Jeg vil forklare, at dem der afviger fra denne madhhab, er besiddere af bid'a. Madhhaben af Salaf betyder madhhaben holdt af Sahâbat al-kirâm og Tâbi'în. Essensen af denne madhhab er syv." Som det ses, skriver bogen **Iljâm** om de syv essentielle punkter i madhhaben af 'Salaf.' At sige, at de er essensen af "Salafiyya," er at forvride bogens skrivning og at bagtale al-Imâm al-Ghazâlî. Som i alle bøger af Ahl as-Sunna, står der under indlæggene 'Salaf' og 'Khalaf' i kapitlet om "Vidnesbyrd" i bogen **Durr al-mukhtâr,** en meget værdifuld fiqh-bog: "Salaf er et epitet for Sahâba og Tâbi'în. De kaldes også **Salaf as-sâlihîn.** Og de 'ulamâ' af Ahl as-Sunna, der efterfølger Salaf as-sâlihîn, kaldes **'Khalaf.'"** Al-Imâm al-Ghazâlî, al-Imâm ar-Râdî og al-Imâm al-Beydâwî, som var elsket og hædret af alle blandt 'ulamâ' af Tafsîr, var alle i madhhaben af Salaf as-sâlihîn. Grupper af bid'a, der opstod i deres tid, blandede 'ilm al-kalâm med filosofi.

[1] Bøgerne **Fiqh al-akbar**, **Iljâm** og **Qawl al-fasl** er blevet genudgivet af Hakîkat Kitâbevi i Istanbul.

Faktisk byggede de deres îmân på filosofi. Bogen **al-Milal wa-n-nihal** giver detaljeret information om den tro, som de kætterske grupper holder. Mens de forsvarer Ahl as-Sunnas madhhab mod disse korrupte grupper og tilbageviser deres kætterske ideer, gav disse tre imamer omfattende svar på deres filosofi. At give disse svar betyder ikke at blande filosofi med Ahl as-Sunnas madhhab. Tværtimod rensede de viden om kalâm fra de filosofiske tanker, der var blevet indføjet i den. Der er ingen filosofisk tanke eller metode i al-Beydâwî's værk eller i tafsîren af **Shaikh-zâda,** den mest værdifulde af dens kommentarer. Det er en meget skadelig bagvaskelse at sige, at disse ophøjede imamer tog til filosofi. Denne stigmatisering blev først knyttet til Ahl as-Sunnas lærde af Ibn Taymiyya i hans bog **al-Wâsita**. Yderligere at påstå, at Ibn Taymiyya og hans discipel Ibn al-Qayyim al-Jawziyya forsøgte at berige Salafiyya madhhab, er at afsløre en meget vigtig forskel, hvor folk, der er på den rette vej, og dem, der er afveget i fejl, adskiller sig fra hinanden.

Før disse to personer fandtes der ikke en madhhab kaldet "Salafiyya," ej heller ordet 'Salafiyya'; hvordan kunne de siges at have forsøgt at berige det? Før disse to, var der kun én rigtig madhhab, madhhaben af Salaf as-sâlihîn, som blev kaldt **Ahl as-Sunna wa-l-Jamâ'a.** Ibn Taymiyya forsøgte at forvrænge denne rette madhhab og opfandt mange bid'as. Kilden til bøgerne, ordene og de kætterske, korrupte tanker hos dagens lâ-madhhabî folk og religiøse reformatorer er kun de bid'as, Ibn Taymiyya opfandt. For at bedrage muslimerne og overbevise de unge om, at deres kætterske vej var den rette, konstruerede disse kættere en frygtelig plan; de forfalskede navnet "Salafiyya" fra termen "Salaf as-sâlihîn," så de kunne godkende Ibn Taymiyya's bid'as og korrupte ideer og føre de unge i hans kølvand; de hæftede stigmata af filosofi og bid'a til de islamiske lærde, som er efterfølgerne af Salaf as-sâlihîn, og bebrejdede dem for at være afveget fra deres opfundne navn Salafiyya; de fremlagde Ibn Taymiyya som en mujtahid, som en helt der genopvakte Salafiyya. Faktisk forsvarer Ahl as-Sunnas lærde, 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaihim ajma'în,' som er efterfølgerne af de lærde kaldet Salaf as-sâlihîn, i'tiqâd-ens lære af Ahl as-Sunna, som var madhhaben af Salaf as-sâlihîn. I de bøger, de har skrevet op til vores tid og som de stadig skriver i dag, informerer de om, at Ibn Taymiyya, ash-Shawkânî og lignende er afveget fra Salaf as-sâlihîn's vej og har ført muslimerne mod fortabelse og Helvede.

Personer, der læser bøgerne at-Tawassuli **bi-n-Nabî wa bi-s sâlihîn, Ulamâ' al-muslimîn wa 'l-mukhâlifûn, Shifâ' as-siqam** og dens forord, **Tathîr al-fu'âd min danasi-l-i'tiqâd,** vil indse, at opfinderne af de korrupte overbevisninger kaldet "Ny Salafiyya" leder muslimerne mod fortabelse og nedbryder islam indefra.

I dag bruger nogle ofte navnet 'Salafiyya.' Enhver muslim bør vide, at der i islam ikke findes noget ved navnet madhhab af Salafiyya, men kun madhhaben af **Salaf as-sâlihîn,** som var muslimerne fra de første to islamiske århundreder, der blev rost i en hadîth sherîf. De islamiske lærde, der levede i det tredje og fjerde århundrede (efter islam), kaldes **Khalaf as-sâdiqîn.** Deres i'tiqâd kaldes **Madhhab af Ahl as-Sunnat wa-l-Jamâ'a**. Dette er madhhaben af îmân, trosretninger. Îmân holdt af Sahâbat al-kirâm og Tâbi'în var den samme. Der var ingen forskel mellem deres overbevisninger. I dag er de fleste muslimer på jorden i Madhhab af Ahl as-Sunna. Alle de tooghalvfjerds kætterske grupper af bid'a opstod efter det andet århundrede efter islam. Grundlæggerne af nogle af dem levede tidligere, men det var efter Tâbi'în, at deres bøger blev skrevet, og de fremstod i grupper og udfordrede Ahl as-Sunna.

Rasûlullah 'sall-Allâhu 'alaihi wa sallam' bragte troen af Ahl as-Sunna. Sahâbat al-kirâm modtog disse lære fra kilden. Og Tâbi'în Izâm, i deres tur, lærte disse lærdomme fra Sahâbat al-kirâm. Og fra dem lærte deres efterfølgere; derved nåede lærdommene af Ahl as-Sunna til os gennem overlevering og tawâtur. Disse lære kan ikke udforskes gennem ræsonnering. Intellektet kan ikke ændre dem og vil kun hjælpe med at forstå dem. Det vil sige, intellekt er nødvendigt for at forstå dem, for at indse, at de er rette, og for at kende deres værdi. Alle hadîth-lærde holdt troen af Ahl as-Sunna. Imamerne af de fire madhhabb var også i denne madhhab. Desuden var al-Mâturîdî og al-Ash'arî, de to imamer i vores madhhab i tro, også i madhhaben af Ahl as-Sunna. Begge disse imamer udbredte denne madhhab.

De har altid forsvarret denne madhhab mod kættere og mod materialister, som var fanget i de gamle græske filosofers sump. Selvom de var samtidige, levede de på forskellige steder, og måderne at tænke på og håndtere de modstandere, de stødte på, var forskellige. Derfor var metoderne til forsvar og de svar, der blev givet af disse to store Ahl as-Sunna lærde, også forskellige. Men dette betyder ikke, at de tilhørte forskellige madhhabb. Hundretusinder af dybt lærde lærde og Awliyâ, der fulgte efter disse to højt belæste imamer, studerede deres bøger og erklærede i konsensus, at de begge tilhørte Madhhab af Ahl as-Sunna. Lærde af Ahl as-Sunna tog nass med deres bogstavelige betydninger. Det vil sige, de gav âyats og hadîths deres bogstavelige betydninger og forklarede ikke (ta'wîl) nass eller ændrede disse betydninger, medmindre der var en darûra (nødvendighed) for at gøre det. Og de lavede aldrig ændringer baseret på deres personlige viden eller meninger. Men folk i kætterske grupper og lâ-madhhabî tøvede ikke med at ændre troens og 'ibâdât's lære, som de havde lært fra græske filosoffer og fra skamvidenskabsmænd, der var Islam's modstandere.

Da det osmanniske riges tilstand, som var Islam's vogter og Ahl as-Sunnas lærdes tjenere, opløstes, efter at være faldet for århundreders sammensværgelser fra frimurerne, missionærer og den ondskabsfulde politik ført af det britiske imperium, der mobiliserede alle deres materielle kræfter, udnyttede lâ-madhhabî muligheden. Med djævelske løgne og stratagemer begyndte de at angribe Ahl as-Sunna og nedbryde islam indefra, især i lande som Saudi-Arabien, hvor Ahl as-Sunnas lærde ikke får lov til at tale frit. Den umådelige mængde guld, der blev uddelt af Wahhâbî'erne, hjalp denne aggression med at sprede sig over hele verden. Som det fremgår af rapporterne fra Pakistan, Indien og afrikanske lande, blev nogle religiøse personer med lille religiøs viden og ingen frygt for Allah givet stillinger og lejligheder som belønning for deres støtte til disse angribere. Især deres forræderi ved at bedrage unge og fremmedgøre dem fra Madhhab af Ahl as-Sunna skaffede dem disse afskyelige fordele. I en af de bøger, de skrev for at vildlede eleverne i madrasas og muslimske børn, siger forfatteren: "Jeg har skrevet denne bog med det formål at eliminere madhhabbens fordomme og hjælpe alle med at leve fredeligt i deres madhhab." Denne mand mener, at løsningen på at eliminere fordommene mod madhhabbene er at angribe Ahl as-Sunna og nedvurdere Ahl as-Sunnas lærde. Han stikker en

kniv i Islam og siger derefter, at han gør det for at sikre, at muslimer lever i fred. Et andet sted i bogen siger han: "Hvis en tænkende person rammer plet i sin tænkning, vil han blive belønnet ti gange. Hvis han fejler, vil han få én belønning." I henhold til dette vil alle, uanset om de er kristne eller polyteister, blive belønnet for deres hver tanke; og de vil få ti thawâbs for deres korrekte tanker! Se hvordan han ændrer hadîth ash-sherîf fra vores Profet 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' og hvordan han spiller tricks! Hadîth ash-sherîf siger: **"Hvis en mujtahid rammer plet, når han udleder regler fra en âyat kerîma eller fra en hadîth-i-sherîf, vil han blive givet ti thawâbs. Hvis han tager fejl, vil han få én thawâb."** Hadîth ash-sherîf viser, at disse thawâbs ikke gives til enhver, der tænker, men til en islamisk lærde, der har nået graden af ijtihâd, og at de gives ham ikke for hver tanke, men for hans arbejde med at udlede regler fra Nass. For hans arbejde er en 'ibâda. Ligesom enhver anden 'ibâda, vil det blive givet thawâb.

I tiden med Salaf as-sâlihîn og deres efterfølgere, dvs. indtil slutningen af det fjerde århundrede af Islam, arbejdede mujtahid-lærde dag og nat, når der opstod en ny sag som følge af ændrede livsstandarder og betingelser. De udledte, hvordan sagen skulle håndteres fra de fire kilder kaldet **al-adillat ash-Shar'iyya,** og alle muslimer fulgte deres Madhhab-imâms udledning i deres praksis. De store lærde, der gjorde dette, blev givet ti thawâbs eller én. Efter det fjerde århundrede fortsatte folk med at følge disse mujtahids udledninger. I løbet af al denne lange tid blev der ikke uddannet nogen lærde eller muftî'er, der kunne nå den syvende grad af ijtihâd; derfor skal vi i dag lære fra en muslim, der kan læse og forstå bøgerne fra en af de fire Madhhabs lærde, og fra hans oversættelser og tilpasse vores 'ibâdât og daglige liv til dem. Allâhu ta'âlâ har erklæret reglerne for alt i Qur'ân al-kerîm. Hans ophøjede Profet Muhammad ''alaihis-salâm' forklarede alle dem. Og Ahl as-Sunnas lærde, som lærte dem fra Sahâbat al-kirâm, skrev dem i deres bøger. Disse bøger findes over hele verden nu. Hver ny praksis, der vil opstå i nogen del af verden indtil Dommedag, kan exemplificeres i en af de lærdomme, der er nedskrevet i disse bøger. Denne mulighed er en **mu'jiza** af Qur'ân al-kerîm og en **karâma** af islamiske lærde. Men det er væsentligt at lære ved at spørge en ægte sunnî muslim. Hvis du spørger en lâ-madhhabî religiøs person, vil han vildlede dig ved at give dig et svar, der er i modstrid med bøgerne om Fiqh.

Vi har tidligere forklaret, hvordan ungdommen bliver vildledt af de lâ-madhhabî uvidende personer, der har opholdt sig i arabiske lande i et par år, lært at tale arabisk, spildt deres tid på at leve et liv fyldt med fornøjelser og synd, og derefter fået et stemplet papir fra en lâ-madhhabî fjende af Ahl as-Sunna, hvorefter de er vendt tilbage til Pakistan eller Indien. Unge mennesker, der ser deres falske eksamensbeviser og hører dem tale arabisk, tror, at de er religiøse lærde. Dog kan de ikke engang forstå en fiqh-bog. De ved intet om fiqh-ens lære i bøgerne. Faktisk tror de ikke på disse religiøse lærdomme; de kalder dem snæversynede. I gamle dage søgte de islamiske lærde svar på de forespørgsler, der blev stillet til dem, i fiqh-bøgerne og gav de forespørgende de svar, de fandt. Men lâ-madhhabî manden af religion, som ikke er i stand til at læse eller forstå en fiqh-bog, vil vildlede spørgeren ved at sige, hvad der falder ham ind, og vil få ham til at gå til Helvede. Det er i denne sammenhæng, at vores Profet 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' udtalte: **"Den gode lærd er den bedste af menneskeheden. Den dårlige lærd er den værste af menneskeheden."** Denne hadîth-i-sherîf viser, at lærde fra Ahl as-Sunna er de bedste af menneskeheden, og lâ-madhhabî er de værste af menneskeheden, fordi de første vejleder folk til at følge Rasûlullah, dvs. til Paradis, og de sidste leder dem til deres kætterske tanker, dvs. til Helvede.

Ustâd Ibn Khalîfa Alîwî, en kandidat fra det Islamiske Universitet i Jâmi' al-Azhar, skriver i sin bog **Aqîdat as-Salafi wa-l khalaf:** "Som 'Allâma Abû Zuhra skriver i sin bog **Târîkh al madhâhibi-l-Islâmiyya,** kaldte nogle mennesker, der afveg fra Hanbalî Madhhab i det fjerde århundrede efter Hegira, sig selv **Salafiyyîn.** Abu-l-Faraj ibn al-Jawzî og andre lærde i Hanbalî Madhhab erklærede også, at disse Salafîster ikke var tilhængere af Salaf as-sâlihîn, og at de var bærere af bid'a, tilhørende gruppen af Mujassima, og forhindrede denne fitna i at sprede sig.

I det syvende århundrede genoptog Ibn Taymiyya denne fitna."[1]

Lâ-madhhabî har adopteret navnet 'Salafiyya' og kalder Ibn Taymiyya 'den store imam for Salafîs'. Dette udtryk er sandt i en vis henseende, da termen 'Salafî' ikke eksisterede før ham. Der havde eksisteret Salaf as-sâlihîn, hvis Madhhab var Ahl as-Sunna. Ibn Taymiyya's kætterske overbevisninger blev en kilde til Wahhâbîs og andre lâ-madhhabî personer. Ibn Taymiyya var blevet oplært i Hanbalî Madhhab, dvs. han var Sunnî. Men efterhånden som han udvidede sin viden og nåede graden af fatwâ, blev han selvtilfreds og begyndte at antage overlegenhed over for lærde fra Ahl as-Sunna. Hans øgede viden medførte hans kætteri. Han var ikke længere i Hanbalî Madhhab, fordi det at være i en af de fire Madhhab kræver, at man har Ahl as-Sunna's trosartikler. En person, der ikke har Ahl as-Sunna's trosartikler, kan ikke siges at være i Hanbalî Madhhab. Lâ-madhhabî udnytter enhver lejlighed til at nedgøre de Sunnî-mænd, der udfører religiøs pligt i deres eget land. De benytter alle mulige stratagemer for at forhindre læsning af Sunnî-bøger og læring af Ahl as-Sunna's lære. For eksempel sagde en lâ-madhhabî person, mens han nævnte en ægte lærdes navn: "Hvad har en farmaceut eller en kemiker med religiøs viden at gøre? Han skal arbejde inden for sit eget område og ikke blande sig i vores anliggender." Hvilken uviden og idiotisk påstand! Han tror, at en videnskabsmand ikke vil have religiøs viden. Han er uvidende om, at de muslimske videnskabsfolk observerer den guddommelige skabelse hvert øjeblik, erkender Skaberens perfekte egenskaber, der udstilles i skabelsens bog, og ser skabningernes utilstrækkelighed sammenlignet med Allâhu ta'âlâ's uendelige magt, og kontinuerligt opfatter, at Allâhu ta'âlâ ikke er som noget andet og er fri for alle fejl. Max Planck, en berømt tysk kernefysiker, udtrykte dette meget godt i sit værk ***Der Strom***. Alligevel, denne lâ-madhhabî uvidende, som stoler på det dokument, han har fået fra en kætter som sig selv og på stolen givet af kættere, og måske henrykt af fantasien om det guld, der er skaffet fra udlandet, formoder, at religiøs viden er hans egen monopole. Må Allâhu ta'âlâ vejlede denne elendige person og os alle. Må Han også beskytte de uskyldige unge fra fælderne fra disse godkendte religiøse tyve. Âmîn.

---

[1] I denne bog på 340 sider er flere af salafisternes og wahhabitternes bid'ater, deres beskyldninger om Ahl as-Sunna og svarene til dem, beskrevet i detaljer. Den blev trykt i Damaskus i 1398 e.Kr. [1978 e.Kr.].

Faktisk betjente den nævnte lærer sin nation ydmygt i over tredive år inden for farmaci og kemisk teknik. Samtidig med at han opnåede religiøs uddannelse og arbejdede dag og nat i syv år, blev han hædret med 'ijâza givet af en stor islamisk lærd. Knust under storheden af videnskabelig og religiøs viden så han fuldt ud sin egen utilstrækkelighed. I denne erkendelse forsøgte han at være en sand tjener. Den største frygt og bekymring for ham var at antage, ved at falde for charmen af hans eksamensbeviser og 'ijâza, at han er en autoritet på disse emner. Størrelsen af hans frygt var tydelig i alle hans bøger. Han havde ikke modet til at skrive sine egne ideer eller meninger i nogen af sine bøger. Han forsøgte altid at tilbyde sine unge brødre de værdifulde skrifter af lærde fra Ahl as-Sunna, som blev beundret af dem, der forstod dem, ved at oversætte dem fra arabisk eller persisk. Hans frygt var så stor, at han i mange år ikke havde overvejet at skrive bøger. Da han så hadîth ash-sherîf på første side af Sawâiq-ul Muhriqa, **"Når fitna bliver udbredt, skal den, der kender sandheden, informere andre. Hvis han ikke gør det, må han være forbandet af Allah ta'âlâ og af alle mennesker!"** begyndte han at overveje. På den ene side, da han lærte om overlegenheden af Ahl as-Sunna lærdes forståelse og mentale kapacitet i religiøs viden og i den videnskabelige viden fra deres tid og deres udholdenhed i 'ibâdât og taqwâ, så han sin egen ydmyghed: i forhold til havet af viden, som de store lærde besad, betragtede han sin egen viden som en lille dråbe. På den anden side, da han så, at færre og færre fromme mennesker kunne læse og forstå bøgerne skrevet af Ahl as-Sunna lærde og at de uvidende kættere havde blandet sig med religiøse personer og havde skrevet korrupte og kætterske bøger, følte han sig bedrøvet; truslen om fordømmelse erklæret i hadîth ash-sherîf skræmte ham. Også den barmhjertighed og medfølelse, han følte for sine kære unge brødre, som tvang ham til at tjene dem, fik ham til at begynde at oversætte og udgive sine udvalgte skrifter fra bøgerne af Ahl as-Sunna lærde. Sammen med de utallige lykønsknings- og anerkendelsesbreve, han havde modtaget, stødte han ind imellem på kritik og forhærdelse fra lâ-madhhabî. Da han ikke havde nogen tvivl om sin ikhlâs og troskab mod sin Rabb og sin samvittighed, stolede han på Allâhu ta'âlâ og tog tilflugt i den velsignede sjæl af Hans Messenger 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' og Hans hengivne tjeneres sjæle, og fortsatte med sin tjeneste. Må Allâhu ta'âlâ holde os alle på den sande vej, Han er tilfreds

med! Âmîn.

Den store Hanafî-lærer Muhammad Bahît al-Mutî'î, professor ved Jâmi' al-Azhar Universitetet i Egypten, skrev i sin bog ***Tat'hîr al-fu'âd min danisi-l-i'tiqâd*:**

"Blandt alle mennesker havde Profeterne ''alaihimu-s-salâtu wa 's-salâm' de højeste og mest modne sjæle. De var immune over for sådanne ting som fejl, vildfarelse, uvidenhed, bedrag, snæversyn, stædighed, eftergivenhed til nafs, nag og had. Profeterne kommunikerede og forklarede de ting, som blev åbenbaret for dem af Allâhu ta'âlâ. Islams lære, befalinger og forbud, som de viderebragte, er alle sande. Ikke én af dem er forkert eller korrupt. Efter Profeterne var de højeste og mest modne mennesker deres sahâbaer (ledsagere), da de blev oplært, modne og renset i Profeternes suhba. De gentog altid og forklarede, hvad de havde hørt fra Profeterne. Alle de ting, de videregav, er sande, og de er langt fra de nævnte fejl. De modsagde ikke hinanden af snæversyn eller stædighed, og de fulgte heller ikke deres nafs. As Sahâbat al-kirâm's forklaring af âyater og hadîther og deres anvendelse af ijtihâd for at kommunikere Allâhu ta'âlâ's religion til Hans slaver er Hans store velsignelse over denne Umma (muslimerne) og Hans medfølelse for Hans elskede Profet, Muhammad ''alaihis salâm'. Koranen al-kerîm erklærer, at Sahâbat al-kirâm var strenge over for de vantro, men milde og elskelige over for hinanden, at de udførte salât flittigt, og at de forventede alt og Paradis fra Allâhu ta'âlâ. Alle deres ijtihâder, som der blev opnået ijmâ' om, er korrekte. Alle modtog thawâb, da sandheden er én.

"De højeste mennesker efter Sahâbat al-kirâm er de muslimer, der så dem og blev oplært i deres suhba. De kaldes Tâbi'în. De tilegnede sig deres religiøse viden fra Sahâbat al-kirâm. De højeste mennesker efter Tâbi'în er muslimer, der så Tâbi'în og blev oplært i deres suhba. De kaldes **Taba'-at-Tâbi'în.** Blandt de mennesker, der kommer i århundrederne efter dem indtil Dommedag, er de højeste og bedste dem, der tilpasser sig dem, lærer deres lære og følger dem."

Blandt de personer med religiøs autoritet, der kommer efter Salaf as-sâlihîn, vil en intelligent og klog person, hvis ord og gerninger er i overensstemmelse med Rasûlullahs ''alaihis-salâm'' og Salaf as-sâlihîns lære, som aldrig afviger fra deres vej i tro og handlinger, og som ikke overskrider islams grænser, ikke frygte andres nedgørelse. Han vil ikke bøje sig for deres vildledning.

Han vil ikke lytte til de uvidende menneskers ord. Han vil bruge sin fornuft og vil ikke gå uden for de fire Madhhaber af mujtahid imâmer. Muslimer skal finde en sådan lærd, spørge ham og lære, hvad de ikke ved, og følge hans råd i alt, hvad de gør, for en lærd i denne kapacitet vil kende og lade folk kende de åndelige mediciner, som Allâhu ta'âlâ har skabt for at beskytte Sine slaver mod vildfarelse og for at få dem til altid at handle korrekt; det vil sige, han vil kende de kurative midler for sjælen. Han vil kurere psykopater og de uvidende. Denne lærd vil følge islam i alt, hvad han siger, gør og tror. Hans forståelse vil altid være korrekt. Han vil svare på hvert spørgsmål korrekt. Allâhu ta'âlâ vil synes godt om alle hans gerninger. Allâhu ta'âlâ vil lede folk, der søger veje til Hans kærlighed. Allâhu ta'âlâ vil beskytte folk, der har îmân og som opfylder kravene til îmân, mod undertrykkelse og problemer. Han vil få dem til at opnå nûr, lykke og frelse. I alt, hvad de gør, vil de være i lethed og komfort. På Dommedag vil de være sammen med Profeterne, Siddîqer, Martyrer og Sâlih (fromme) muslimer.

"Uanset i hvilket århundrede, hvis en person med religiøs stilling ikke følger Profetens og Hans Sahâba´s udsagn, hvis hans ord, gerninger og tro ikke stemmer overens med deres lære, hvis han følger sine egne tanker og overskrider islams grænser, hvis han overskrider de fire Madhhaber i videnskaber, som han ikke har forstået, vil han blive betragtet som en korrumperet person med religiøs stilling. Allâhu ta'âlâ har forsejlet hans hjerte. Hans øjne kan ikke se den rette vej. Hans ører kan ikke høre det rette ord. Der vil være bitter straf for ham i det næste liv. Allâhu ta'âlâ kan ikke lide ham. Folk af denne art er Profeterne´s fjender. De tror, at de er på den rette vej. De elsker deres egen adfærd. Men de er Satans tilhængere. Meget få af dem kommer til fornuft og vender tilbage til den rette vej. Alt, hvad de siger, synes høfligt, behageligt eller nyttigt, men alt, hvad de tænker og elsker, er ondt. De vildleder idioter og fører dem til kætteri og fortabelse."

Deres ord kan se lyse og pletfri ud som sne, men når de udsættes for sandhedens sol, smelter de væk. Disse onde mænd med religiøse stillinger, hvis hjerter er blevet formørkede og forseglede af Allâhu ta'âlâ, kaldes **ahl al-bid'a** eller **lâ-madhhabî mænd** med religiøse stillinger. Det er folk, hvis tro og handlinger ikke er forenelige med Qur'ân al-kerîm, med hadîth ash-sherîfer eller med ijmâ' al-Umma. De har afveget fra den rette vej og vildleder også muslimer til fortabelse. De mennesker, der følger dem, vil ende i Helvede. Der har altid været sådanne kættere blandt Salaf as-sâlihîn og blandt de religiøse ledere, der fulgte efter dem. Deres tilstedeværelse blandt muslimer er som en koldbrand eller kræft i en del af kroppen. Hvis sygdommen ikke fjernes, vil de sunde dele ikke undgå katastrofen. De er som mennesker ramt af en smitsom sygdom. Dem, der har kontakt med dem, vil lide skade. Vi må holde os væk fra dem, for ikke at blive skadet af dem."

Blandt de korrupte og kætterske mænd med religiøs autoritet har Ibn Taymiyya været den mest skadelige. I sine bøger, særligt i **al-Wâsita**, modsatte han sig ijmâ' al-Muslimîn, modsagde de klare erklæringer i Qur'ân al-kerîm og hadîth ash-sherîfer, og fulgte ikke **Salaf as-sâlihîn´s** vej. Ved at følge sin defekte tankegang og korrupte idéer gled han ud i kætteri. Han var en mand med omfattende viden, men Allâhu ta'âlâ gjorde hans viden til årsagen for hans kætteri og fortabelse. Han fulgte sit nafs' ønsker og forsøgte at sprede sine forkerte og kætterske idéer i sandhedens navn.

Den store lærd Ibn Hajar al-Makkî 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaih' skrev i sin bog **Fatâwâ al-hadîthiyya**:

"Allâhu ta'âlâ lod Ibn Taymiyya falde i kætteri og fortabelse. Han gjorde ham blind og døv. Mange lærde informerede om, at hans gerninger var korrupte, og hans udsagn var falske, og de beviste det med dokumenter. Mennesker, der læser bøgerne af de store islamiske lærde Abû Hasan as-Subkî, hans søn Tâj-ad-dîn as-Subkî og Imâm al-'Izz ibn Jamâ'a, samt dem, der studerer de erklæringer, der blev sagt og skrevet som svar på ham af de Shafî'î-, Mâlikî- og Hanafî-lærde, der levede i hans tid, vil forstå, at vi har ret."

"Ibn Taymiyya bagvaskede og kastede uhyrlige beskyldninger mod Tasawwuf´s lærde. Han tøvede heller ikke med at angribe Hadrat 'Umar og Hadrat 'Alî, som var Islam's søjler."

Hans ord overskred grænserne for anstændighed og de regler, der sikrer passende opførsel, og han kastede pile mod selv de stejleste klipper. Han stigmatiserede de lærde fra den rette vej som tilhængere af bid'a, kættere og uvidende.

Han sagde: "Græske filosofers forkerte ideer, som er i modstrid med islam, blev placeret i de store mænds bøger om Tasawwuf," og han forsøgte at bevise dette med sine fejlagtige, kætterske tanker. Unge mænd, der ikke kender sandheden, kan blive vildledt af hans lidenskabelige, bedrageriske ord. For eksempel sagde han:

"Tasawwuf-mænd siger, at de ser Lawh al- mahfûz."[1] Nogle filosoffer, som Ibn Sînâ (Avicenna), kalder det an-nafs al-falakiyya. De siger, at når menneskets sjæl opnår perfektion, forenes sjælen med an-nafs al-falakiyya eller al-'aql al-fa'âl, enten mens man er vågen eller sover, og når en persons sjæl forenes med disse to, som forårsager alt i verden, bliver han oplyst om ting, der eksiserer i dem. Disse udsagn blev ikke fremsat af græske filosoffer. De blev fremsat af Ibn Sînâ og lignende, som kom senere. Også Imâm Abû Hâmid al-Ghazâlî, Muhyiddîn ibn al-'Arabî og den andalusiske filosof Qutb ad-dîn Muhammad ibn Sa'bîn fremsatte sådanne udsagn. De er filosofers udsagn. Sådanne ting eksisterer ikke i islam. Med disse argumenter afveg de fra den rette vej. De blev mulhider, ligesom de mulhider, der kaldes Shî'a, Ismâ'îliyya, Qarâmitîs og Bâtinîs. De forlod den rette vej fulgt af lærde fra Ahl as-Sunna og af lærde i Hadîth-videnskaben samt af Sunnî mænd af Tasawwuf som Fudayl ibn 'Iyâd. Mens de på den ene side dykkede ned i filosofi, kæmpede de på den anden side mod grupper som Mu'tazila og Kurâmiyya. Der er tre grupper af mænd inden for Tasawwuf: den første gruppe følger Hadîth og Sunna. Den anden gruppe er kættere som Kurâmiyya. Den tredje gruppe følger bøgerne fra **Ikhwan as-safâ** og Abu-l-Hayyâns ord. Ibn al-'Arabî og Ibn Sa'bîn og lignende overtog filosofers udsagn og gjorde dem til udsagn fra mænd af Tasawwuf. Ibn Sînâ's **bog Âkhir al-Ishârât 'alâ maqâmi-l-'ârifîn** indeholder mange sådanne udsagn.

Også al-Imâm al-Ghazâlî fremsatte lignende udsagn i nogle af sine bøger, såsom **al-Kitâb al-Madnûn** og **Mishkât al-Anwâr**.

---

[1] For detaljeret information om **Lawh al-mahfûz,** se kapitel 36 i **Endless Bliss III.**

Faktisk forsøgte hans ven, Abû Bakr ibn al-'Arabî, at redde ham fra disse ideer ved at sige, at han var blevet påvirket af filosofi, men han fejlede. På den anden side erklærede al-Imâm al-Ghazâlî, at filosofferne var vantro. Mod slutningen af sit liv læste han **[Sahîh]** al-Bukhârî. Nogle sagde, at dette fik ham til at frasige sig de ideer, han tidligere havde skrevet. Andre sagde, at de udsagn, der blev tilskrevet al-Imâm al-Ghazâlî, var opfundet for at ærekrænke ham. Der er mange forskellige beretninger om al-Imâm al-Ghazâlî i denne sammenhæng. Muhammad Mâzarî, en Mâlikî-lærd uddannet på Sicilien, Turtûshî, en andalusisk lærd, Ibn al-Jâwî, Ibn 'Uqail og andre udtalte sig kritisk.

" De ovenstående citater fra Ibn Taymiyya afslører tydeligt hans negative tanker om Ahl as-Sunna-lærde. Han fremsatte sådanne anklager mod selv de største af Sahâbat al-Kirâm og stigmatiserede mange af Ahl as-Sunna´s lærde som kættere. Samtidig nedgjorde han kraftigt den store Walî og **qutb al-'ârifîn** Hadrat Abu 'l-Hasan ash-Shâdhilî på grund af hans bøger **Hizb al-Kebîr** og **Hizb al-Bahr** og fremsatte grove anklager mod store mænd inden for Tasawwuf, såsom Muhyiddîn Ibn al-'Arabî, 'Umar ibn al-Fârid, Ibn Sab'în og Hallâj Husain ibn Mansûr. De lærde fra hans tid erklærede enstemmigt, at han var en synder og en kætter. Der var endda lærde, der udstedte fatwâer, der erklærede ham som vantro.[1] Et brev skrevet til Ibn Taymiyya i 705 A.H. (1305) lyder: 'O min muslimske broder, som anser dig selv for at være en stor lærd og tidens imâm! Jeg elskede dig for Allah ta'âlâ´s skyld. Jeg modsatte mig de lærde, der var imod dig. Men at høre dine ord, der er uværdige til kærlighed, har forvirret mig. Er en fornuftig person i tvivl om, at natten begynder, når solen går ned? Du sagde, at du var på den rette vej og udførte al-amr-u-bi-l-ma'rûf wa-n-nahyi 'ani-l-munkar. Allâhu ta'âlâ ved, *h*vad dine hensigter er. Men en persons oprigtighed kan ses i hans handlinger. Dine handlinger har revet sløret væk fra dine ord.'

---

[1] Den dybtgående islamiske lærd 'Abd al-Ghanî an-Nablûsî skrev navnene på disse fremstående personer inden for Tasawwuf på side 363 og 373 i sin bog **al-Hadîqat an-nadiyya** og tilføjede, at de var Awliyâ' (hellige personer), og at folk, der talte dårligt om dem, var uvidende og uoplyste.

Vildledt af folk, der følger deres nafs og hvis ord er upålidelige, har du ikke blot bagvasket mennesker i din egen tid, men også stemplet afdøde som vantro. Uden at være tilfreds med at angribe efterfølgerne af Salaf as-sâlihîn, har du bagtalt Sahâbat al-kirâm, især de største af dem. Kan du ikke forestille dig, hvilken situation du vil stå i, når disse store mennesker kræver deres rettigheder på Opstandelsens Dag? På prædikestolen i Jâmi' al-jabal i byen Sâlihiyya sagde du, at Hadrat 'Umar 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh' havde fremsat nogle forkerte udsagn og forårsaget katastrofer. Hvad var disse katastrofer? Hvor mange af sådanne katastrofer blev rapporteret til dig af Salaf as-sâlihîn? Du siger, at Hadrat 'Alî 'radiy-Allâhu ta'âlâ 'anh' havde mere end tre hundrede fejl. Hvis det havde været sandt for Hadrat 'Alî, kunne der så være en eneste situation, hvor du selv havde ret? Nu begynder jeg at handle imod dig. Jeg vil forsøge at beskytte muslimer mod din ondskab, for du har overskredet grænsen. Din skade har ramt både de levende og de døde. Troende bør undgå din ondskab.'

"Taj ad-dîn as-Subkî oplistede de spørgsmål, hvor Ibn Taymiyya var uenig med Salaf as-sâlihîn, som følger:

1 - Han sagde: 'Talâq (den islamiske form for skilsmisse) bliver ikke gældende; [hvis det sker,] er det nødvendigt at betale kaffâra (en bod svarende til den, der betales) for en ed.' Ingen af de islamiske lærde før ham havde sagt, at kaffâra skulle betales.[1]

2 - Han sagde: "Talâq givet til en hâid (menstruerende) kvinde bliver ikke gældende.

3 - Han sagde: "Det er ikke nødvendigt at foretage qadâ for en bevidst udeladt namâz (bøn).'

4 - Han sagde: "Det er mubâh (tilladt) for en hâid kvinde at udføre tawâf af Ka'ba´en. [Hvis hun gør det], vil hun ikke skulle betale kaffâra.

5 - Han sagde: "En talâq givet som tre talâq´er er stadig én talâq. Dog sagde han før dette i mange år, at ijmâ' al-Muslimîn ikke havde erklæret det således."

[1] "Talâq" er defineret og forklaret i detaljer i det femtende kapitel af den sjette fascikel samt i det sjette kapitel af den femte fascikel af **Endless Bliss.**

6 - Han sagde: "Skatter, der er uforenelige med islam, er halâl for dem, der opkræver dem.

7 - " Han sagde: 'Når skatter opkræves fra handelsfolk, fungerer de som zakât, selvom de ikke er tænkt som zakât.'

8 - Han sagde: "Vand bliver ikke najs (urent), når en mus eller lignende dør i det.

9 - Han sagde: "Det er tilladt for en person, der er junub, at udføre frivillig namâz uden at lave ghusl om natten.

10 - Han sagde: "Betingelser som er fastsat af **wâqif** (den person, der dedikerer ejendom som waqf), tages ikke i betragtning."[1]

11 - Han sagde: "En person, der er uenig med ijmâ' al-umma, bliver hvilken en vantro eller en synder.

12 - Han sagde: " 'Allâhu ta'âlâ er mahall-i hawâdith og består af partikler, der samles".

13 - Han sagde: "Koranen al-kerîm blev skabt af Allâhu ta'âlâ´s Dhât (essensen, person)".

14 - Han sagde: "Alam, det vil sige alle skabninger, er evige med deres arter.'

15 - Han sagde: " Allâhu ta'âlâ er nødt til at skabe gode ting.

16 - Han sagde: " Allâhu ta'âlâ har en krop og retninger; Han ændrer sin plads.

17 - Han sagde: "Helvede er ikke evigt; det vil slukkes til sidst.

18 - Han benægtede det faktum, at Profeterne er syndfrie.

19 - Han sagde: "Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam' er ikke anderledes end andre mennesker. Det er ikke tilladt at bede gennem Hans forbøn.

20 - Han sagde: "Det er syndigt at rejse til Medina med det formål at besøge Rasûlullah 'sall-Allâhu ta'âlâ 'alaihi wa sallam'.

21 - Han sagde også: "Det er harâm at tage dertil for at bede om shafâ'a (forbøn).

22 - Han sagde: "Bøgerne **Tawrât** og **al-Injîl** adskilte sig ikke i ordlyd, men kun i betydning.'

Nogle lærde har sagt, at de fleste af de ovennævnte udsagn ikke tilhører Ibn Taymiyya, men ingen har benægtet, at han sagde, at Allâhu ta'âlâ havde retninger og bestod af partikler, der samledes. Men der var konsensus om, at han var rig på 'ilm, jalâla og diyâna. En person, der har fiqh, viden, retfærdighed og fornuft, skal først observere en sag og derefter beslutte sig for den med forsigtighed. Især kræver det meget omhyggelig observation og stor forsigtighed at dømme en muslims vantro, frafald, kætteri eller at fastslå, at vedkommende skal dræbes."

---

[1] Se venligst det fireogfyrre kapitel i den femte fascikel af **Endless Bliss.** for "waqf", "wâqif" osv.

For nylig er det blevet populært at efterligne Ibn Taymiyya. Folk forsvarer hans kætterske skrifter og reproducerer hans bøger, især hans **al-Wâsita.** Fra begyndelse til slutning er denne bog fyldt med hans ideer, der er i strid med Qur'ân al-kerîm, hadîth ash-sherîfer og ijmâ' al-Muslimîn. Bogen skaber stor fitna og fraktioner blandt læserne og forårsager fjendtlighed blandt brødre. Wahhâbîerne i Indien og uvidende religiøse personer, der er fanget i deres fælder i andre muslimske lande, har gjort Ibn Taymiyya til deres bannerfører og givet ham titler som 'Største Mujtahid' og 'Shaikh al-Islâm'. De omfavner hans kætterske tanker og korrupte skrifter i navnet af tro og îmân (tro).
For at stoppe denne skræmmende strøm, som skaber splid blandt muslimer og nedbryder islam indefra, må vi læse de værdifulde bøger skrevet af lærde fra Ahl as-Sunna, som dokumenterer og tilbageviser disse kættere. Blandt denne litteratur er den arabiske bog **Shifâ as-siqâm fî ziyârat i-khayri-l-anâm** skrevet af den store imâm og dybt lærde Taqî ad-dîn as-Subkî 'rahmatullâhi ta'âlâ 'alaih', som nedkæmper Ibn Taymiyyas kætterske ideer, eliminerer hans fraktion og afslører hans stædighed. Denne bog forhindrer spredningen af hans onde intentioner og forkerte overbevisninger.

ORDLISTE

Indlæg relateret til **Tasawwuf**, kan bedst læres fra Hadrat Ahmad al-Fârûqî as-Sirhindî´s **Maktûbât.**

-adillat ash-Shar'iyya: de fire kilder til Islam: **al-Qur'ân al-kerîm, hadîth-ash-sherîfs, ijmâ' al-Umma** og **qiyâs al-fuqahâ'.**

ahl: folk; **Ahl al-Bayt,** de nære slægtninge til Profeten: (ifølge de fleste **islamiske lærde**) 'Alî (første fætter og svigersøn), Fâtima (datter), Hasan og Husain (børnebørn); **Ahl as-Sunna(t) wa-l-Jamâ'a.**

a'immat al-madhâhib: flertal af **imâm al-madhhab.**

Allah: Allah akbar, Allâhu ta'âlâ, Allah, som alle former for overlegenhed tilhører.

Âmin: (til **Allah ta'lâ**) "Accepter min bøn."

-amru bi-l-ma'rûf (wa-n-nahyu 'ani 'l-munkar): pligt til at undervise i **Allâhu ta'âlâ's** befalinger (og at forhindre eller afskrække andre fra at begå Hans forbud).

-Ansâr: Medinere, der tog imod islam før erobringen af Mekka.

'aqâ'id: tro, overbevisninger, (trosartikler), credo.

'Arafât: det åbne område beliggende 24 kilometer nord for Mekka.

'ârif: en **'âlim,** der kender det, som er muligt at kende af **ma'rifa.** Se **'ma'rifa'.**

-'Arsh: slutningen af materien, der grænser op til de syv himmelstræk og **Kursî,** som er uden for den syvende himmel og inden for 'Arsh.

As-hâb al-kahf: de syv troende (i en hule i Tarsus), som opnåede høj status på grund af deres udvandring til et andet sted for ikke at miste deres tro, da vantro indtog deres land.

-Basmala: den arabiske sætning "Bismi-llâhi-r-Rahmân-ir-Rahîm" (I Allahs navn, den Medfølende, den Barmhjertige).

Bâtinî: en tilhænger af Bâtiniyya-sekten

-Fadîla, -Wasîla: de to højeste grader i Paradis.

faqîh: (fl. **fuqahâ'**) dygtig lærer i **Fiqh; fuqahâ' as-sab'a.**

fard: (handling, adfærd, ord) som er påbudt af **Allâhu ta'âlâ** i **al-Qur'ân al-kerîm.**

fatwâ: i) **ijtihâd** (af en **mujtahid**): ii) konklusion (af en **muftî**) fra **Fiqh-bøger,** om hvorvidt noget, der ikke er vist i dem, er tilladt eller ej; svar givet på religiøse spørgsmål af islamiske lærde.

Fiqh: viden om, hvad muslimer bør gøre og ikke gøre; **'ibâdât, a'mâl.**

fitna: spredning af udsagn og handlinger, der skader muslimer og islam.

ghusl: renselse af hele kroppen som defineret i **Fiqh.**

hadîth (sherîf): i) en udtalelse af Profeten; **al-Hadîth ash-sherîf,** alle hadîtherne som helhed; ii) videnskab eller bøger om Hadîthen; **Hadîth sahîh,** en Hadîth korrekt overleveret, autentisk ifølge betingelserne, fastsat af Hadîth-lærde.

Hadrat: respektfuld titel brugt før navne på Profeter og islamiske lærde.

halâl: (handling, ting) tilladt i islam.

Hanafî: (medlem) af **Madhhab´en,** grundlagt af Abû Hanîfa.

Hanbalî: (medlem) af Madhhab´en grundlagt af Imâm Ahmad ibn Hanbal.

harâm: (handling, ting) forbudt i islam.

-**Hijâz:** regionen på den arabiske halvø ved Rødehavskysten, hvor Mekka og Medina er beliggende.

ijâza: diplom, der attesterer indehaverens autoritet inden for islamisk viden.

ijmâ' (al-Umma, al-Muslimîn): Sahâbat al-kirâm´s og **Tâbi'ûn´s** fælles handling eller enstemmige dom over en sag; sådan en enighed eller konsensus.

ijtihâd: (mening eller konklusion udledt af en **mujtahid** gennem) stræben efter at forstå den skjulte betydning i en âyat eller en hadîth.

Ibâhatîs: folk, f.eks. wahhâbîerne, der betegner drab eller konfiskation af muslimer uretfærdigt som **'halâl',** hvilket er **harâm.**

ikhlâs: (kvalitet, intention eller tilstand af) at gøre alt kun for **Allâhu ta'âlâ's** skyld

'ilm: (gren af) viden; **'Ilm; 'ilm al-hâl:** (bøger om) islamisk lærer (af en **Madhhab**), der er påbudt at lære af hver muslim; 'ilm
al-kalâm: viden om **îmân; al-'ilm al-ladunnî:** viden inspireret

af **Allâhu ta'âlâ** til hjertene af **Awliyâ'.**

imâm: i) dygtig **'âlim;** grundlægger af en **Madhhab (imâm al-madhhab, mujtahid imâm), al-Imâm al-a'zam,** ii) leder i en namâz i jamâ'at; iii) kalif.

inshâ-Allah: "hvis **Allâhu ta'âlâ** vil".

istighfâr: at bede **Allâhu ta'âlâ** om tilgivelse.

jalâla: storhed.

jamâ'a: samfund; gruppe af muslimer (undtagen **imam**) i en moské; ledsagere; forening; **namâz i jamâ'a.**

junub: tilstand af en muslim, der har brug for en **ghusl.**

-Ka'ba: den store **velsignede** struktur i den store moske i Mekka.

kalimat: ord eller udsagn.

karâma: (fl. **-ât**) mirakel udført af **Allâhu ta'âlâ** gennem en **Walî.**

Karîm: Nådige.

khutba: prædiken holdt fra prædikestolen af **imam** ved fredagsbønnen og ved islamiske højtider, som skal læses på arabisk over hele verden (syndigt hvis læse på et andet sprog).

-Kursî: se **'Arsh.**

-Madînat al-munawwara: den oplyste by Medina.

-**Mahshar:** den sidste dom.

-Makkat al-Mukarrama: den ærede by Mekka.

makrûh: (handling, ting) upassende, utilbøjelig og undgået af Profeten.

Mâlikî: (medlem) af **Madhhab´en** grundlagt af Imâm Mâlik.

mandub: (handling, ting), der bringer **thawâb,** hvis det gøres, men hverken synd, hvis den udgås, eller **kufr,** hvis det er utilbøjent; **adab,** mustahab.

ma'rifa: viden, inspireret til hjertene af **Awliyâ',** om **Dhât** og **Sifât** af **Allâhu ta'âlâ.**

Mîlâdî: af den kristne æra; af den gregorianske kalender.

minbar: høj prædikestol i en moské, der bestiges med trapper, hvor **khutba´en** læses.
mu'âmalât: en afdeling af **Fiqh.**

mubâh: (handling, ting) hverken påbudt eller forbudt; tilladt.
mudarris: professor ved madrasa (islamisk skole eller universitet).

mufassir: ekspert **'âlim** inden for **tafsîr**.

muftî: stor **'âlim** autoriseret til at udstede **fatwâ.**

-Muhâjirûn: Mekka-folk, der tog imod islam før erobringen af Mekka.

mu'jiza: mirakel udført af **Allâhu ta'âlâ,** gennem en Profet.

mujtahid: stor **'âlim,** i stand til at anvende **ijtihâd; mujtahid imâm, mujtahid muftî.**

munâfiq: en, der udgiver sig for at være muslim men benægter islam; en hykler.

murshid: vejleder, leder.

mutashâbih: (af en **âyat** eller **hadîth**) med ubegribelig, skjult betydning; **mutashâbihât.**

-Mushabbiha: folk, der tror, at **Allâhu ta'âlâ** er en materiel væsen.

najs: religiøst uren ting.

nafs: en kraft i mennesket, som ønsker, at det skal skade sig selv religiøst.

nass: (generelt udtryk for) en **âyat** eller en **hadîth**; **Nass.**

qadâ': udførelse, efter at den foreskrevne tid er udløbet, af en **'ibâda,** der ikke er udført på det foreskrevne tidspunkt.

qibla: den retning, man vender sig mod under tilbedelse (i islam mod **Ka'ba**).

qiyâs (al-fuqahâ'): analogi; (konklusion udledt af en **mujtahid** ved) at sammenligne en sag, der ikke klart er angivet i **Nass** og **ijmâ',** med en lignende sag, der er klart angivet; (en metode for) **ijtihâd**.

qutb al-'ârifîn: en **Walî** af højeste grad.

Rabb: Allâhu ta'âlâ Skaberen og "Træneren".

Ramadân: den hellige måned i den muslimske kalender.

rasûl: (fl. **rusul,**), budbringer, Profet; **(Rasûl-Allah),** Muhammad, **Allâhu ta'âlâ´s** Profeten.

riyâda: ikke at gøre, hvad **nafsen** ønsker; nøjsomhed.

Sahâba: samfundet af dem, der troede og så en Profet; **as-Sahâbat al-kirâm, Rasûlullah**´s ledsagere.

salâm: i) hilsen, fred, godt ønske; ii) sætningen "Assalâmu 'alaikum wa rahmatullah" sagt ved slutningen af **salât.**

sâlih: (fl. **sulahâ'**) en, der er from og undgår synder.

Shâfi'î: (medlem) af **madhhab´en** grundlagt af al-Imâm ash-Shâfi'î.

Shaikh al-Islâm: leder af Det Islamiske Anliggender Kontor.

Siddîq: en, der er trofast loyal over for Profeten; en **walî** af højeste rang.

sûfî: muttasawwif, en der er uddannet og er blevet fuldkommen i en **tasawwuf-orden.**

suhba: selskab; ledsagelse af en Profet eller en **walî.**

sulahâ': flertal af **sâlih.**

sunna: (handling, ting) som ikke er påbudt af **Allâhu ta'âlâ,** og som udføres og elskes af Profeten som en **'ibâda** (der er **thawâb,** hvis det gøres, men ikke synd, hvis det undgås, dog medfører det synd, hvis det konstant undgås og vantro, hvis det foragtes); **sunnaen:** i) (sammen med **fard**) alle sunnaer som helhed; ii) (sammen med Bogen eller Koranen al-kerîm) **Hadith ash-sherîfen;** iii) **Fiqh,** islam.

sûra(t): et kapitel af **al-Qur'ân al-kerîm.**

taqwâ: frygte for **Allâhu ta'âlâ;** afholdelse fra harâm´er.

Tasawwuf: viden og (efter tilpasnin til **Fiqh**) praksis af Profetens adfærd, som styrker **îmân,** gør praksis af **Fiqh** lettere og giver en mulighed for at opnå **ma'rifa.**

tawâf: 'ibâda af omkreds omkring **Ka'bâ** i Mekka under **hajj.**

tawba: anger; at **gøre tawba:** bede Allâhu ta'âlâ om tilgivelse for begåede synder og love Ham ikke at begå dem igen.

thawâb: (enhed af) belønning lovet og vil blive givet i det næste verden af **Allâhu ta'âlâ,** som det, Han elsker at gøre og sige.

'ulamâ': flertal af **'âlim.**

umma: troende, der fulgte en Profet; **Umma,** den muslimske umma.

wahy: den viden, den viden åbenbaret til Profeten af **Allâhu ta'âlâ**.

wâjib: (handling, ting) aldrig undgået af Profeten, så næsten som obligatorisk som **fard** og ikke må undgås; **al-Wâjib, Wâjib al- wujûd:** Væsen, hvis eksistens er uundgåelig, og ikke-eksistens er umulig.

Walî: (fl. **Awliyâ'**) en, der er elsket og beskyttet af **Allâhu ta'âlâ**.

Wilâya: tilstanden af at være en Walî.

zuhd: ikke at sætte sit hjerte på verdslige ting; afholdelse fra (endda) **mubâhs.**

BØGER UDGIVET AF HAKIKAT KITABEVI

ENGLISH:

1-Endless Bliss I, 304 pp.
2-Endless Bliss II, 400 pp.
3-Endless Bliss III, 336 pp.
4-Endless Bliss IV, 432 pp.
5-Endless Bliss V, 512 pp.
6– Endless Bliss VI, 352 pp.
7– The Sunni Path, 128 pp.
8– Belief and Islam, 128 pp.
9– The Proof of Prophethood, 144 pp.
10– Answer to an Enemy of Islam, 128 pp.
11– Advice for the Muslim, 352 pp.
12– Islam and Christianity, 336 pp.
13– Could Not Answer, 432 pp.
14– Confessions of a British Spy, 128 pp.
15– Documents of the Right Word, 496 pp.
16– Why Did They Become Muslims? 304 pp.
17– Ethics of Islam, 240 pp.
18– Sahaba 'The Blessed', 384 pp.
19– Islam's Reformers, 320 pp.
20– The Rising and the Hereafter 112 pp.
21– Miftah-ul-janna, 288 pp.
22– Book of Namâz, 240 pp.
23-O Son, 352 pp.

DEUTSCH:

1– Islam, der Weg der Sunniten, 128 Seiten
2– Glaube und Islam, 128 Seiten
3– Islam und Christentum, 352 Seiten
4– Beweis des Prophetentums, 160 Seiten
5– Geständnisse von einem Britischen Spion, 176 Seiten
6–Islamische Sitte, 288 Seiten

EN FRANÇAIS:

1– L'Islam et la Voie de Sunna, 112 pp.
2– Foi et Islam, 160 pp.
3– Islam et Christianisme, 304 pp.
4– L'évidence de la Prophétie, et les Temps de Prières, 144 pp.
5– Ar-radd al Jamil, Ayyuha'l-Walad (Al-Ghazâli), 96 pp.
6– Al-Munqid min ad'Dalâl, (Al-Ghazâli), 64 pp.

SHQIP:

1- Besimi dhe Islami, 96 fq.
2- Libri Namazit, 208 fq.
3- Rrefimet e Agjentit Anglez, 112 fq.

ESPAÑOL:

1- Creencia e Islam, 112

PO RUSSKI:

1- Vsem Nuynaq Vera, (128) str.
2- Priznaniq Anglijskogo Wpiona, (144) str.
3- Kitab-us-Salat (Molitvennik) Kniga o namaze, (224) str.
4- O Syn Moj (256) str.
5-Religq Islam (256) str.

NA B+LGARSKI EZIK:

1-Vqra i Islqm. (128) str.
2-NAMAZ KITAB+ (256) str.

BOSHNJAKISHT:

1-Iman i Islam. (128) str.
2-Odgovor Neprijatelju Islama, (144) str.
3-Knjiga o Namazu, (192) str.
4-Nije Mogao Odgovoriti. (432) str.
5-Put Ehl-i Sunneta. (128) str.
6-Ispovijesti Jednog Engleskog Spijuna. (144) str.

اسماء الكتب الفارسية التي نشرها مكتبة الحقيقة

اسماء الكتب	عدد صفحاتها
١ – مكتوبات امام رباني (دفتر اول)	٦٧٢
٢ – مكتوبات امام رباني (دفتر دوم وسوم)	٦٠٨
٣ – منتخبات از مكتوبات امام رباني	٤١٦
٤ – منتخبات ازمكتوبات معصومية ويليه مسلك مجدد الف ثاني (با ترجمه اردو)	٤٣٢
٥ – مبدأ و معاد و يليه تأييد اهل سنت (امام رباني)	١٥٦
٦ – كيمياي سعادت (امام غزالي)	٦٨٨
٧ – رياض الناصحين	٣٨٤
٨ – مكاتيب شريفه (حضرة عبدالله دهلوى) ويليه المجد التالد ويليهما نامهاى خالد بغدادى	٢٨٨
٩ – در المعارف (ملفوظات حضرت عبد اللّه دهلوي)	١٦٠
١٠ – رد وهابي و يليه سيف الابرار المسلول على الفجار	١٤٤
١١ – الاصول الاربعة في ترديد الوهابية	١٢٨
١٢ – زبدة المقامات (بركات احمدية)	٤٢٤
١٣ – مفتاح النجاة لاحمد نامقي جامي ويليه نصايح عبد الله انصاري	١٢٨
١٤ – ميزان الموازين في امر الدين (در رد نصارى)	٣٠٤
١٥ – مقامات مظهرية و يليه هو الغني	٢٠٨
١٦ – مناهج العباد الى المعاد و يليه عمدة الاسلام	٣٢٠
١٧ – تحفه اثنى عشريه (عبد العزيز دهلوي)	٨١٦
١٨ – المعتمد في المعتقد (رساله توربشتي)	٢٨٨
١٩ – حقوق الاسلام ويليه مالابدّ منه ويليهما تذكرة الموتى والقبور	٢٧٢
٢٠ – مسموعات قاضى محمد زاهد از حضرت عبيد الله احرار	١٩٢
٢١ – ترغيب الصلاة	٢٨٨
٢٢ – أنيس الطالبين و عدّة السالكين	٢٠٨
٢٣ – شواهد النبوة	٣٠٤
٢٤ – عمدة المقامات	٤٨٠
٢٥– اعترافات جاسوس انگليسى به لغة فارسى ودشمنى انگليسها به إسلام	٤٨٠

الكتب العربية مع الاردوية والفارسية مع الاردوية والاردية

١ – المدارج السنية في الرد على الوهابية ويليه العقائد الصحيحة فى ترديد الوهابية النجدية	١٩٢
٢ – عقائد نظاميه (فارسي مع اردو) مع شرح قصيدة بدء الامالي ويليه احكام سماع از كيمياي سعادت ويليهما ذكر ائمه از تذكرة الاولياء ويليهما مناقب ائمهٔ اربعه	١٦٠
٣ – الخيرات الحسان (اردو) (احمد ابن حجر مكي)	٢٢٤
٤ – ہر کسی کیلئے لازم ایمان مولانا خالد بغدادیؒ	١٤٤
٥ – انگریز جاسوس کے اعترافات	١٦٠

اسماء الكتب	عدد صفحاتها
٤٤ – النعمة الكبرى على العالم في مولد سيد ولد آدم ويليه نبذة من الفتاوى الحديثية ويليهما كتاب جواهر البحار	٣٢٠
٤٥ – تسهيل المنافع وبهامشه الطب النبوي ويليه شرح الزرقاني على المواهب اللدنية ويليهما فوائد عثمانية ويليها خزينة المعارف	٦٢٤
٤٦ – الدولة العثمانية من الفتوحات الاسلامية ويليه المسلمون المعاصرون	٢٧٢
٤٧ – كتاب الصلاة ويليه مواقيت الصلاة ويليهما اهمية الحجاب الشرعي	١٦٠
٤٨ – الصرف والنحو العربي وعوامل والكافية لابن الحاجب	١٧٦
٤٩ – الصواعق المحرقة ويليه تطهير الجنان واللسان	٤٨٠
٥٠ – الحقائق الاسلامية في الرد على المزاعم الوهابية	١١٢
٥١ – نور الاسلام تأليف الشيخ عبد الكريم محمد المدرس البغدادي	١٩٢
٥٢ – الصراط المستقيم في رد النصارى ويليه السيف الصقيل ويليهما القول الثبت ويليها خلاصة الكلام للنبهاني	١٢٨
٥٣ – الرد الجميل في رد النصارى ويليه ايها الولد للغزالي	٢٢٤
٥٤ – طريق النجاة ويليه المكتوبات المنتخبة لمحمد معصوم الفاروقي	١٧٦
٥٥ – القول الفصل شرح الفقه الاكبر للامام الاعظم ابي حنيفة	٤٤٨
٥٦ – جالية الاكدار والسيف البتار (لمولانا خالد البغدادي)	٩٦
٥٧ – اعترافات الجاسوس الانگليزي	١٩٢
٥٨ – غاية التحقيق ونهاية التدقيق للشيخ السندى	١١٢
٥٩ – المعلومات النافعة لأحمد جودت باشا	٥٢٨
٦٠ – مصباح الانام وجلاء الظلام فى رد شبه البدعى النجدى ويليه رسالة فيما يتعلق بادلة جواز التوسل بالنبى وزيارته صلى الله عليه وسلم	٢٢٤
٦١ – ابتغاء الوصول لحبّ الله بمدح الرسول ويليه البنيان المرصوص	٢٢٤
٦٢ – الإسلام وسائر الأديان	٣٣٦
٦٣ – مختصر تذكرة القرطبي للشعراني ويليه قرة العيون للسمرقندي	٣٥٢

اسماء الكتب	عدد صفحاتها
٢٢ – الحبل المتين ويليه العقود الدرية ويليهما هداية الموفقين	١٣٦
٢٣ – خلاصة الكلام في بيان امراء البلد الحرام ويليه ارشاد الحيارى في تحذير المسلمين من مدارس النصارى ويليهما نبذة من الفتاوى الحديثية	٢٨٨
٢٤ – التوسل بالنبي وبالصالحين ويليه التوسل لمحمد عبد القيوم القادري	٣٣٦
٢٥ – الدرر السنية في الرد على الوهابية ويليه نور اليقين في مبحث التلقين	٢٢٤
٢٦ – سبيل النجاة عن بدعة اهل الزيغ والضلال ويليه كف الرعاع عن المحرمات ويليهما الاعلام بقواطع الاسلام	٢٨٨
٢٧ – الانصاف ويليه عقد الجيد ويليهما مقياس القياس والمسائل المنتخبة	٢٤٠
٢٨ – المستند المعتمد بناء نجاة الابد	١٦٠
٢٩ – الاستاذ المودودي ويليه كشف الشبهة عن الجماعة التبليغية	١٤٤
٣٠ – كتاب الايمان (من رد المحتار)	٦٥٦
٣١ – الفقه على المذاهب الاربعة (الجزء الاول)	٣٥٢
٣٢ – الفقه على المذاهب الاربعة (الجزء الثاني)	٣٣٦
٣٣ – الفقه على المذاهب الاربعة (الجزء الثالث)	٣٨٤
٣٤ – الادلة القواطع على الزام العربية في التوابع ويليه فتاوى علماء الهند على منع الخطبة بغير العربية ويليهما الحظر والاباحة من الدر المختار	١٢٠
٣٥ – البريقة شرح الطريقة (الجزء الاول)	٦٠٨
٣٦ – البريقة شرح الطريقة ويليه منهل الواردين في مسائل الحيض	٣٣٦
٣٧ – البهجة السنية في آداب الطريقة ويليه ارغام المريد	٢٥٦
٣٨ – السعادة الابدية فيما جاء به النقشبندية ويليه الحديقة الندية ويليهما الرد على النصارى والرد على الوهابية	١٧٦
٣٩ – مفتاح الفلاح ويليه خطبة عيد الفطر ويليهما لزوم اتباع مذاهب الائمة	١٩٢
٤٠ – مفاتيح الجنان شرح شرعة الاسلام	٦٨٨
٤١ – الانوار المحمدية من المواهب اللدنية (الجزء الاول)	٤٤٨
٤٢ – حجة الله على العالمين في معجزات سيد المرسلين ويليه مسئلة التوسل	٢٨٨
٤٣ – اثبات النبوة ويليه الدولة المكية بالمادة الغيبية	١٢٨

اسماء الكتب العربية التي نشرها مكتبة الحقيقة

اسماء الكتب **عدد صفحاتها**

١ – جزء عم من القرآن الكريم ٣٢
٢ – حاشية شيخ زاده على تفسير القاضى البيضاوى (الجزء الاول) ٦٠٤
٣ – حاشية شيخ زاده على تفسير القاضى البيضاوى (الجزء الثانى) ٤٦٢
٤ – حاشية شيخ زاده على تفسير القاضى البيضاوى (الجزء الثالث) ٦٢٤
٥ – حاشية شيخ زاده على تفسير القاضى البيضاوى (الجزء الرابع) ٦٢٤
٦ – الايمان والاسلام ويليه السلفيون ١٢٨
٧ – نخبة اللآلي لشرح بدء الامالي ١٩٢
٨ – الحديقة الندية شرح الطريقة المحمدية (الجزء الاول) ٦٠٨
٩ – علماء المسلمين وجهلة الوهابيين ويليه شواهد الحق
ويليهما العقائد النسفية ويليها تحقيق الرابطة ٢٢٤
١٠ – فتاوى الحرمين برجف ندوة المين ويليه الدرة المضيئة ١٢٨
١١ – هدية المهديين ويليه المتنبئ القادياني ويليهما الجماعة التبليغية ١٩٢
١٢ – المنقذ عن الضلال ويليه الجام العوام عن علم الكلام ويليهما تحفة الاريب
ويليها نبذة من تفسير روح البيان ٢٥٦
١٣ – المنتخبات من المكتوبات للامام الرباني ٤٨٠
١٤ – مختصر (التحفة الاثني عشرية) ٣٥٢
١٥ – الناهية عن طعن امير المؤمنين معاوية ويليه الذب عن الصحابة
ويليهما الاساليب البديعة ويليها الحجج القطعية ورسالة رد روافض ٢٨٨
١٦ – خلاصة التحقيق في بيان حكم التقليد والتلفيق ويليه الحديقة الندية ٥١٢
١٧ – المنحة الوهبية في رد الوهابية ويليه اشد الجهاد
ويليهما الرد على محمود الآلوسي ويليها كشف النور ١٩٢
١٨ – البصائر لمنكري التوسل باهل المقابر ويليه غوث العباد ٤١٦
١٩ – فتنة الوهابية والصواعق الالهية وسيف الجبار والرد على سيد قطب ٢٥٦
٢٠ – تطهير الفؤاد ويليه شفاء السقام ٢٥٦
٢١ – الفجر الصادق في الرد على منكري التوسل والكرامات والخوارق
ويليه ضياء الصدور ويليهما الرد على الوهابية ١٢٨